

การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)
ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
กรุงเทพมหานคร เขต 1

โดย
นางสาวสุรชาติพย์ คงชูศรี

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผนก ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)
ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
กรุงเทพมหานคร เขต 1

โดย
นางสาวสุรชาติ คังชูศรี

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

TEACHERS' PERCEPTION OF VOICE IN ENGLISH WRITING ESSAY AT SCHOOLS
IN THE SECONDARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE BANGKOK 1

By
MISS Sutathip KONGCHUSRI

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Department of Curriculum and Instruction
Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2021

Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)
ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา
กรุงเทพมหานคร เขต 1

โดย สุรชาติพิทย์ คงชูศรี

สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ แผนก ข ระดับปริญญาโท

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ ดร. ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูล

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.พิทักษ์ สุพรรณโณภาพ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(อาจารย์ ดร.ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูล)

.....ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิรพร ธนะรัชติการนนท์)

59254401 : การสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญาโท

คำสำคัญ : การรับรู้ของครู, ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice), ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏในงานเขียนภาษาอังกฤษ

นางสาว สุธาทิพย์ คงชูศรี: การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : อาจารย์ ดร. ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ (ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน) การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 275 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi – Stage Random Sampling) โดยใช้เครื่องมือที่เป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ชุด ขั้นตอนที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 16 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) รวบรวมข้อมูลที่ได้และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย
2. กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาที่แตกต่างกัน และประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกันมีการรับรู้ต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันทางสถิติ

59254401 : Major (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Keyword : TEACHERS' PERCEPTION, VOICE, VOICE IN ENGLISH WRITING ESSAY

MISS SUTATHIP KONGCHUSRI : TEACHERS' PERCEPTION OF VOICE IN ENGLISH WRITING ESSAY AT SCHOOLS IN THE SECONDARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE BANGKOK 1 THESIS ADVISOR : LECTURER PATTEERA THIENPERMPOOL, Ph.D.

This research was aimed to 1) study teachers' perception of voice in English writing essay at schools in the secondary educational service area office Bangkok 1, and 2) study factors that affect teachers' perception of voice in English writing essay at schools in the secondary educational service area office Bangkok. In this research, the mixed method research was used by collecting qualitative and quantitative information. This research method consists of two procedures: the first procedure was the quantitative research. There were 275 people who were selected using Multi-Stage Random Sampling in the sample group. The instrument was a questionnaire. The second procedure was qualitative research. The In-depth interview with 16 main informants by purposive selection method were used. The data was gathered and this quantitative data was analyzed by using package software (MS Excel). The statistical methods used in this research were percentage, mean, standard deviation (s.d.), analyzing One-Way ANOVA, and analyzing qualitative data by content analysis.

The results indicated that 1) teachers' perception of voice in English writing essay at schools in the secondary educational service area office Bangkok 1 was “low,” and 2) there were no statistical significant differences among those of teachers with different education level, graduate field, and working experience on perception of voice in English writing essay.

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างยิ่งในการให้คำแนะนำปรึกษาในแนวทางการศึกษาค้นคว้า ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขงานวิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล อาจารย์ ดร. พิทักษ์ สุพรรณโณภาพ และผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิรพร ธนะรัชติการนนท์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภัทรภาพร ต๊ะปิ่นตา รองศาสตราจารย์ ดร. พรศิริ ม่วงสมัย อาจารย์ ดร. เพ็ญญา เรียบร้อย และคณาจารย์ทุกท่าน อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่กรุณาให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือ เพื่อใช้ในการทดลอง

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 คณะครูสอนภาษาอังกฤษ ที่ให้ความอนุเคราะห์ ให้ความสะดวกในการรวบรวมเก็บข้อมูลและการสัมภาษณ์เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์และเพื่อนร่วมงานภาควิชาภาษาต่างประเทศ และหน่วยงานอื่นๆ ในคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจในการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณเพื่อนๆ และพี่ๆ นักศึกษาปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศทุกท่าน และนางสาวমনชนก กระจ่างพุ่ม เพื่อนร่วมรุ่น ในสาขาการสอนภาษาอังกฤษ และนางสาวสุดทิว สุธไส ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณเจ้าของผลงานวิจัย เจ้าของตำราและเอกสาร ที่ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาใช้ ประกอบงานวิจัยทำให้งานวิจัยมีสาระที่สำคัญเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ขอขอบพระคุณคุณพ่อสุธรรม คงชูศรี และ คุณแม่สุดใจ คงชูศรี และครอบครัวคงชูศรี ที่คอยเป็นกำลังใจ เอาใจใส่ ให้ความสะดวกและให้ความช่วยเหลืออันเป็นพลังที่สำคัญในการผลักดันให้งานวิจัยครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ ผู้วิจัยขอขอบคุณค่าและประโยชน์แห่งงานวิจัยนี้เพื่อกราบบูชา บูพาการี ผู้มีพระคุณ ตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน

สุธาทิพย์ คงชูศรี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
คำถามการวิจัย	4
สมมติฐานการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	8
1. ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice).....	9
2. การเขียน.....	14
3. การรับรู้.....	41
4. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ.....	48
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	51

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	55
1. การวิจัยเชิงปริมาณ	55
2. การวิจัยเชิงคุณภาพ	67
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
ส่วนที่ 1 ผลวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง.....	70
ส่วนที่ 2 ผลวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใช้สำหรับการอธิบายการ รับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียน ภาษาอังกฤษในการศึกษาวิจัยครั้งนี้.....	72
ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ ในงานเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-Way ANOVA).....	76
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	87
5.1 วัตถุประสงค์และวิธีการดำเนินการวิจัย.....	87
5.2 สรุปผลการวิจัย	88
5.3 อภิปรายผล	90
5.4 ข้อเสนอแนะ	96
รายการอ้างอิง	98
ภาคผนวก.....	104
ภาคผนวก ก เอกสารเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย	105
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม.....	109
ภาคผนวก ค ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามเกี่ยวกับ การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียน ภาษาอังกฤษจากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน.....	116
ภาคผนวก ง เอกสารขอทดลองเครื่องมือวิจัย	119
ประวัติผู้เขียน.....	123

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 การให้มาตราส่วนประเมินค่าแบบ 5 คะแนนต่อไปนี้.....	36
ตารางที่ 2 เกณฑ์การให้คะแนนของ Ike (1990)	37
ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลพื้นฐานโรงเรียน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1....	55
ตารางที่ 4 แสดงกลุ่มตัวอย่างครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1.....	59
ตารางที่ 5 การสุ่มตัวอย่างโรงเรียนในแต่ละขนาดโรงเรียน	62
ตารางที่ 6 ตารางกำหนดเนื้อหาของแบบสอบถาม	64
ตารางที่ 7 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา.....	71
ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน:ด้านการสอนการเขียน	72
ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน:ด้านการประเมินผล	75
ตารางที่ 10 แสดงการทดสอบความแตกต่างของการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามระดับการศึกษา.....	76
ตารางที่ 11 แสดงการทดสอบความแตกต่างของการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา	77
ตารางที่ 12 แสดงการทดสอบความแตกต่างของการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน	77
ตารางที่ 13 ตารางแสดงสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ	84

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา เนื่องจากในระดับมัธยมศึกษาเป็นระดับที่จะก้าวไปสู่ระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีการเรียนการสอนที่มีการเขียนอยู่ในหลักสูตรทำให้นักเรียนต้องมีพื้นฐานที่ดีในการเขียน อีกทั้งการเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ต่างๆ นอกจากนี้การเขียนยังช่วยฝึกการใช้ภาษาโดยนักเรียนได้นำคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ได้เรียนไปแล้วมาใช้เขียนในสถานการณ์จริงในบริบทต่างๆ ยิ่งนักเรียนได้ใช้ความพยายามในการเขียนมากเท่าใด นักเรียนก็จะค้นพบสิ่งใหม่ๆ ที่จะเขียนตลอดจนกลวิธีการแสดงออกทางความคิดมากขึ้นเท่านั้น (Raimes, 1983) นอกจากนี้การเขียนยังเป็นทักษะที่จำเป็นในการศึกษาต่อ ดังเช่นที่กล่าวในคุณภาพผู้เรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระที่ 1 มาตรฐาน 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน ตัวชี้วัดช่วงชั้นระดับมัธยมศึกษา 1. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่างๆที่อยู่ในความสนใจของสังคม 2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม 3. พูดและเขียนความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมให้เหตุผล/ยกตัวอย่างประกอบ (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) จากมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาควรมีสมรรถภาพด้านการเขียนแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และเล่าประสบการณ์หรือเหตุการณ์เกี่ยวกับตนเองหรือสังคม

จากความสำคัญของการเขียนซึ่งนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาในช่วงชั้นที่ 4 หรือระดับมัธยมศึกษาสามารถเขียนแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และเล่าประสบการณ์หรือเหตุการณ์เกี่ยวกับตนเองหรือสังคมนั้น จะเห็นได้ว่าการศึกษาไทยมุ่งเน้นและให้ความสำคัญกับการเขียนแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และเล่าประสบการณ์หรือเหตุการณ์ แต่จะอย่างไรให้งานเขียนเหล่านั้นมีความน่าสนใจขึ้นได้ ผู้เรียนหรือผู้เขียนต้องใส่ตัวตนของตนเองเข้าไปในงานเขียนเพื่อให้เกิดเป็นสไตล์หรือมุมมองของตนเองเพื่อสร้างสรรค์งานเขียนให้มีความแตกต่างและไม่น่าเบื่อรวมไปถึงงาน

สร้างสรรค์อื่นๆ ด้วย (Julie Wildhaber, 2018) งานวิจัยในต่างประเทศได้กล่าวถึงการเขียนที่ปรากฏ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ว่า หากในงานเขียนใดมีปรากฏลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียนจะส่งผลให้งานเขียนชิ้นนั้นมีชีวิตชีวาไม่น่าเบื่อ และเกิดความน่าสนใจในงานเขียนชิ้นนั้น โดยกล่าวว่าในงานเขียนที่มีการกล่าวถึงบุคคลที่สามก็ถือว่างานเขียนนั้นมี voice ปรากฏในงานเขียน (Paul Kei Matsuda, 2012) และในงานเขียนที่ปรากฏ มีคำสรรพนาม คำสั่ง และคำถาม ก็ถือว่างานเขียนนั้นมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน voice ปรากฏในงานเขียน (Hyland, 2012) จากการศึกษา งานวิจัยในต่างประเทศในข้างต้นจะเห็นได้ว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) สามารถทำให้เป็น รูปธรรมและมองหางานเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ได้ชัดเจนขึ้น และหากไม่มีลักษณะ ตัวตนของผู้เขียน (voice) ปรากฏในงานเขียนจะทำให้งานเขียนไม่มีชีวิตชีวาในการบอกเล่าเรื่องราว จากผู้เขียน

จากการสอบถามผู้สอน จำนวน 5 คน เป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่สอนในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์สอนในการสอนไม่ต่ำกว่า 5 ปี พบว่า ในการจัดการเรียนการสอนการเขียน และจากผลงานการเขียนของเด็ก จะพบว่าครูยังไม่มีการประเมินและการสอน ลักษณะตัวตนของ ผู้เขียน (voice) ในการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับที่ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยในประเทศไทยไม่มีงานวิจัยเล่มใดที่กล่าวถึงการสอนการเขียนลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) รวมไปถึงการ วัดผลและประเมินผลลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏในงานเขียนเลย ซึ่งในต่างประเทศมี การศึกษาและถูกพูดถึงและหยิบยกมาใช้ในการวัดผลประเมินผลของนักเรียนในเกณฑ์การประเมิน การเขียนซึ่งปรากฏใน Standardized test ที่เป็นลักษณะ 6+1 (Education northwest, 2014) แต่ในประเทศไทยในปัจจุบันไม่มีการกล่าวถึงการสอนหรือการวัดผลการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของ ผู้เขียน (voice) ในงานเขียนซึ่งอาจจะเป็นเพราะยังไม่มีการศึกษาเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในประเทศไทยโดยเฉพาะที่กล่าวถึงการนำงานเขียนมาวิเคราะห์และนำลักษณะตัวตนของ ผู้เขียน (voice) ไปใช้อย่างเป็นรูปธรรม มีเพียงการศึกษาที่เน้นการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ (มาลี รุ่งไธรัญ, 2550) การพัฒนาผลการเรียนรู้ ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการ เรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC (ธิดา ทิพย์สุข, 2552) การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้, 2557) การประยุกต์ใช้กลวิธีอภิปัญญา ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

(วราพร จำปามูล, 2558) การพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้
 แนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ณัฐชนนต์ สุขษาเกษ,
 2558) การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีการคิดจากภาพเพื่อส่งเสริมความสามารถในการ
 พูดและการเขียนภาษาอังกฤษ เชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (บุญยวีร์ แสงมนตรี,
 2558) การใช้การสอนแบบแอลเพื่อส่งเสริมความสามารถ ด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/วิทยาศาสตร์โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์พะเยา (ชุตินันท์
 ใจอะกะ, 2558) การพัฒนาความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายด้วยกิจกรรมการสอนตาม
 กระบวนการอรรถฐาน (ศศิพิมประไพ อาสนรัตน์จินดา, 2560) การพัฒนาความสามารถในการเขียน
 เล่าเรื่องภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์
 (นิตยร์ติ สารจันทร์, 2560) ซึ่งจากตัวอย่างงานวิจัยที่ผู้วิจัยศึกษามาข้างต้นในรอบ 10 ปี และหรือ
 อาจจะมีมากกว่านั้นที่การศึกษาของประเทศไทย ไม่มีการศึกษาเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)
 จึงทำให้สันนิษฐานว่ายังไม่มีใครรู้จักและนำมาใช้อย่างจริงจัง ทั้งที่มีปรากฏอยู่ใน Standardized test
 ที่เป็นลักษณะ 6+1 ดังที่กล่าวมา

จากข้างต้นผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) มีความสำคัญต่องานเขียน
 แต่งานเขียนของนักเรียนไทยยังไม่ไปสู่จุดที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ปรากฏในงานเขียน
 และงานวิจัยในประเทศไทยไม่มีการกล่าวถึงและนำไปใช้อย่างเป็นรูปธรรมเลย ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่า
 อาจจะเป็นเพราะยังไม่มียานวิจัยในประเทศไทยที่กล่าวถึงเรื่องนี้และการนำมาวิเคราะห์และนำไปใช้
 อย่างเป็นรูปธรรม แต่ทั้งนี้หากครูรู้จักและรับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน และ
 สามารถทำให้เป็นรูปธรรมอย่างที่ Hyland ได้กล่าวไว้ ครูก็จะสามารถสอนลักษณะตัวตนของผู้เขียน
 (voice) ได้และนำลักษณะของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) มาเป็นหนึ่งในหมวดการวัดและ
 ประเมินผลการเขียนอย่างเป็นรูปธรรมได้

ด้วยเหตุดังกล่าวที่กล่าวมาข้างต้นจึงทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาการรับรู้ของครูต่อเรื่อง
 ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) และสาเหตุที่ไม่มีการนำมาใช้อย่างเป็นรูปธรรมอาจจะเป็นเพราะ
 การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) กล่าวคือ ครูอาจไม่รู้ว่า ลักษณะ
 ตัวตนของผู้เขียน (voice) คืออะไร และไม่ทราบว่า จะนำมาสอนและวัดผลและประเมินผลงานเขียน
 ของนักเรียนได้อย่างไร ในอีกทางหนึ่งคือ มีการสอนและการวัดผลและประเมินผลอยู่ในชั้นเรียน
 เพียงแต่ไม่ทราบว่ากระบวนการหรือการวัดผลและประเมินผลงานเขียนในเรื่องของลักษณะตัวตนของ

ผู้เขียน (voice) และผู้วิจัยต้องการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ในครั้งนี้ด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้จัดทำ การค้นคว้าอิสระ เรื่อง การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษขึ้น โดยมีกลุ่มเป้าหมายที่ได้จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Muti – Stage Random Sampling) คือ ครูในเขตกรุงเทพมหานคร เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ (ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน)

คำถามการวิจัย

1. การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร
2. ปัจจัยด้านระดับการศึกษา สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานที่มีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยด้านระดับการศึกษามีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. ปัจจัยด้านสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษามีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. ปัจจัยด้านประสบการณ์ในการทำงานมีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในเขตกรุงเทพมหานคร เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 67 โรงเรียน จำนวน 876 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 (ข้อมูลระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1) ซึ่งทำการกำหนดจำนวนครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยใช้สูตรทาโร ยามาเน (Taro Yamane, 1973: 125) ได้จำนวนครูกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 275 คน

ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในเขตกรุงเทพมหานคร เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 8 โรงเรียน ได้มาด้วยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) โดยกำหนดคุณสมบัติผู้ให้ข้อมูลหลัก ดังนี้ เป็นผู้เกี่ยวข้องกับ การเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในเขตกรุงเทพมหานคร เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 ให้ความร่วมมือในการวิจัย

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ ข้อมูลส่วนตัวของครู จำแนก 3 ประเด็น ดังนี้

1. ระดับการศึกษา
2. สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา

3. ประสพการณ์ในการทำงาน

ตัวแปรตาม

การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1

4. เครื่องมือในการวิจัยมีดังนี้

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสอบถามขึ้นเอง โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List) ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scales) 4 ระดับ

2. คำถามสัมภาษณ์ครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ ในเขตกรุงเทพมหานคร เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 3 ประเด็น คือ 1. ข้อมูลทั่วไป 2. การสอนการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ 3. การวัดและประเมินผล

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีดังต่อไปนี้

1. ครูผู้สอน หมายถึง ผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร 3 เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1

2. ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน หมายถึง ลักษณะตัวตนของผู้เขียนที่ใส่ลงไปในงานเขียนเพื่อทำให้งานเขียนเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว บ่งบอกถึงทัศนคติของผู้เขียน และยังทำให้งานเขียนมีชีวิตชีวาไม่น่าเบื่อ

3. การรับรู้ หมายถึง ขบวนการที่เกิดขึ้นหลังจากที่สิ่งเร้ากระตุ้นการรับรู้และถูกตีความ เป็นสิ่งที่มีความหมายโดยใช้ความรู้ ประสบการณ์และความเข้าใจของบุคคล ซึ่งการรับรู้ของบุคคลจะเกี่ยวข้องกับปัจจัยทางจิตวิทยาบางตัว ได้แก่ การเรียนรู้ ประสบการณ์ แรงจูงใจ อารมณ์ ฯลฯ โดยปัจจัยเหล่านี้จะเข้ามามีบทบาทพร้อมกับการรับรู้

4. ข้อมูลส่วนตัวของครู หมายถึง ข้อมูลส่วนตัวของผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร 3 เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 3 ประเด็น ดังนี้ 1. ระดับการศึกษา 2. สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา

3 ประสพการณ์ในการทำงาน เพื่อใช้เป็นตัวแปรต้นในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอน ที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ

ปัจจัยด้านระดับการศึกษา หมายถึง ชุดตัวแปรที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของครู เกี่ยวกับระดับการศึกษาโดยแบ่งเป็น 3 ระดับการศึกษา คือ ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ปริญญาโท และปริญญาเอก

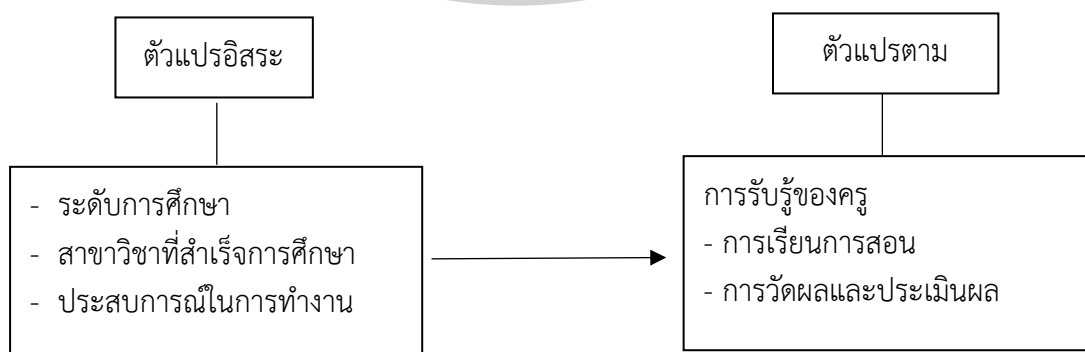
ปัจจัยด้านสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา หมายถึง ชุดตัวแปรที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของครูเกี่ยวกับสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาโดยแบ่งเป็น 3 ประเภท สาขาการสอนภาษาอังกฤษ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ และสาขาอื่นๆ

ปัจจัยด้านประสพการณ์การทำงาน หมายถึง ชุดตัวแปรที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของครูเกี่ยวกับประสพการณ์การทำงานโดยแบ่งเป็น 3 ระดับ น้อยกว่า 5 ปี 5-10 ปี และ มากกว่า 10 ปี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผลการเขียนให้เป็นมาตรฐานสากลยิ่งขึ้น
2. เพื่อนำผลจากผลการวิจัยไปใช้เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผล การเขียนภาษาอังกฤษที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ให้เป็นรูปธรรม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน
 - 1.1 ความหมายของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน
 - 1.2 รูปแบบของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน
 - 1.3 การประเมินการเขียนลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน
2. การเขียน
 - 2.1 ความหมายของการเขียน
 - 2.2 ความสามารถทางการเขียน
 - 2.3 องค์ประกอบในการเขียน
 - 2.4 รูปแบบและประเภทของการเขียน
 - 2.5 แนวทางการสอนเขียน
 - 2.6 กิจกรรมการเขียน
 - 2.7 การสอนเขียนแบบเน้นผลงาน
 - 2.8 การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ
 - 2.9 การทดสอบการเขียน
 - 2.10 การประเมินงานเขียน
3. การรับรู้
 - 3.1 ความหมายของการรับรู้
 - 3.2 กระบวนการของการรับรู้
 - 3.3 ธรรมชาติของการรับรู้
 - 3.4 ประเภทของการรับรู้
 - 3.5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้

3.6 คุณลักษณะของสิ่งเร้า

4. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

4.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

4.2 คุณภาพของผู้เรียน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยต่างประเทศ

1. ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)

1.1 ความหมายของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)

Ken Hyland and Carmen Sancho Guinda (2012) กล่าวว่าท่าทางและลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เป็นแนวคิดที่สำคัญที่สุดในทฤษฎีการเขียนและการเรียนการสอนในปัจจุบัน เมื่ออ้างอิงถึงวิธีที่เราแสดงมุมมองและมีส่วนร่วมกับผู้อื่นข้อกำหนดดังกล่าวมีความขัดแย้งโดยเฉพาะอย่างยิ่งในขอบเขตของการเขียนเชิงวิชาการซึ่งถือว่าเป็นวาทกรรมประเภทที่ไม่มีตัวตนมานาน แต่ในขณะที่การวิจัยแสดงให้เห็นว่าจุดยืนเป็นสิ่งที่น่าสนใจในแนววิชาการมากกว่าในบริบทอื่นๆ วิธีที่ซับซ้อนและโดดเด่นที่นักวิชาการและนักศึกษานำเสนอทัศนคติต่อข้อความของพวกเขาไปยังผู้อ่าน

Ken Hyland (2012) กล่าวว่าลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในวรรณกรรมคือรูปแบบที่ผู้เขียนหรือผู้บรรยายเล่าเรื่องราวของพวกเขา ซึ่งมีความโดดเด่นเมื่อผู้เขียนใส่เรื่องราวของตัวเองเป็นคำพูดและให้ความรู้สึกส่วนตัวละครเป็นคนจริงถ่ายทอดข้อความในเรื่องเฉพาะที่ผู้เขียนตั้งใจจะสื่อให้ผู้อ่าน ซึ่งก็คือรูปแบบการเขียนหรือมุมมองของผู้เขียนแต่ละคนเมื่อนักเขียนมีส่วนร่วมกับหัวข้อเป็นการส่วนตัวผู้เขียนจะสามารถถ่ายทอดบุคลิกภาพของตนเองลงไปกับวรรณกรรมชิ้นนั้น บุคลิกภาพของแต่ละบุคคลนั้นมีความแตกต่างจากบุคลิกอื่น ๆ ซึ่งผู้เขียนคนอื่นก็ใส่ไว้ในผลงานของตนเองเช่นกัน ดังนั้น ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) จึงเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของงานวรรณกรรม ผู้เขียนอาจใช้ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เดียวหรือหลายลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประเภทของงานนั้นๆ

Paul Kei Matsuda and Jill V. Jeffery (2012) อธิบาย ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในภาษาเขียน คือแนวคิดเชิงเปรียบเทียบที่จับความรู้สึกของตัวตนของผู้เขียนที่เกิดขึ้นเมื่อผู้อ่าน

โต้ตอบกับข้อความ จึงทำให้นักวิจัยด้านการเขียนหลายคนรู้สึกสนใจ ในขณะที่ผู้สอนบางคนมองว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เป็นคุณลักษณะสำคัญของการเขียนที่ดี แต่ผู้สอนคนอื่น ๆ มองว่า ไม่จำเป็นหากไม่ทำให้สับสนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของการเขียนเชิงวิชาการและวิชาชีพ นอกจากนี้หากจะสังเกตได้ว่างานเขียนนั้นมี ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ปรากฏอยู่ในงานเขียน นั้นจะมีการกล่าวถึงบุคคลที่สาม (other reference) ก็ถือว่างานเขียนนั้นมี ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ปรากฏในงานเขียน

Patricia Vineski (2020) กล่าวว่าในการเขียนลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) สามารถ แสดงออกได้เมื่อนักเขียนใส่ตัวเองลงในคำพูดโดยให้ความรู้สึกว่าคุณจริงกำลังพูดและใส่ใจกับ ข้อความนั้น เมื่อผู้เขียนนำเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวพวกเขาจะถ่ายทอดบุคลิกภาพให้กับชิ้นงานที่เป็น ของพวกเขาคนเดียวอย่างชัดเจน และเป็นบุคลิกของแต่ละบุคคลที่แตกต่างจากบุคลิกของนักเขียน คนอื่น ๆ ที่เราเรียกว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ซึ่งเป็นบุคลิกที่แตกต่างของงานเขียน

Julie Wildhaber (2018) กล่าวว่าลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) คือบุคลิกสไตล์หรือ มุมมองที่แตกต่างของงานเขียนไม่นำไปรวมไปถึงงานสร้างสรรค์อื่น ๆ ด้วย และ ลักษณะตัวตนของ ผู้เขียน (voice) เป็นสิ่งสำคัญเพราะงานเขียนควรมีตัวตนของผู้เขียนในงานเขียน ลักษณะตัวตนของ ผู้เขียน (voice) ช่วยให้ทุกคำมีความหมายสร้างความสอดคล้องกันและที่สำคัญที่สุดคือช่วยให้งาน เขียนดึงดูดความสนใจของผู้อ่านและสร้างความเข้าใจและความเข้าถึงเนื้อหาที่อ่านจากผู้เขียน ถ่ายทอดไปสู่ผู้อ่าน

1.2 รูปแบบของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)

Ken Hyland (2012) ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ได้กล่าวไว้ชี้ให้เห็นถึงวิธีที่ผู้เขียน สร้างความสัมพันธ์กับผู้อ่านและลักษณะรูปแบบที่เป็นข้อสังเกตในงานเขียนมี 3 รูปแบบ คือ คำสรรพนามของผู้อ่าน (reader pronouns) คำสั่ง (directives) และคำถาม (questions) ซึ่งเป็นหนึ่ง องค์ประกอบที่ชัดเจนที่สุดของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)

การใช้คำสรรพนามหรือการอ้างอิงผู้อ่าน (reader reference or reader pronouns) คือ บุคคลที่สองและบุคคลที่สาม หรือ การใช้คำสรรพนาม อาจเป็นวิธีที่ชัดเจนที่สุดในการอ้างอิงผู้อ่าน เนื่องจากผู้อ่านจะเข้าใจที่ผู้เขียนต้องการสื่อกับผู้อ่านได้อย่างชัดเจน แต่น้อยครั้งในผู้เขียนที่มองว่า การใช้คำสรรพนามเป็นเรื่องส่วนตัวและดูไม่เป็นทางการสำหรับการเขียนเชิงวิชาการ

คำสั่ง (directives) เป็นรูปแบบหรือลักษณะที่ใช้บ่อยที่สุดในการให้ผู้อ่านดูเหมือนมีส่วนร่วมในงานเขียนซึ่งปรากฏประมาณ 45 เปอร์เซ็นต์ของการเขียนเป็นในรูปแบบของประโยคคำสั่ง ซึ่งเป็นการใช้รูปแบบคำสั่งเพื่อให้ผู้อ่านดำเนินการหรือดูสิ่งต่างๆ จากที่ผู้เขียนกำหนดในงานเขียน รูปแบบหรือลักษณะคำสั่งจะสามารถรู้ถึงแง่มุมของการแสดงข้อคิดเห็นอย่างชัดเจนของผู้เขียนเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในแง่มุมของผู้เขียนได้ชัดเจนขึ้น

คำถาม (questions) การเขียนรูปแบบของคำถาม ในหนังสือเรียนมักเตือนผู้เรียนให้หลีกเลี่ยงการใช้ลักษณะคำถาม แต่ก็สามารถช่วยให้ผู้เขียนสร้างความรู้สึกและมีส่วนร่วมกับผู้อ่านได้ รูปแบบการเขียนแบบคำถามมีความหลากหลายในการเขียนเชิงวิชาการและอาจมีผลกระทบเชิงเผด็จการของความรู้ที่อยู่ในขอบเขตความรู้ที่จำกัด ไปจนถึงการคาดหวังในการได้รับคำตอบ ซึ่งการที่ผู้เขียนใช้การเขียนรูปแบบของคำถาม มักเป็นการเชิญชวนให้เข้าใจหรือชักนำ เชิญชวนในเรื่องที่เขียน เพราะผู้อ่านมักประสพหรือถูกกล่าวหรือเป็นผู้ที่สนใจในปัญหาที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดไปยังผู้อ่าน และยังเป็นการสื่อให้ผู้อ่านปฏิบัติตามหรือเห็นด้วยกับคำตอบ ข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะของคำถามที่ผู้เขียนถ่ายทอดผ่านงานเขียน ซึ่งการเขียนโดยมีรูปแบบของคำถามอาจเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญในการนำให้ผู้อ่านเข้าสู่การโต้แย้งในฐานะผู้เข้าร่วมในงานเขียนนั้น

1.3 การประเมินการเขียนลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)

โซลัน สาและ (2563) การประเมินผลการเรียน ผู้สอนจำเป็นต้องมีเครื่องมือการให้คะแนนเพื่ออธิบายความสัมพันธ์ผลของผู้เรียน ซึ่งในปัจจุบันนักการศึกษาได้ให้ความสนใจอย่างมากกับ Rubrics ทั้งนี้ มาจากการวัดและประเมินผลกำลังเปลี่ยนแปลงสู่การประเมินตามสภาพจริง และการประเมินอิงการปฏิบัติมากขึ้น ครูจำเป็นต้องพัฒนา Rubrics ที่สะท้อนหลักสูตรและการสอนของแต่ละคน เพื่อให้ Rubrics มีความสัมพันธ์กับการเขียนมากขึ้น

ในการประเมินรูปแบบใหม่ ผู้ประเมินควรที่จะกำหนดเกณฑ์การประเมิน และนักเรียนควรจะได้ทราบก่อนการทำงาน เกณฑ์การประเมินนี้จะระบุคุณภาพที่ต้องการให้นักเรียนกระทำแต่ละคะแนนบน Rubrics ซึ่งสอดคล้องกับตัวอย่างการตอบสนองนั้นๆ ดังนั้นการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนนั้นจะให้นักเรียนได้รู้ว่าครูต้องการอะไร และเขาจะต้องทำอย่างไรเพื่อจะให้ผลงานของเขาได้คะแนนในระดับที่ต้องการ

การประเมิน มี 3 ชนิด ดังนี้

1. เกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวม (Holistic Rubrics) เป็นเกณฑ์การให้คะแนนผลงานหรือกระบวนการที่ไม่ได้แยกส่วนหรือแยกองค์ประกอบการให้คะแนน คือจะประเมินในภาพรวมผลงานหรือกระบวนการนั้น การให้คะแนนแบบนี้ง่ายต่อการนำไปใช้เพราะเป็นการประเมินภาพรวมของทุกเรื่องในการทำงาน

2. เกณฑ์การให้คะแนนแบบวิเคราะห์แต่ละองค์ประกอบ (Analytic Rubrics) คือเกณฑ์การให้คะแนนผลงานโดยดูในแต่ละองค์ประกอบของผลงาน โดยในแต่ละองค์ประกอบจะมีการกำหนดแนวทาง คำนิยาม หรือคำอธิบายในการให้คะแนนของผลงานในส่วนต่างๆ ในแต่ละระดับคะแนนไว้โดยชัดเจน เทคนิคการเขียนรายละเอียดการให้คะแนนหรือระดับคะแนนแบบแยกส่วน (Analytic) มีเทคนิควิธีการเขียน ดังนี้ กำหนดรายละเอียดขั้นต่ำไว้ที่ระดับ 1 แล้วเพิ่มลักษณะที่สำคัญ ๆ สูงขึ้นมาทีละระดับ ตัวอย่างเช่น งานเขียนมีประเด็นการประเมิน คือ เนื้อหา การใช้ภาษาและรูปแบบการกำหนดรายละเอียดถ้าแบ่งออกเป็น 4 ระดับ ควรกำหนดลักษณะย่อย หรือตัวแปรย่อยที่สำคัญให้ได้ 4 ลักษณะ การให้คะแนนแบบนี้จะมีประโยชน์เมื่อสนใจจะวินิจฉัยหรือช่วยเหลือผู้เรียนว่ามีความรู้ ความเข้าใจในแต่ละส่วนหรือแต่ละคุณลักษณะของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

3. Annotated Holistic Rubrics เป็นเกณฑ์ประเมินที่รวมข้อจำกัดของเกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวมและเกณฑ์การให้คะแนนแบบวิเคราะห์องค์ประกอบไว้ด้วยกัน ซึ่งจะทำการประเมินในองค์/ภาพรวมของงานเขียนด้วยเกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวม (holistic) ก่อนในการเริ่มประเมินในส่วนต่อมาทำการเลือกประเมินอีกเพียงบางองค์ประกอบหรือบางคุณลักษณะของงานแบบ annotated การประเมินในบางคุณลักษณะจะไม่ได้ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของคะแนนที่ประเมินแบบองค์รวม ซึ่งส่งผลให้มีประโยชน์ทำให้เกิดความรวดเร็วในการประเมินผลงานและเป็นการประเมินเฉพาะส่วนที่มีลักษณะโดดเด่นไม่กึ่งองค์ประกอบ การประเมินผลงานเป็นการประเมินเพื่อสะท้อน (feedback) ให้ผู้เรียน แต่ไม่มีประโยชน์ในพิจารณาผู้เรียนว่าผิดพลาดในคุณลักษณะใดเพราะในอีกคุณลักษณะอื่นอีกหลายคุณลักษณะไม่ได้ถูกนำมาประเมิน

Education northwest (2014) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินการเขียนในแต่ละด้านซึ่งมีการประเมินการเขียนลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) Standardized test ที่เป็นลักษณะ 6+1 ปรากฏในเกณฑ์การประเมินดังนี้

การประเมินด้านความคิด (ideas) ประเมินเกี่ยวกับ เนื้อหาของงานเขียนต้องไม่กว้างเกินไป เนื้อหาเป็นไปตามหัวข้อหรือเรื่องที่เขียนมีความชัดเจนและน่าเชื่อถือ ข้อมูลตรงประเด็น การเขียนแสดงถึงประสบการณ์ของผู้เขียน ผู้เขียนช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจและเชื่อมโยงเรื่องได้ สามารถตอบคำถามของผู้อ่านได้

การเรียบเรียง (organization) ประเมินเกี่ยวกับ การเรียบเรียงเนื้อหา ย่อหน้าเชื่อมโยงกับความคิด เป็นไปตามลำดับ การเขียนตรงกับวัตถุประสงค์

ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ประเมินเกี่ยวกับ ผู้เขียนแสดงความคิดเห็นหรือมุมมองของตนเอง การใช้โทนเป็นไปด้วยความเหมาะสม การมีส่วนร่วมของผู้เขียนในงานเขียนทำให้เกิดความน่าสนใจ และมีการแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนอย่างชัดเจน การแสดงความรู้สึกของผู้เขียน ความเสี่ยง (risk) ในการลองใช้วิธีใหม่ๆ เพื่อให้งานน่าสนใจ

การเลือกใช้คำศัพท์ (word choice) ประเมินเกี่ยวกับ การใช้คำศัพท์ ข้อความง่ายต่อการเข้าใจ คำศัพท์ตรงประเด็น แม่นยำ ถูกต้อง การใช้คำอย่างเป็นธรรมชาติแต่คงความแน่นต้นฉบับ

การลื่นไหลของภาษา (sentence fluency/structure) ประเมินเกี่ยวกับ ประโยคมีความสมดุลและมีความเชื่อมโยง การเขียนมีจังหวะที่ลื่นไหล อ่านแล้วไม่ติดขัดเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

การใช้ภาษา (conventions) ประเมินเกี่ยวกับ การสะกดคำถูกต้อง เครื่องหมายวรรคตอน ถูกต้อง ไวยากรณ์ถูกต้องและชัดเจน ความหมายชัดเจน รวมถึงการใช้ capitalization

การนำเสนอ (presentation) ลายมือสามารถอ่านได้ง่ายการเว้นระยะห่างสม่ำเสมอ แบบอักษรและขนาดถูกต้อง ความสมดุลของพื้นที่บนกระดาษ รูปภาพที่ใช้เหมาะสมและถูกต้องกับเนื้อหา และเครื่องหมายวรรคตอนเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความ

กล่าวโดยสรุป จากการศึกษางานวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ยังไม่มีงานวรรณกรรมภายในประเทศศึกษาเรื่อง ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) อย่างเป็นรูปธรรม ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวรรณกรรมจากต่างประเทศและขอกว่าโดยสรุปได้ว่า จากความหมายของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ข้างต้นกล่าวได้ว่า คือการแสดงถึงลักษณะตัวตนของผู้เขียนที่ใส่ลงไปในงานเขียนเพื่อทำให้งานเขียนเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว บ่งบอกถึงทัศนคติของผู้เขียน และยังทำให้งานเขียนมีชีวิตชีวาไม่น่าเบื่อ ทำให้ผู้อ่านเข้าถึงงานเขียนได้อย่างง่ายและงานเขียนจะไม่รู้สึกแห้งเพราะมีความรู้สึกของผู้เขียนถ่ายทอดให้ผู้อ่านเห็นภาพและเข้าใจบริบทได้อย่างลึกซึ้ง ในส่วนของรูปแบบของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) จากการศึกษางานวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง มีนักวิจัยเพียง 2-3 คนที่ระบุได้อย่าง

ชัดเจน คือ Paul Kei Matsuda and Jill V. Jeffery (2012) กล่าวไว้ว่า งานเขียนนั้นมี ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ปรากฏอยู่ในงานเขียนนั้นจะมีการกล่าวถึงบุคคลที่สาม (other reference) ก็ถือว่างานเขียนนั้นมี ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ปรากฏในงานเขียน และ Ken Hyland (2012) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) แบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ การใช้คำสรรพนาม หรือการอ้างอิงผู้อ่าน (reader reference or reader pronouns) คำถาม (questions) และคำสั่ง (directives) โดยสามารถทำให้ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) และมองเห็นภาพในรูปธรรมของ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ได้อย่างชัดเจนผ่านงานเขียนที่มีลักษณะ 3 ลักษณะดังกล่าว ทั้งนี้ การประเมินงานเขียนมีทั้งหมด 7 องค์ประกอบ ซึ่งมีการประเมิน ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในการประเมินงานเขียนเช่นกัน จากลักษณะการประเมินใน 7 องค์ประกอบ เป็นการประเมินให้คะแนนโดยพิจารณาจากแต่ละส่วนของงานของงานเขียน ซึ่งเป็นการประเมินแบบ Analytic Rubrics

2. การเขียน

ทักษะการเขียน เป็นทักษะสุดท้ายทางการสื่อสาร เป็นทักษะที่สอนยากที่สุด เพราะต้องใช้กระบวนการในการคิดและผลิตภาษาที่นานกว่าทักษะด้านอื่นๆ และเป็นทักษะที่มีความสำคัญสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ทั้งนี้เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสาร จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในการใช้เทคนิคการเขียน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องโครงสร้างของคำในประโยค ไวยากรณ์ และการเรียบเรียง จึงมีความจำเป็นที่จะต้องนำมาพิจารณา เพราะถ้าเขียนผิดจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายผิดได้

2.1 ความหมายของการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่จำเป็นต้องสื่อสารให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ จึงมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้คำจำกัดความของความหมายของทักษะการเขียนไว้ต่าง ๆ ดังนี้

Arapoff (1975) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเขียนคือการใช้กระบวนการทักษะทางความคิดที่เป็นการพูดถึงข้อเท็จจริงนอกเหนือไปจากการเป็นการใช้สัญลักษณ์แทนคำพูดของผู้เขียนที่ออกความหมายได้ผ่านรูปประโยคตามหลักไวยากรณ์ที่ถูกต้อง จึงมองว่าการเขียนนั้นต้องเริ่มจากระดับง่ายและค่อยไปยังระดับที่มีซับซ้อนและความยากขึ้น

Heaton (1975) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับทักษะการเขียนว่าเป็นทักษะที่ซับซ้อนและยาก เพราะต้องการความรู้ความสามารถในด้านไวยากรณ์ และศิลปะในการเขียนถ้อยคำ สำนวนสละสลวย ตลอดจนพื้นฐานด้านวิจารณ์ญาณและด้านจิตนาการด้วย

Lado (1977) กล่าวไว้ว่า การเขียนเป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดหรือสื่อความหมายไปยังผู้อ่านโดยที่ผู้อ่านและผู้เขียนเข้าใจกันผ่านตัวอักษรของภาษา ในการเขียนผู้เขียนทำการเรียบเรียงข้อความตามโครงสร้างของภาษาที่ใช้ มีการใช้ภาษาในการสื่อสารที่มีความหมาย และใช้รูปแบบการเขียนโดยผ่านข้อความที่ต้องการสื่อที่ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการ

White (1981) กล่าวว่า การเขียน คือ การนำประโยคมาเขียนเป็นลำดับที่ถูกต้องและเรียบเรียง เชื่อมโยงกันตามหลักไวยากรณ์ที่ถูกต้อง เหมาะสมและสมเหตุสมผลกับวัตถุประสงค์และตัวของผู้อ่าน ลักษณะการเขียนต้องมีความชัดเจน โดยประกอบไปด้วย สลีลาภาษาที่ความเหมาะสม รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง และความเป็นหนึ่งเดียวกันของแก่นของเรื่องและหัวข้อเรื่อง

Zamel (1982) กล่าวว่า การเขียนหมายถึง กระบวนการสำรวจความคิดและการเรียนรู้ของผู้เขียนจากการแสดงออกเกี่ยวกับความคิดนั้นๆ ด้วยตนเอง

Taylor (1984) กล่าวว่า การเขียนคือสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์แสดงถึงกระบวนการทางความคิด ซึ่งถ่ายทอดร่วมกันในเรื่องของภาษาและเนื้อหาที่เขียน กล่าวคือ การใช้ภาษาเพื่อมองหาหรือค้นสิ่งใหม่ๆ ที่นอกจากความรู้ที่มีอยู่ ทำให้การเขียนเปรียบเสมือนเครื่องมือในการค้นหาความหมายสิ่งใหม่ๆ ผ่านประสบการณ์ของผู้เขียนที่เกิดขึ้น และถ่ายทอดสู่ผู้อ่าน ทั้งนี้ การเขียนยังเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดกระบวนการทางความคิดนอกเหนือจากการเป็นเครื่องมือในการสะท้อนความคิดผู้เขียนอีกด้วย ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการเขียนทำให้เกิดทั้งกระบวนการให้และการบวนการรับ

ส่วนนักการศึกษาไทย อัจฉรา วงศ์โสธร (2529) กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นระบบของการสื่อความหมายทางสายตา ภาษาเขียนถ่ายทอดภาษาพูดออกมาเป็นตัวอักษรบนหน้ากระดาษ ทักษะการเขียนประกอบด้วย ทักษะกลไก คือตัวสะกดและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ทักษะการใช้คำศัพท์ ทักษะการใช้ไวยากรณ์ และการคิดอย่างมีเหตุผล ได้แก่ การเรียบเรียงความคิดตลอดจนความชัดเจนของการสื่อความหมาย

รสริน วรรณระภา (2531) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเขียน คือ ผู้เขียนได้ถ่ายทอดข้อเท็จจริงต่างๆ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิด ไปยังผู้อ่านทราบโดยตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ ในการเขียน

ผู้เขียนต้องใช้ความสามารถในหลายองค์ประกอบ ประกอบกับความรู้ เพื่อสามารถสื่อไปยังผู้อ่าน เข้าใจตรงกันกับผู้เขียน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532: 75) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ผู้ที่เขียนต้องเป็นผู้รวบรวม ข้อมูล โดยเลือกสิ่งที่ต้องการจะถ่ายทอด นำมาเรียงลำดับโดยใช้ความรู้ด้านกลไภษา

กันต์ดนัย วรจิตติพล (2542) กล่าวว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ ออกมาเป็นอักษร ซึ่งต้องอาศัยความสามารถทางไวยากรณ์ การใช้คำและสำนวน การเรียบเรียง ข้อความ ตลอดจนการเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ เพื่อสื่อสารสิ่งที่ต้องการไปยัง ผู้อ่านได้ตามจุดประสงค์ของการเขียน

Dhanarattigannon (2021) กล่าวว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความคิดหรือเรื่องราวที่ ต้องการเขียน แต่ไม่เพียงแค่นั้นการเขียนไม่เพียงแค่ขึ้นงานแต่การเขียนคือการออกแบบภาษาใน เรื่องราวของผู้เขียนเองและสามารถถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของลักษณะของแต่ละบุคคลเองเพื่อ สื่อสารไปยังผู้อ่าน

จากความหมายการเขียนข้างต้นสรุปได้ว่า การเขียนเป็นกระบวนการของการรวบรวมและ เรียบเรียงทางความคิดออกมาให้เป็นในรูปแบบลายลักษณ์อักษรอย่างเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การ ถ่ายทอดความรู้และความคิดรวมไปถึงประสบการณ์ โดยใช้ความสามารถทางไวยากรณ์ การเลือกใช้ คำและสำนวนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์ เพื่อสื่อสารข้อมูลไปยังผู้อ่านได้ตาม วัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการสื่อโดยใช้ข้อความเหล่านั้น

2.2 ความสามารถทางการเขียน

การเขียนเป็นทักษะสุดท้าย เป็นทักษะที่สลับซับซ้อนมากที่สุด จะต้องใช้ความคิดประกอบ หลายอย่างจึงจะทำให้เขียนได้ถูกต้อง ซึ่งผู้เขียนจะต้องอาศัยเทคนิคและความสามารถทางการเขียน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องโครงสร้างของคำในประโยคและไวยากรณ์ เพราะถ้าเขียนผิดจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิด ได้ ซึ่งนักการศึกษาได้ให้ความหมายของความสามารถทางการเขียนไว้ แตกต่างกัน ดังนี้

Lado (1984) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนคือความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่าง มีความหมายและสามารถเรียบเรียงข้อความจากโครงสร้างของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการ เขียน นอกจากนี้ Byrne (1988) กล่าวว่า ไม่ได้เป็นแค่ตัวแทนทางภาษา แต่หมายถึงขั้นตอนในการ ถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารและความคิดมาในรูปแบบตัวอักษร โดยมีการเรียบเรียงถ้อยคำ และจัดลำดับ ความคิดได้เหมาะสม เพื่อสามารถสื่อสารข้อมูลของผู้เขียนไปยังผู้อ่านได้ถูกต้อง นอกจากนี้ พรเพ็ญ

พุ่มสะอาด (2543 : 17) ได้สรุปความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการใช้กระบวนการทางความคิดของผู้เขียนในการถ่ายทอดความรู้ และความคิดที่ต้องการนำเสนอแก่ผู้อ่านโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ การจัดลำดับการเรียบเรียงภาษาออกมาเป็นงานเขียนและสามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ถูกต้อง

จากที่กล่าวมาแล้วนั้นสรุปได้ว่า ความสามารถทางการเขียนคือความสามารถในการเรียบเรียงความคิดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อความคิด ความรู้ของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ การจัดลำดับ การเรียบเรียงภาษาออกมาเป็นงานเขียน และสามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ถูกต้อง

2.3 องค์ประกอบในการเขียน

การเขียนเป็นการรวบรวมและเรียบเรียงกระบวนการความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเป็นระบบที่ถูกต้องตามระเบียบวิธีการของแต่ละภาษา รวมทั้งจะต้องมีสำนวนและลีลาที่เหมาะสมเพื่อผู้อ่านจะได้เข้าใจตรงตามที่ต้องการจะสื่อความหมาย ดังนั้นการเขียนจึงเป็นทักษะที่ยุ่ยากซับซ้อน อันประกอบด้วยองค์ประกอบหลายด้าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ดังนี้

Wilbers (2020) กล่าวว่า องค์ประกอบของการเขียน ประกอบไปด้วย

1. ความคิดหลัก (central idea) คือ ต้องมีความชัดเจนว่าจะเขียนประเด็นอะไร มีการจัดเรียงลำดับความสำคัญของความคิดหลักและความคิดที่นำมาสนับสนุน
2. การเรียบเรียง (organization) คือการเรียบเรียงเนื้อหาที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาอย่างเป็นเหตุเป็นผล
3. ส่วนสนับสนุน (supporting material) คือการอธิบาย การยกตัวอย่าง คำที่ยกมาพูดเป็นส่วนที่ทำให้การเขียนนั้นเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน
4. การแสดงความรู้สึก การใช้คำและมุมมอง (expression, word choice, and point of view) คือการเขียนนั้นต้องมีความเหมาะสมกับประเภทของผู้อ่านและจุดประสงค์
5. การสะกดคำ ไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน (spelling, grammar, and punctuation) คือ ส่วนที่จะบ่งบอกถึงความผิดพลาดในการเขียนนั้นๆ จากผู้อ่าน

Heaton (1990) ได้แบ่งองค์ประกอบของการเขียนไว้ 4 ประการ คือ

1. ไวยากรณ์ (grammar) ได้แก่ การใช้โครงสร้างทางภาษาได้ถูกต้อง

2. สีสภาษา (style) ได้แก่ การเลือกใช้ประโยคในหลากหลายรูปแบบ และการใช้คำ สำนวน ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

3. กลไกการเขียน (mechanics) ได้แก่ การใช้คำหรือภาษาได้อย่างถูกต้อง เช่น เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น

4. วิจารณ์ญาณ (judgment) ได้แก่ การเขียนตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และมีการคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญ และจัดลำดับความคิดให้มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันอย่างเหมาะสม

Hughey et al. (1983) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนว่ามีสองประการ องค์ประกอบแรก ได้แก่ การแสดงเนื้อหาและการเรียบเรียง ผู้เขียนจะต้องมีความคิดที่ไม่ซับซ้อน และระมัดระวังในการแสดงออกทางความคิดและการสื่อความหมายของความคิด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงกับกับผู้เรียน องค์ประกอบอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การถ่ายโอนภาษา ผู้เขียนที่มีใจเจ้าของภาษาจะต้องถ่ายโอนความคิดจากภาษาตนเองไปยังภาษาที่จะเขียน ทั้งการแสดงเนื้อหาและการถ่ายโอนภาษาดังกล่าวจะต้องมีปัจจัยอีก 3 ประการ ได้แก่ สติปัญญา ภาษาศาสตร์ และจิตวิทยา มาเป็นตัวสนับสนุนการสื่อข้อความที่ยุ่งยากซับซ้อนให้ง่ายขึ้น

Raimes (1983) กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนว่า ไม่มีคำตอบใดคำตอบหนึ่งสำหรับการสอนเขียนในชั้นเรียนเพราะมีคำตอบมากมาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิธีการของผู้สอนและผู้เรียน ดังนั้น งานเขียนชิ้นหนึ่งๆ ควรประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. เนื้อหา (content) หมายถึง เนื้อเรื่องควรมีใจความเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน (relevance) มีความชัดเจน (clarity) มีความคิดริเริ่ม (originality) และมีเหตุผล (logic)

2. กระบวนการเขียน (the writer's process) หมายถึง การรวบรวมความคิด (getting ideas) การเริ่มเขียน (getting started) การเขียนร่างงาน (writing drafts) และการทบทวนแก้ไข (revising)

3. การคำนึงถึงตัวผู้อ่าน (audience)

4. การมีวัตถุประสงค์ในการเขียน (purpose)

5. การเลือกใช้คำ (word choice) ได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์ (vocabulary) สำนวน (idiom) และคำที่แสดงความรู้สึก (tone)

6. การเรียบเรียงข้อความ (organization) ได้แก่ อนุเขต (paragraph) ประโยคหัวเรื่องและประโยคสนับสนุน (topic and support) ความต่อเนื่องของเนื้อหาและความมีเอกภาพ (cohesion and unity)

7. กลไกในการเขียน (mechanics) ได้แก่ ลายมือ (handwriting) การสะกดคำ (spelling) และเครื่องหมายวรรคตอน (punctuation)

8. ไวยากรณ์ (grammar) ประกอบด้วยกฎเกณฑ์การใช้คำกริยา (rules of verbs) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (agreement) คำนำหน้า (articles) และคำสรรพนาม (pronouns)

9. ความสัมพันธ์ของประโยค (syntax) ได้แก่ โครงสร้างประโยค (sentence structure) ขอบข่ายของประโยค (sentence boundaries) และการเลือกกลีลาในการเขียน (stylistic choices)

สาระสำคัญทั้ง 9 ชั้นนี้จะต้องสัมพันธ์กันเพื่อให้ได้ชิ้นงานเขียนที่มีความชัดเจน ราบรื่น และมีประสิทธิภาพในการสื่อสารทางด้านความคิดให้กับผู้ที่รับสารคือผู้อ่าน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า งานเขียนที่มีประสิทธิภาพ จะสื่อความหมายได้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ไว้แต่แรก โดยส่วนใหญ่จะประกอบด้วยองค์ประกอบต่อไปนี้ คือ

1. ด้านเนื้อหา ได้แก่ สาระในการเขียนให้เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการและเหมาะสมกับผู้อ่าน
2. การเรียบเรียง ได้แก่ การเรียบเรียงข้อความให้เป็นความเรียงที่ดี มีประโยคใจความสำคัญ ประโยคสนับสนุน มีการใช้คำเชื่อมเพื่อความต่อเนื่องของเนื้อหา และความมีเอกภาพ
3. คำศัพท์ ได้แก่ การรู้จักเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับชนิดของการเขียน
4. ไวยากรณ์ ได้แก่ การเขียนข้อความให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือหลักภาษานั้น
5. กลไกทางการเขียน ได้แก่ การสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง การใช้เครื่องหมายวรรคตอนการใช้ อักษรตัวใหญ่ ให้ถูกต้องตามระเบียบวิธีการเขียนของแต่ละภาษา แต่นอกจากที่กล่าวมานั้น

Jacob et al (1981) ได้กล่าวถึงงานเขียนที่มีคุณภาพว่า ควรประกอบด้วยองค์ประกอบของการเขียนต่อไปนี้ คือ เนื้อหา (content) การเรียบเรียง (organization) การใช้คำศัพท์ (vocabulary) การใช้ภาษา (language use) และกลไกภาษา (mechanics) เช่นเดียวกับ Schwartz (1980) กล่าวไว้เช่นกันว่า ความรู้เรื่องไวยากรณ์ การเรียบเรียง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน รวมทั้งเรื่องการใช้ อักษรตัวใหญ่ เป็นความรู้ขั้นพื้นฐานที่สำคัญในการเขียน (basic writing skills)

Harris (1974) กล่าวว่า แม้ว่าได้มีการวิเคราะห์รูปแบบงานเขียนที่แตกต่างกันมากมาย แต่ผู้สอนส่วนใหญ่มีความคิดสอดคล้องกันว่า การเขียนที่ดีควรประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา ได้แก่ รายละเอียดของเนื้อหา ข้อมูลที่ต้องการถ่ายทอด
2. รูปแบบ ได้แก่ การวางเค้าโครงเรื่อง ลำดับข้อมูล
3. ไวยากรณ์ ได้แก่ การใช้โครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้อง
4. สลีลาภาษา ได้แก่ การให้คำให้เกิดความเป็นเอกลักษณ์ในงานเขียนของงานชิ้นนั้น ไม่ว่าจะเป็นการใช้สำนวนการเขียน การเลือกใช้คำศัพท์ที่จะทำให้เกิดลีลาในการถ่ายทอดที่ได้รับรู้ถึงอารมณ์ของงานชิ้นนั้น
5. กลไกการเขียน ได้แก่ การนำลักษณะที่ปรากฏในภาษามาปรับใช้ คือ เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดต่างๆ

Dhanarattigannon (2021: 3-8) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของงานเขียนที่ดี ที่ทำให้งานเขียนมีคุณภาพนอกจากนักวิจัยข้างต้นได้กล่าวมา คือ

1. จุดมุ่งหมายในการเขียน กล่าวคือ วัตถุประสงค์คือเหตุผลที่ผู้เขียนต้องการเขียน ซึ่งมีเหตุผลหลายประการที่ต่างกันสำหรับการเขียนงานในแต่ละชิ้น เช่น การเขียนเพื่อพูดถึงบางสิ่งเพื่อตอบจดหมายของเพื่อน เพื่อแสดงความรู้สึก แนะนำตัวเองสำหรับการสมัครงาน หรือการเขียนเพื่อโฆษณา อธิบาย ชักชวน และยังมีการเขียนบางอย่างที่ผู้เขียนรวมจุดประสงค์หลายอย่างไว้ในงานเขียน เช่น จดหมายธุรกิจ ซึ่งเป็นจดหมายที่เริ่มด้วยการให้เหตุผลและลงท้ายด้วยการโน้มน้าวผู้อ่านให้ปฏิบัติตาม
2. การเขียนโดยคำนึงถึงผู้อ่าน กล่าวคือ ผู้อ่านจะช่วยผู้เขียนในการตัดสินใจในการเขียนถึงเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดถึงเนื้อหา แบบฟอร์ม และลักษณะการใช้ภาษาในการเขียน เช่น ผู้เขียนต้องการเขียนเรื่องสำหรับเด็กผู้เขียนต้องคำนึงถึงความสนใจของเด็กและจบลงด้วยเรื่องราวของสัตว์เลื้อยและใช้ภาษาง่ายๆ ในการเขียน แต่หากผู้อ่านเป็นวัยรุ่นผู้เขียนอาจเขียนเกี่ยวกับแฟชั่นและภาษาอังกฤษร่วมสมัยด้วยภาษาที่ไม่เป็นทางการเพื่อดึงดูดความสนใจ
3. ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในการเขียน กล่าวคือ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในการเขียนสามารถพูดถึงได้ในหลายคำศัพท์หลายความหมาย เช่น สไตล์ ท่าทาง น้ำเสียง อารมณ์ของผู้เขียน และสามารถบอกผู้อ่านเกี่ยวกับบุคลิกภาพของผู้เขียนในงานเขียนได้ อีกทั้ง

ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ทำให้งานเขียนแตกต่างไปจากงานเขียนชิ้นอื่นๆ หรือทำให้งานเขียนนั้นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

4. ความมุ่งมั่นในการเขียน (ในทิศทางเดียวกัน) กล่าวคือ เมื่อผู้เขียนเริ่มเขียนผู้เขียนต้องมีความมุ่งมั่น จดจ่อหรือเขียนด้วยเรื่องราวไปในทิศทางเดียวกัน เช่น หากผู้เขียนต้องการเล่าเรื่องแนวผู้เขียนต้องเขียนเฉพาะรายละเอียดเกี่ยวกับแนว ไม่ใช่เขียนเรื่องสุนัขหรือสัตว์เลี้ยงอื่นๆ นอกจากนี้ผู้เขียนอาจจะต้องจำกัดเรื่องราวที่จะเขียนให้แคบลง เช่น หากต้องการเขียนเกี่ยวกับวัยเด็กของตนเอง ต้องไม่พูดนอกประเด็นไปจากเรื่องวัยเด็ก ผู้เขียนต้องคำนึงและพิจารณาถึงความเป็นเอกภาพของบทความของคุณ

5. การเขียนเป็นกระบวนการ กล่าวคือ การเขียนแบ่งได้ออกเป็น 3 ขั้นตอน ประกอบไปด้วย

1. ก่อนการเขียน คือ การเขียนก่อนการเกิดร่างฉบับแรกในการเขียน ผู้เขียนจะใช้เวลามากในขั้นตอนนี้ ในการคิดหัวข้อ ข้อมูลที่ควรรวบรวมในงานเขียน การใช้ภาษา เป็นต้น เทคนิคที่ใช้ในขั้นตอนนี้ คือ การระดมความคิด การจัดกลุ่ม และการร่างโครงร่าง และเอื้อให้ไปสู่ในขั้นตอนต่อไป คือ 2. การเขียน การสร้างร่างฉบับแรก ขั้นตอนนี้ไม่ได้ใช้เวลาเท่ากับขั้นตอนแรก แต่อย่างไรก็ตามผู้เขียนบางคนอาจใช้เวลานานหากให้ความสำคัญกับรูปแบบและการใช้ภาษามากเกินไป การเขียนเพื่อสร้างร่างฉบับแรกนี้เป็นเพียงการเขียนยังไม่ได้ผ่านการขัดเกลา ยังไม่สำเร็จเสร็จสมบูรณ์ นักเขียนหลายคนยอมรับว่างานเขียนที่ดีนั้นต้องผ่านร่างมาหลายฉบับ ดังนั้น ผู้เขียนควรเขียนในสิ่งที่อยู่ในความคิดของตนเอง และอย่าไปใส่ใจกับไวยากรณ์ การสะกดคำ หรือการใช้ภาษามากเกินไปในขั้นตอนนี้ และขั้นตอนสุดท้ายคือ 3. การเขียนใหม่ คือ การพิจารณาเรื่อง รูปแบบ การค้นคว้า คิด ออกแบบ เขียนใหม่ และสุดท้ายคือการแก้ไขที่ละบรรทัด เป็นกระบวนการที่ทำให้งานเขียนในแต่ละคำถูกต้อง ในขั้นตอนนี้สามารถทำได้หลายครั้งตามที่ต้องการ ขั้นตอนนี้สำคัญมากสำหรับผู้เขียน เพราะเป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนสามารถเขียนหรือแก้ไขงานของตนเองเพื่อให้อ่านง่ายขึ้น น่าสนใจยิ่งขึ้น เหมาะสมยิ่งขึ้น และสุดท้ายถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ซึ่งทั้งหมดจะเกิดขึ้นในขั้นตอนนี้

จากการศึกษาองค์ประกอบในการเขียนข้างต้น จะเห็นได้ว่านักวิจัยแต่ละคนในองค์ประกอบ การเขียนไว้ทั้งที่เหมือนและต่างกัน ซึ่งองค์ประกอบในการเขียนข้างต้นเป็นลักษณะที่เป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบของการเขียนเพื่อเชื่อมโยงไปสู่ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) คือลีลาภาษา (style) ได้แก่ การเลือกใช้โครงสร้าง คำศัพท์ สำนวนต่างๆ เพื่อให้ได้อารมณ์และอรรถรสในข้อความที่เขียนในงานเขียน และมีนักวิจัยได้ระบุองค์ประกอบของงานเขียนที่มีคุณภาพ คือ งานเขียนที่มี

ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เป็น 1 ในองค์ประกอบของงานเขียนเพื่อทำให้งานเขียนมีคุณภาพ และน่าสนใจและยังทำให้งานเขียนแตกต่างไปจากงานเขียนชิ้นอื่นๆ หรือทำให้งานเขียนนั้นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

2.4 รูปแบบและประเภทของการเขียน

Selfaccess7 (2563) รูปแบบการเขียน (Form of writing) หมายถึง วิธีการเรียบเรียงเนื้อหา ในการเขียน ซึ่งจะมีโครงสร้างที่เป็นแบบแผน มีคุณลักษณะและมีองค์ประกอบหลักที่ใช้การเขียน สำหรับรูปแบบนั้น รูปแบบการเขียนมีหลายรูปแบบ แตกต่างกันไปตามจุดประสงค์ของงานเขียน

นักวิชาการแบ่งรูปแบบการเขียนไว้แตกต่างกัน กลุ่มแรกแบ่งรูปแบบการเขียนออกเป็น รูปแบบหลัก และแต่ละรูปแบบหลักแบ่งออกเป็นรูปแบบย่อยๆ

Houghton Mifflin Harcourt (2006: Online) แบ่งรูปแบบการเขียน (Forms) เป็น 5 รูปแบบ แต่ละรูปแบบมีหลายประเภทหรือชนิด (Types) ดังนี้

1. การเขียนเล่าเรื่อง (Narrative) เป็นข้อเขียนที่เล่าเรื่องราวที่เป็นจริงหรือแต่งขึ้น ประกอบด้วย

1) การเล่าเรื่องชีวประวัติ (Biographical narrative) เป็นการเล่าเรื่องเกี่ยวกับ ประสบการณ์สำคัญของชีวิตบุคคล

2) การเล่าเรื่องที่เป็นบันเทิงคดี (Fictional narrative) เป็นการเล่าเรื่องที่ผู้เขียนแต่งขึ้น

3) การเล่าเรื่องส่วนบุคคล (Personal narrative) เป็นการเล่าเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ สำคัญในชีวิตของผู้เขียน

2. การเขียนอธิบาย (Expository) เป็นข้อเขียนที่อธิบายหรือบอกถึงสารสนเทศ ประกอบด้วย

1) เรียงความเปรียบเทียบความเหมือนและความต่าง (Compare-contrast essay) เป็นข้อเขียนที่แสดงถึงความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างสิ่งสองสิ่ง

2) เรียงความเกี่ยวกับวิธีการ (How-to essay) เป็นข้อเขียนที่บอกผู้อ่านถึงวิธีการทำ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง

3) เรียงความที่เป็นสารสนเทศ (Information essay) เป็นข้อเขียนที่ให้สารสนเทศ ตามลำดับที่เป็นเหตุผล

3. การเขียนโน้มน้าว (Persuasive) เป็นข้อเขียนที่นำเสนอความคิดเห็นของผู้เขียนและ พยายามโน้มน้าวให้ผู้อ่านเห็นด้วย ประกอบด้วย

1) เรียงความที่เป็นความคิดเห็น (Opinion essay) เป็นข้อเขียนที่แสดงความคิดเห็น ทัศนคติ หรือความเชื่อของผู้เขียนที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าเป็นข้อเท็จจริง

2) เรียงความที่กล่าวถึงปัญหาและการแก้ไข (Problem-solution essay) เป็นข้อเขียนที่กล่าวถึงปัญหาและโน้มน้าวผู้อ่านให้เชื่อว่า วิธีการแก้ปัญหของผู้เขียนสามารถแก้ปัญหาได้

3) เรียงความที่กล่าวถึงการคัดค้านและการสนับสนุน (Pro-con essay) เป็นข้อเขียนที่ใช้ในการประเมินข้อเสียและข้อดีของสถานการณ์หรือของความคิด

4. การวิจารณ์และวิเคราะห์งานเขียน (Response to literature) เป็นข้อเขียนที่พูดถึงการ ลักษณะโครงเรื่อง (Plot) แก่นของเรื่องที่เขียน (Theme) ตัวละครและในด้านอื่นๆ ของเนื้อหาหรือ บทในเรื่องที่อ่าน หรือหนังสือทั้งเล่ม ยังรวมถึงคำประพันธ์ที่แต่งขึ้นประกอบร้อยกรอง ดังนี้

1) การบรรยายตัวละครสั้นๆ (Character sketch) เป็นการเน้นการบรรยาย พูดถึง ตัวละครสำคัญๆ ในเรื่อง

2) การสรุปโครงเรื่อง (Plot summary) เป็นการบอกให้ทราบว่ามิอะไรเกิดขึ้น ในเรื่อง

3) การวิเคราะห์แก่นของเรื่อง (Theme analysis) เป็นการเน้นถึงสาระเกี่ยวกับชีวิตที่ ผู้เขียนเสนอในเรื่อง

5. การเขียนรายงานการศึกษาค้นคว้า (Research) เป็นการนำเสนอสารสนเทศจาก แหล่งอ้างอิงที่แตกต่างกันจำนวนมาก และระบุแหล่งอ้างอิงนั้นๆไว้ด้วย

California Technical Assistance Center (2010: Online) แบ่งงานเขียนเป็น 6 ประเภท (Genres) แต่ละประเภทมีหลายรูปแบบ (Form) ดังนี้

1. การเขียนบรรยาย (Descriptive) มีรูปแบบการเขียน คือ รายงานการสังเกตและข้อเขียนเชิงบรรยาย การเขียนประเภทการบรรยายนี้ อาจเป็นส่วนหนึ่งอยู่ในการเขียนประเภท การเล่าเรื่องและการอธิบาย

2. การประพันธ์บทกวี (Poetry) มีรูปแบบการเขียน คือ บทกวีที่ไม่ใช่จังหวะ บทกวีที่ใช้ จังหวะ บทกวีที่เป็นแบบแผน (แบบแผนของโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน) หรือรูปแบบอื่นๆ

3. การเขียนเล่าเรื่อง (Narrative) มีรูปแบบการเขียน ได้แก่ นวนิยายอิงเรื่องจริง นวนิยายเชิงประวัติศาสตร์ นวนิยายวิทยาศาสตร์ อัตชีวประวัติ ชีวประวัติ การเล่าเรื่องส่วนบุคคล เรื่องจินตนาการ เรื่องที่เกี่ยวกับภินิหาร นิทานพื้นบ้าน เทพนิยาย ตำนาน และเรื่องผจญภัย

4. การเขียนอธิบาย (Expository) มีรูปแบบการเขียน ได้แก่ รายงานวิจัย การสรุปความ ความเรียงเชิงวิเคราะห์ การอธิบายกระบวนการ เป็นต้น

5. การเขียนโน้มน้าว (Persuasive) มีรูปแบบการเขียน ได้แก่ ความเรียง ป้ายโฆษณาป้ายประกาศ บทความ บทบรรณาธิการ โปสเตอร์

6. การเขียนส่วนตัว (Personal) มีรูปแบบการเขียน ได้แก่ อีเมล บันทึกส่วนตัว รายการข่าวสาร จดหมาย บันทึกสั้นๆ และบัตรต่างๆ

นักวิชาการกลุ่มที่สองแบ่งรูปแบบการเขียนไว้หลากหลายตามจุดประสงค์เฉพาะของการเขียน โดยไม่แยกเป็นรูปแบบหลักและรูปแบบย่อย ถือว่าแต่ละรูปแบบมีลักษณะเฉพาะตามจุดประสงค์ในการเขียนนั้นๆ ดังนี้

LATTC Writing Center (2007: Online) แนะนำถึงวิธีการเขียนเรียงความแบบต่างๆไว้ว่า เรียงความเป็นงานเขียนสั้นๆที่อภิปราย บรรยายหรือวิเคราะห์สิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือรายงานข้อมูล ทั้งในลักษณะโดยตรงหรือโดยอ้อม หรือในลักษณะต้องใช้ความคิดอย่างหนักหรือแบบเบาสมอง ส่วนใหญ่จะเขียนในนามของสรรพนามบุรุษที่หนึ่งหรือสาม รูปแบบการเขียนที่ใช้กันมาก ได้แก่

1. แบบบรรยาย (Descriptive) เป็นแบบที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่างว่า ดูเป็นอย่างไร รสเป็นอย่างไร สัมผัสอย่างไร กลิ่นเป็นอย่างไร จึงใช้รายละเอียดของประสาทสัมผัสเพื่อให้ความรู้สึกแก่ผู้อ่าน ในข้อเขียนเป็นการเขียนออกมาในรูปแบบของรายการ เป็นการให้รายละเอียดเป็นจุดๆ ไป หรือนำมาบรรยายออกมาเป็นเรื่องราวให้ผู้อ่านสนใจเค้าโครงเรื่องแก่นเรื่องที่ต้องการบรรยาย เช่น การไปเยี่ยมผู้ป่วยเด็กในโรงพยาบาล บรรยายถึงต้นไม้ในสวนหลังบ้านของฉัน หรือนักกีฬาทำอะไรเพื่อไปสู่โอลิมปิก

2. แบบให้นิยาม (Definition) เป็นแบบการเขียนที่พยายามให้มนทัศน์ที่เป็นนามธรรมหรือนิยามคำเฉพาะ กล่าวว่าจะพูดถึงว่าในพจนานุกรมและวิเคราะห์ลึกกว่า ซึ่งอาจอธิบายเหตุผลของคำนั้นว่าทำไมต้องนิยามออกมาเป็นแบบนี้ การเขียนอาจเป็นการนิยามโดยตรง หรือเขียนเป็นเรื่องราวที่แฝงนัยให้ผู้อ่านอนุมานความหมายเอง เช่น ความหมายของความรัก ความหมายที่แท้จริงและความสำคัญของความซื่อสัตย์ ความหมายของครอบครัวที่ลึกไปกว่าความสัมพันธ์ทางสายเลือด

3. แบบเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง (Compare/Contrast) เป็นข้อเขียนที่อภิปรายถึงความคล้ายคลึงและความแตกต่างของสิ่งสองสิ่งหรือบุคคล ความคิด สถานที่ ฯลฯ

อาจเป็นข้อเขียนที่อธิบายอย่างไม่ลำเอียง หรือจงใจให้ผู้อ่านเห็นประโยชน์ของฝ่ายหนึ่ง อาจเป็นข้อเขียนง่ายๆ ที่เกิดความสนุกสนานให้กับผู้อ่าน หรือลึกลับขลัง ลึกซึ้ง ข้อเขียนอาจพูดถึงถึงทั้งความเหมือนและความต่าง หรือพูดถึงเพียงด้านเดียว เช่น ความเหมือนหรือต่างระหว่างคนสองคนหรือสถานที่สองแห่ง

4. แบบเหตุและผล (Cause/Effect) เป็นการอธิบายว่า เหตุที่ทำให้เกิดสิ่งนั้นๆ หรือต้นเหตุมาจากอะไรหรือเหตุการณ์ไหน และมีผลอะไรเกิดขึ้นจากเหตุนั้น ตัวอย่างเช่น ทำไมภูเขาไฟถึงเกิดการระเบิด และผลที่เกิดหลังจากการระเบิดของภูเขาไฟนั้น

5. แบบเล่าเรื่อง (Narrative) ข้อเขียนจะเป็นเรื่องเล่าหรือเรื่องสั้น เป็นการเล่าถึงประสบการณ์ส่วนบุคคล มักเขียนในรูปสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง อาจเล่าถึงรูปแบบชีวิตของคนๆ หนึ่ง หรือประสบการณ์ประจำวันโดยทั่วไป เช่น น้องชายพาฉันกับตาไปตกปลา ประสบการณ์เฉียดตายของข้าพเจ้าที่ชายทะเล เป็นต้น

6. แบบอธิบายกระบวนการ (Process) เป็นการอธิบายถึงการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าทำอย่างไร โดยทั่วไปอธิบายการกระทำที่แสดงออกมาตามลำดับ รูปแบบการเขียนจะเป็นคำและทำเป็นขั้นตอนหรืออาจเขียนในรูปแบบการเล่าเรื่อง พร้อมกับคำแนะนำหรือคำอธิบายเป็นช่วงๆ ไปโดยตลอด

7. แบบอภิปรายให้เหตุผล (Argumentative) เป็นข้อเขียนที่พยายามโน้มน้าวผู้อ่านให้เห็นด้วยกับความเห็นของผู้เขียน อาจเขียนแบบให้คิดอย่างจริงจังหรือแบบสนุกสนาน แต่ต้องสร้างความเชื่อมั่นต่อความเห็นของผู้เขียน อาจเขียนอย่างตรงไปตรงมา หรือค่อยๆ โน้มน้าวโดยอาศัยการใช้คำ เช่น เราควรถือว่าการขนส่งสาธารณะแทนการขับรถ หมาย่อมดีกว่าแมว เป็นต้น

8. แบบวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical) เป็นข้อเขียนที่วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน และวิธีการที่บุคคลใช้ทำงาน โดยเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงจุดสำคัญอย่างสั้นของเนื้อหาในหนังสือ ภาพยนตร์หรืองานศิลปะ จากนั้นอภิปรายข้อดีที่ผู้เขียนหรือผู้สร้างสรรค์งานบรรลุจุดมุ่งหมายอย่างไร แล้วให้ความเห็น เช่น จุดแข็งจุดอ่อนของภาพยนตร์เรื่องนี้ ผู้แต่งเสนอตัวละครเอกอย่างไร เป็นต้น

2.5 แนวทางการสอนเขียน

ได้มีนักการศึกษาหลายท่าน เสนอแนวทางในการสอนเขียนที่ผู้สอนควรตระหนักถึงดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

Nelson (1984) กล่าวถึง แนวทางในการสอนเขียนว่า การอ่านนั้นต้องสอดคล้องกับการเขียน ดังนั้นผู้สอนควรปล่อยโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอ่านและทำความเข้าใจกับบทเรียน และจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยและเข้าใจภาษามากยิ่งขึ้น

Pritchard (1987, อ้างถึงใน ศศิวิมล ผาสุก 2539) ได้กล่าวถึงแนวทางในการสอนเขียนไว้ 2 ประการ ดังนี้

1. แนวทางการสอนเขียนแบบกระบวนการ (Process Approach) เป็นวิธีการสอนเขียนที่ให้ความสำคัญในการสร้างสำคัญความชำนาญในการเขียนโดยอิสระมากกว่าการควบคุม ดังนั้นกิจกรรมจึงใช้กิจกรรมระดมสมองการโต้ตอบในกลุ่มเพื่อน เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออกถึงประสบการณ์ ความรู้ของตนเองเกี่ยวกับหัวเรื่องที่จะเขียนและเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ความคิดและประยุกต์มันท์ค้นคว้ากับมันท์ค้นคว้าใหม่

2. แนวการสอนเขียนแบบเดิม (Traditional Approach) หรือแบบควบคุมการใช้ภาษา (Control of Language) เป็นวิธีการสอนเขียนที่ให้ความสำคัญต่อความถูกต้องในการใช้ภาษา การใช้คำเชื่อมโยงความคิดการใช้หลักไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ การสะกดคำ และการใช้รูปแบบงานเขียนที่ถูกต้องเป็นตัวอย่างในการสอนเขียน

จินตนา เกิดลายทอง (2536) ได้สรุปแนวทางการสอนเขียนไว้ 3 ประการ คือ

1. ขั้นเตรียม หมายถึง การกระตุ้นสร้างความสนใจ เป็นทางทบทวนความรู้ให้กับนักเรียน และแนะนำความรู้ใหม่เกี่ยวกับวิธีการเขียนโครงสร้างทางไวยากรณ์ รวมถึงการนำเอาทักษะอื่นๆ มาบูรณาการกับทักษะการเขียน

2. ขั้นตอนการเขียน หมายถึง การสอนกึ่งดำเนินการตามขั้นตอนของกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียน

3. ขั้นหลังการเขียน หมายถึง กิจกรรมที่เกิดขึ้นหลังจากที่นักเรียนเขียน เช่น นำเรื่องที่เขียนมาอ่านให้ครูหรือเพื่อนในชั้นฟัง แปรเรื่องที่เขียน หรืออื่นๆ

Raimes (1983 อ้างถึงใน พรจิต แก้วลี 2543) ได้กล่าวถึงแนวการสอนไว้ 5 รูปแบบคือ

1. แนวการสอนเขียนแบบอิสระ (free writing approach) ในการสอนเขียนวิธีนี้มีวัตถุประสงค์ในการฝึกให้นักเรียน เขียนข้อมูลหรือเนื้อหา จนเกิดความคล่องแคล่ว มากกว่าการเน้นรูปแบบงานเขียนและความถูกต้องของการใช้ภาษา กิจกรรมการสอนเขียนจึงอยู่ในรูปแบบของการเขียนบันทึกประจำวัน การเขียนที่ถ่ายทอดความคิดให้มากที่สุดโดยไม่ต้องคำนึงถึงความถูกต้องของหลัก

ไวยากรณ์ กิจกรรมเหล่านี้มุ่งเน้นการพัฒนาความเชื่อมั่นในการเขียนให้เกิดขึ้นก่อนแล้วจึงค่อยให้ความสำคัญต่อหลักเกณฑ์การเขียนและการใช้ภาษา

2. การสอนเขียนแบบอนุเฉท (paragraph-pattern approach) การสอนเขียนแนวนี้เน้นความถูกต้องของการใช้ภาษาตลอดจนการเรียบเรียงเนื้อความโดยการใช้ตัวอย่างงานเขียนมาให้ นักเรียนได้ศึกษาในระดับอนุเฉท แล้วให้นักเรียนเลียนแบบการเขียนอนุเฉทชนิดต่าง ๆ กิจกรรมจึงอยู่ในรูปแบบการเขียนประโยคเพื่อรวมเป็นอนุเฉท ตลอดจนการฝึกหาประโยคหลักและประโยคสนับสนุนของเนื้อเรื่อง

3. แนวการสอนเขียนแบบเน้นการเรียบเรียงไวยากรณ์และวากยสัมพันธ์ (grammar syntax organization approach) การสอนจะเริ่มต้นจากการให้นักเรียนเรียนรู้องค์ประกอบสำคัญของประโยค รูปแบบกริยาและการวางแผนการเขียนโดยเน้นลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังเป็นต้นโดยเชื่อว่าการเขียนที่ดีเกิดจากความสามารถในการนำองค์ประกอบที่สำคัญของภาษามารวมกันแล้วสื่อความหมายได้

4. แนวการสอนเขียนแบบเน้นการสื่อสาร (communicative approach) เป็นการสอนที่เน้นคำนึงถึงการสร้างเนื้อหาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จึงให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์ในการเขียนต่อผู้อ่านมาก กิจกรรมจึงอยู่ในรูปแบบหรือบทบาทหรือคำถามที่ว่า ทำไมจึงต้องเขียน และใครเป็นผู้อ่าน โดยกิจกรรมจะมุ่งเน้นและฝึกให้นักเรียนได้เขียนหรือคำนึงถึงโลกทัศน์ของผู้อ่าน

5. แนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (process-based approach) ครูจะสอนให้นักเรียนให้ความสำคัญต่อคำถามที่ว่า วัตถุประสงค์ในการเขียนคืออะไร ใครคือผู้อ่าน จะเขียนอย่างไร จะเริ่มต้นเขียนอย่างไร โดยในการเขียนนักเรียนจะต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนและครู การสอนเขียนแนวนี้จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งประสบการณ์ของตนเองตลอดจนการแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ประสบการณ์ซึ่งกันและกันโดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า แนวทางในการสอนเขียนมีมากมายหลากหลายวิธี แต่หลักๆ ที่ปรากฏแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การสอนเขียนแบบเติมหรือการเขียนแบบเน้นผลงาน เป็นการสอนเขียนที่เน้นความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และการใช้รูปแบบงานเขียนที่ถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนและประเมินผลงานเขียน

2. การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ เน้นการคำนึงถึงการสร้างเนื้อหาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยกิจกรรมจะมุ่งเน้นและฝึกให้นักเรียนได้เขียนตามขั้นตอนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการเขียน และการสื่อสารไปยังผู้อ่านได้ถูกต้อง

2.6 การเขียนแบบเน้นผลงาน (Product-based Approach)

Raimes (1983) และ Brown (2000) กล่าวว่าเป็นการสอนโดยเริ่มจากการสอนเขียนแบบควบคุมและนำไปสู่การสอนการเขียนแบบอิสระ โดยที่ผู้เรียนเขียนเลียนแบบที่ตัวอย่างที่กำหนดให้ ไม่ที่จะเป็นการเลียนแบบโดยการเขียนตามคำบอก ในระดับย่อหน้าและประโยค ซึ่งมุ่งเน้นโครงสร้างระดับประโยค (Syntax) ไวยากรณ์ (Grammar) กลไกทางภาษา (Mechanics) และสังเกตเห็นความสำคัญในเรื่องของความถูกต้องของตัวภาษา (Accuracy) มากกว่าความคล่องในส่วนของการใช้ภาษา (Fluency) หรือการคิดริเริ่ม (Originality) ซึ่งลักษณะสำคัญของการสอนแบบนี้คือการเริ่มต้นขึ้นด้วยการเลียนแบบ โดยเขียนเลียนแบบตัวอย่างที่ครูกำหนดให้ที่เป็นประโยคและย่อหน้า โดยผู้เรียนเปลี่ยนส่วนที่เป็นคำศัพท์หรือโครงสร้างให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ขึ้นต่อมาให้ผู้เรียนเขียนตามคำบอก โดยผู้เรียนเขียนตามคำบอกที่มีโครงสร้างประโยคที่คุ้นเคย และเน้นกลไกทางภาษา การใช้ลักษณะของตัวอักษรตัวเล็กใหญ่ รวมถึง การขึ้นต้นประโยค แบ่งวรรคตอน จบประโยค ต่อมาจะได้ฝึกการเขียนรูปแบบประโยค เป็นการใช้นำคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่กำหนดให้ ต่อมาฝึกเขียนเรียงความ โดยเป็นการฝึกการเขียนให้อยู่ในรูปแบบย่อหน้าตามตัวอย่างที่กำหนดให้ตามคำแนะนำ ต่อไปคือ การเขียนจดหมาย จะเป็นการเขียนที่มีแบบฟอร์มตัวอย่างให้เขียนโดยช่วยกันเขียนระหว่างเพื่อนและผู้เรียนและครูคือผู้แนะนำ และสุดท้าย คือ การเขียนโดยอิสระ เป็นการเขียนเรียงความที่ผู้เรียนมีสิทธิ์ในการเลือกเรื่องที่เขียนได้อย่างอิสระ และสามารถถ่ายทอดออกมาตามความสนใจโดยปราศจากการนึกถึงไวยากรณ์ ใช้เวลาไม่เกิน 10 นาที โดยที่ผู้สอนไม่มีการตรวจหรือแก้ไขงานกลับไปยังผู้เรียน แต่เป็นการอ่านเพื่อให้ข้อคิดเห็น หรืออีกทางหนึ่งคือให้อ่านงานเขียนที่เขียนหน้าห้องให้เพื่อนรับฟัง

สรุปการสอนเขียนแบบเน้นผลงาน (Product-based Approach) เป็นการสอนเขียนมุ่งเน้นการเขียนตามตัวอย่างโดยคัดลอกหรือเลียนแบบสิ่งที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดให้ โดยที่ผู้เรียนจะต้องอยู่ในการควบคุมที่ผู้สอนกำหนด และการให้ความสำคัญในเรื่องของตัวภาษาที่ถูกต้อง ผู้สอนมุ่งสอนระเบียบและรูปแบบของภาษามากกว่าการมุ่งเน้นเรื่องการพัฒนาทักษะและการพัฒนาความสามารถในการเขียน ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนไม่ได้ใส่ความคิดเห็นของตัวเองหรือไม่เอื้อให้เกิดลักษณะ

ตัวตนของผู้เขียน (voice) ลงไปในงานเขียน เพราะการสอนเขียนแบบเน้นผลงานจะเน้นให้ผู้เรียนเลียนแบบมากกว่าจะมาจากความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียน

2.7 การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ

Raimes (1983: 6) และ Nunan (1999: 273-274; อ้างอิงจาก White and Arndt, 1991) ได้กล่าวว่า งานเขียนที่ผู้เรียนดำเนินการและปฏิบัติตามอย่างครบถ้วนทุกขั้นตอน โดยการเขียนไปมาจนกว่างานเขียนชิ้นนั้นจะสมบูรณ์ Raimes (1983: 18) และกิจกรรมในห้องเรียนเป็นกิจกรรมกลุ่มเสมอและตลอดเวลาในการทำกิจกรรมการเขียน เพื่อในกลุ่มจะได้ตรวจสอบเช็คงานผ่านหัวหน้ากลุ่มในการตรวจสอบและช่วยเหลือตรวจสอบข้อมูลและเกิดการแนะนำระหว่างผู้เรียน ด้วยวิธีนี้จะทำให้ผู้เรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าได้พัฒนาตนเองและเห็นแนวทางในการเขียนเพื่อพัฒนางานให้ดีขึ้น กล่าวคือ เป็นไปตามกระบวนการการส่งข้อมูลย้อนกลับ

Raimes (1983: 18) ได้ให้ขั้นตอนไว้ 3 ขั้นตอนดังนี้

1. ก่อนการเขียน

1.1 การสร้างความคิดหลากหลาย

1.1.1 การอภิปรายในรูปแบบเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มกับเพื่อน เพื่อหารือในเรื่องของการลำดับและเรียบเรียง จัดลำดับ ความคิดและหารือข้อมูลต่างๆ ที่จะนำมาใช้ในการเขียน

1.1.2 การระดมสมอง

1.2 การเลือกความคิดแล้วกำหนดความคิดที่จะเขียน ประกอบด้วยความคิดหนัก สนับสนุนเนื้อหา และลีลาการเขียนที่ดึงดูด

1.3 การร่างงานเขียนแบบกว้างๆ คือการเรียบเรียงข้อมูลต่างๆ การจัดลำดับข้อมูลที่ได้จากการคิดเพื่อให้ได้ความต่อเนื่องและลื่นไหล

1.4 การตรวจงานร่าง ให้เป็นไปตามจุดประสงค์ของข้อมูลที่ตั้งไว้

1.5 การลำดับหรือสร้างข้อมูลที่เขียน ดำเนินการลำดับข้อมูลในส่วนของย่อหน้าและประโยคต่างๆ

2. ขณะเขียน

2.1 ร่างครั้งแรก โดยเขียนแบบที่ร่างไว้อย่างไม่ละเอียด โดยไม่ได้ให้ความสำคัญหรือมุ่งเน้นความสำคัญในเรื่องจุดผิด

2.2 สลับงานเขียน การนำงานเขียนสลับเปลี่ยนกับเพื่อนในห้องเรียน ตรวจสอบเนื้อหาต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ มีประโยคสนับสนุนประโยคหลักและการลำดับข้อมูล

2.3 ปรับปรุงงาน นำแนวทางที่ได้จากร่างแรก ที่ได้จากเพื่อนในการสลับงานมาเขียนร่างสอง

2.4 สลับกับเพื่อนเพื่อตรวจงานร่างฉบับที่สอง โดยจะมุ่งเน้นไปสู่การพิจารณาถึงเรื่องความถูกต้องในเรื่องต่างๆ เช่น กลไกทางภาษา คำศัพท์ ไวยากรณ์ ผู้สอนจะช่วยดูในกรณีที่ผู้เขียนต้องการเขียนงานที่เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในขณะเวลาที่ต้องการถ่ายทอด พิจารณาไปถึงคำที่ใช้ความสอดคล้องของรูปประโยค

2.5 การปรับปรุงงานจากการนำข้อมูลย้อนกลับ และเขียนออกมาเป็นผลงานครั้งสุดท้าย (Finished draft)

3. หลังการเขียน

การตรวจสอบผลงานและนำส่งผู้สอนตรวจ โดยครูต้องมีการแจ้งและทำความเข้าใจถึงการตรวจให้คะแนนผลงาน พร้อมทั้งชี้แจงถึงเกณฑ์ที่ใช้เกณฑ์ในการให้วัดหรือให้คะแนนอย่างไร โดยเกณฑ์เหล่านี้ครูและนักเรียนรับทราบร่วมกัน

Folse, et al. (1999: 160-168) ได้ให้ข้อเสนอแนะเรื่องการสร้างงานเขียน ผู้เขียนต้องปฏิบัติด้วยตัวเอง ดังนี้

1. การเลือกหัวข้อ (Choosing a topic)
2. รวบรวมความคิด (Brainstorming)
3. การร่างงานแบบกว้างๆ (Writing a rough draft) โดยผู้เขียนไม่ต้องกังวลเรื่องข้อผิดพลาด เพราะเป็นการนำเอาข้อมูลที่ได้จากความคิดนำมาเขียนเป็นประโยค

4. การตรวจเพื่อแก้ไขงานร่าง (Clanging up the rough draft) เป็นการปรับปรุงด้วยตนเอง โดยการเขียนเสร็จแล้วพักไว้สักกระยะแล้วค่อยกลับมาอ่านงานใหม่ เมื่อเจอข้อมูลพลาดก็จะนำมาปรับปรุง

5. การแลกเปลี่ยนกับเพื่อนเพื่อตรวจงานร่าง (Peer editing) โดยมีการตรวจงานเพื่อผ่านหัวข้อต่างๆ ทำออกมาเป็นในลักษณะแบบประเมินย่อยเพื่อเป็นแนวทางชี้แนะในการตรวจงานเพื่อน

6. การแก้ไขงานร่าง (Revising the draft) การปรับปรุงแก้ไขฉบับงานร่างโดยนำข้อมูลย้อนกลับมาแก้ไขปรับปรุงงานร่าง ซึ่งเป็นงานเขียนครั้งสุดท้าย

7. การตรวจงานสุดท้าย (Proofing the final paper) เป็นการลองอ่านทวนก่อนนำงานส่งผู้สอนครั้งสุดท้ายและส่งงานให้ผู้สอนเพื่อทำการตรวจงาน

สรุปได้ว่าการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process-based Approach) เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเขียนโดยต้องปฏิบัติตามขั้นตอน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ขั้นก่อนการเขียน (Pre-writing) ขั้นลงมือเขียน (While-writing) และขั้นหลังการเขียน (Post-writing) ซึ่งในแต่ละขั้นของการสอนแบบเน้นกระบวนการ สามารถนำไปสู่การเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ได้ เนื่องจาก ผู้เรียนสามารถเลือกหัวข้อและเกิดจากการระดมความคิดโดยในการเขียนนั้นผู้เรียนจะสามารถได้รับข้อมูลย้อนกลับทั้งจากเพื่อนและครู และยังเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกในเรื่องของประสบการณ์ของตัวเองออกมาไปสู่การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ซึ่งกันและกันได้ โดยมีครูเป็นผู้ดูแลและคอยให้ความสะดวกในการเรียนรู้

2.8 กิจกรรมการเขียน

1.3 กิจกรรมการเขียน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเขียน ยึดหลักผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับสภาพผู้เรียน เช่น วัย ระดับการศึกษา ความสนใจของผู้เรียน กิจกรรมการเขียนนั้นควรมีหลายรูปแบบ และควรเป็นกิจกรรมที่มีความหมาย สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ เพื่อกระตุ้นความคิด ประสบการณ์ในการสร้างข้อมูลที่จะนำมาเขียน มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงกิจกรรมการเขียนไว้ดังนี้

Hewins (1986: 219-223) และ Heaton (1988: 107) กล่าวถึงลักษณะกิจกรรมไว้ดังนี้

1. การเล่าโดยผ่านภาพและวิดีโอ โดยเริ่มจากการเขียนคำที่เป็นประเด็นหลักไว้ให้ผู้เรียนทราบเพื่อเป็นการแนะแนวทาง

2. การให้คำที่สำคัญ ไม่ว่าจะ เป็น หัวข้อ คำถาม เพื่อเชื่อมโยงไปยังการเขียน

นอกจากนั้น Heaton (1988: 107) ให้ความสำคัญกับลักษณะกิจกรรมต่างๆ ที่กล่าวถึง วัตถุประสงค์ สถานที่ต่างๆ การบรรยายลักษณะคนนั้นๆ รวมทั้งการบอกทาง การเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ การบอกลำดับขั้นตอนในการสิ่งนั้นๆ

Hedge (1988: 21-23) ประเภทใหญ่ๆ ของการเขียนไว้อย่างชัดเจน 6 ประเภทตามหลักวิชาการ ดังนี้

1. งานเขียนเพื่อการศึกษา (Study Writing)

- taking notes from lectures การจดบันทึกจากการบรรยาย
 - making notes while reading การทำบันทึกในขณะที่อ่าน
 - report of workshops การเขียนรายงานสัมมนาเชิงปฏิบัติ
 - summaries การสรุปความ
 - making a card index การทำบัตรรวมเป็นหมวดหมู่
 - letters จดหมาย
 - synopsis เรื่องย่อ
 - notes of congratulations บันทึกแสดงความยินดี
 - instructions to family การเขียนคำสั่งถึงครอบครัว
 - invitations การเขียนเชิญเชิญ
 - telephone messages การเขียนข้อความทางโทรศัพท์
 - instructions to friends การเขียนคำสั่งถึงเพื่อน
 - report of visits การเขียนรายงานการเยี่ยมเยียน
 - notes of thanks บันทึกแสดงความขอบคุณ
 - report of experiments การเขียนรายงานการทดลอง
 - notes of condolence บันทึกแสดงความเสียใจ
2. การเขียนส่วนตัว (Personal Writing)
- journals บันทึกรายวัน
 - shopping list รายการซื้อของ
 - diaries สมุดบันทึกส่วนตัว
 - addresses ที่อยู่
 - packing lists รายการสิ่งของที่บรรจุลงกระเป๋า
 - recipes วิธีการปรุงอาหาร
 - reminders for oneself เขียนเตือนความจำตนเอง
3. งานเขียนเกี่ยวข้องกับสถาบัน (Institutional Writing)
- minutes บันทึก
 - instructions คำสั่ง

- curriculum vitae (Resume) ประวัติย่อ
- reviews คำวิจารณ์
- public notices คำประกาศต่อสาธารณชน
- business letters จดหมายธุรกิจ
- speechesสุนทรพจน์
- news การเขียนข่าว
- posters ภาพโฆษณาสำหรับปิด
- reports การเขียนรายงาน
- advertisements คำโฆษณาสำหรับปิด
- note-making การทำบันทึก
- agenda ระเบียบวาระ
- contracts สัญญา
- applications การเขียนใบสมัคร

นอกจากนี้ Hedge (1988: 30) ได้ให้ความเห็นว่า ก่อนการเขียน (Pre-writing) ควรมีกิจกรรมที่ให้เกิดการรวบรวมทางความคิดเพื่อนำการระดมความคิดสร้างให้เกิดแผนผังในการเชื่อมโยงความคิดบนพื้นที่ว่างหรือกระดาษหรือแสดงให้เห็นหน้าชั้นเรียน แล้วต่อมาผู้เขียนสามารถใส่ความรู้สึกเข้าไป

สรุปกิจกรรมการเขียน คือ เครื่องมือให้การช่วยผลักดันและทำให้เกิดความคิดที่เป็นการลำดับความคิด และนำมาสร้างเป็นผลงานเขียนที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความหมาย การแสดงถึงอารมณ์และความรู้สึกในเนื้อเรื่อง ข้อมูล จะสอดคล้องตรงกับจุดประสงค์ โดยคำนึงถึงผู้อ่านและกิจกรรมนั้นสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง

2.9 การทดสอบทักษะการเขียน

การทดสอบการเขียนมีหลักการเช่นเดียวกับการทดสอบอื่นๆ คือ ไม่ควรทดสอบเพียงด้านความรู้เกี่ยวกับภาษา แบบทดสอบที่มีประสิทธิภาพต้องแสดงให้เห็นว่าผู้ทดสอบต้องการที่จะใช้ภาษาอย่างไร เกณฑ์ตัดสินความสำเร็จไม่ใช่ความถูกต้องตามแบบแผน แต่เป็นประสิทธิผลในการสื่อสาร การนำภาษาไปใช้จริง (use) การปฏิบัติตนในสถานการณ์การสื่อสาร เป็นสิ่งตัดสินประสิทธิผลผู้เรียน

ไม่ใช่ความรู้ในทางไวยากรณ์ (usage) จากการศึกษาพบว่าผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาต่างประเทศหลายท่าน ได้เสนอวิธีการทดสอบทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

Valette (1977) ได้แนะนำการทดสอบทักษะการเขียนไว้ดังต่อไปนี้

1. การเขียนเรียงความโดยมีการแนะแนวทาง (directed composition) อาจทำได้ดังนี้ คือ

1.1 ให้ตัวแนะที่มองเห็นได้ วิธีนี้ผู้สอนควรฝึกผู้เรียนก่อน เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าผู้สอนต้องการวัดอะไรจากการทดสอบ เช่น ผู้สอนใช้วิธีเล่าเรื่องหรือดูภาพยนตร์แล้วให้ผู้เรียนเขียนเรียงความเป็นภาษาที่เรียน

1.2 ให้ตัวแนะโดยการพูด วิธีนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับทักษะการฟังด้วย ดังนั้นการให้คำแนะนำควรนึกถึงทักษะทั้งสองอย่างนี้เกี่ยวข้องกัน ถ้าต้องการเน้นที่ทักษะการเขียนการให้ตัวแนะจะต้องให้เข้าใจง่าย เช่น ให้ผู้เรียนเขียนสรุปจากเรื่องที่เล่าให้ฟัง ผู้สอนอาจใช้ภาพชุดประกอบการเล่าเรื่องด้วยก็ได้

1.3 การให้ตัวแนะที่เป็นการเขียน โดยปกติมักให้ตัวแนะ เช่น ให้ผู้เขียนเขียนบทสนทนาจากคำสำคัญ ที่ให้มาหรือเขียนเติมข้อความในใบสมัครงาน

2. การเขียนอย่างอิสระ ผู้เขียนจะแสดงความสามารถในการลำดับความคิด การใช้คำที่เหมาะสม และการแบ่งข้อความออกเป็นตอน ผู้สอนควรเลือกหัวข้อสำหรับผู้เรียนไม่ยากนัก เพราะผู้เรียนต้องใช้ความพยายามแสดงความคิดมากกว่าการแสดงเนื้อหา ลักษณะการเขียนอาจจะเป็นดังนี้คือ

2.1 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากคำศัพท์ วัดดูประสงค์เพื่อวัดความเหมาะสมของการใช้คำศัพท์ เช่น การใช้คำคุณศัพท์เปรียบเทียบระหว่างภาพ 2 ภาพ

2.2 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากไวยากรณ์ งานที่ให้เขียนจะเกี่ยวกับโครงสร้างที่ต้องการทดสอบ เช่น เรื่อง Your Last Christmas ใช้การวัดเรื่อง simple past tense เป็นต้น

2.3 การเขียนข้อความเป็นตอนๆ การเขียนชนิดนี้เน้นความสามารถในการเขียนข้อความที่เป็นความคิดหลักเพียงความคิดเดียวในแต่ละย่อหน้า

2.4 การเขียนเรียงความที่เกิดจากการกระตุ้นความคิด เป็นหัวข้อการเขียนเรียงความที่อาจได้จากเหตุการณ์หรือข้อโต้แย้ง การให้คะแนนอาจเน้นที่เรื่องการให้เหตุผล การลำดับความคิด การใช้ถ้อยคำ และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

Finocchiaro (1983) เสนอวิธีการทดสอบความสามารถทางการเขียนไว้ ดังต่อไปนี้

1. การแต่งประโยคจากคำที่กำหนด
2. การเขียนตอบคำถามเกี่ยวกับตัวผู้เรียนเอง หรือเกี่ยวกับสื่อที่เรียน
3. การเขียนตามคำบอก
4. การเขียนข้อความเป็นตอน ๆ เล่าเรื่องใหม่จากมุมมองของผู้เรียนเอง หรือเขียนบอกเวลา

ในอดีตหรือในอนาคต

5. การเขียนสิ่งที่ผู้เรียนจะพูดหรือจะในสถานการณ์ที่กำหนด
6. การเขียนเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์
7. การเขียนคำถามจากเรื่องที่อ่าน
8. การทำข้อสอบแบบโคลซ (cloze test)
9. การเขียนเรียงความจากหัวข้อที่กำหนด

Heaton (1990) กล่าวว่า การทดสอบทักษะการเขียนควรให้ผู้เรียนเขียนงานที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง โดยกำหนดให้ผู้เรียนเขียนอย่างมีจุดมุ่งหมายและทราบว่าคุณผู้อ่านคือใคร เพื่อเป็นการจูงใจและกระตุ้นให้ผู้เรียนผลิตงานเขียนที่มีคุณภาพ ดังนี้

1. กิจกรรมการเติมคำให้ถูกต้องและเป็นประโยคที่สมบูรณ์
2. กิจกรรมการเขียนสั้นๆ ในลักษณะของบันทึก จดหมาย หรือการดำรงชีวิตประจำวัน
3. กิจกรรมการกรอกในรูปแบบต่างๆ
4. กิจกรรมการลำดับคำ วลี ที่กำหนดให้ทำให้เป็นในรูปแบบของประโยค
5. กิจกรรมการการเขียนเล่า บรรยาย บอกตำแหน่งการเดินทาง อาจจะเป็นการทำกิจกรรม

โดยกำหนดผ่านรูปภาพ

6. การเขียนอย่างอิสระ ในรูปแบบของการเขียนเรียงความต่างๆ

กล่าวโดยสรุปคือ เป็นการวัดความสามารถโดยรวม ไม่ควรทดสอบเพียงด้านความรู้เกี่ยวกับภาษา แต่เป็นประสิทธิผลในการสื่อสาร การนำภาษาไปใช้จริง และการปฏิบัติตนในสถานการณ์ของการเขียนเพื่อสื่อสารให้คุณผู้อ่านทราบ เพื่อเป็นสิ่งตัดสินประสิทธิผลผู้เรียนไม่ใช่เพียงแค่ความรู้ในทางไวยากรณ์เท่านั้น

2.10 การประเมินงานเขียน

ในการทดสอบทักษะการเขียน มีเกณฑ์การตรวจประเมินให้คะแนนงานเขียนหลายวิธี ในที่นี้ Valette (1977) กล่าวว่า ในการตรวจงานเขียนนั้น ผู้สอนควรคำนึงถึงว่างานเขียนที่ผู้เรียนเขียนนั้น

เจ้าของภาษาอ่านแล้วเข้าใจหรือไม่ ถ้าเข้าใจก็ถือว่าประสบความสำเร็จในการเขียน ทั้งนี้ได้แนะนำเกณฑ์การตรวจงานเขียนแบบมีการแนะแนวทาง จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ไว้ดังนี้

1. ให้ 2 คะแนน สำหรับข้อความที่เขียนได้เหมาะสมกับรูปภาพหรือเนื้อหาที่กำหนด
2. ให้เพิ่มอีก 3 คะแนน ถ้าไวยากรณ์และคำศัพท์ได้ถูกต้อง แม้จะสะกดคำศัพท์ผิดบ้าง
3. หรือบวกให้ 2 คะแนน ถ้าสามารถอ่านเข้าใจได้และใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ผิดบ้าง
4. หรือบวกให้เพียง 1 คะแนน ถ้าเจ้าของภาษาเองยังอ่านเข้าใจได้ยาก

ในกรณีที่แบบทดสอบให้ตัวนะที่เป็นการเขียน โดยการเขียนเติมข้อมูลในแบบฟอร์มต่าง ๆ การให้คะแนนอาจจะให้ 1 คะแนนในแต่ละช่องว่างที่เขียนเติมคำตอบให้ถูกต้อง

Heaton (1990) เสนอวิธีการตรวจงานเขียนไว้ดังนี้

1. วิธีอาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ การให้คะแนนด้วยวิธีนี้ขึ้นอยู่กับความรู้สึกของผู้ตรวจที่มีต่องานเขียนโดยภาพรวมทั้งหมด เป็นวิธีตรวจที่รวดเร็ว และหากใช้ผู้ตรวจ 3 คน ผลที่ได้จะมีความเชื่อถือได้ แต่สำหรับการตรวจงานเขียนในโรงเรียนนั้นใช้ผู้ตรวจเพียง 2 คน ก็ถือว่าเพียงพอแล้ว
2. วิธีอาศัยการวิเคราะห์ การให้คะแนนด้วยวิธีนี้ ผู้ตรวจต้องแยกแยะองค์ประกอบต่าง ๆ ของงานเขียนที่จะให้คะแนน และมีการกำหนดน้ำหนักคะแนนที่ให้ในแต่ละองค์ประกอบได้ดังตัวอย่าง

ตารางที่ 1 การให้มาตราส่วนประเมินค่าแบบ 5 คะแนนต่อไปนี้

เกณฑ์	5	4	3	2	1
เนื้อหา (content)					
ไวยากรณ์ (grammar)					
ความถี่ไหลของภาษา (fluency)					
การสะกดคำ (spelling)					
คำศัพท์ (vocabulary)					

Kroll (1998) กล่าวว่า ไม่มีการประเมินงานเขียนใดที่ดีที่สุด ขึ้นอยู่กับบริบทของชนิดของงานเขียนนั้นๆ และได้แบ่งมาตราส่วนการประเมินออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. มาตรฐานคะแนนภาพรวม วิธีการนี้ต้องการให้ผู้ตรวจทุกคนให้ระดับคะแนนในระดับเดียวกันเมื่ออ่านผลงานเขียนเสร็จแล้ว การตัดสินของผู้ตรวจจะอ่านงานอย่างรวดเร็วและตัดสินด้วยความรู้สึกทั่วไป ซึ่งขึ้นอยู่กับคำแนะนำในการให้คะแนนโดยปกติแล้วช่วงของการให้คะแนนจะไม่กว้าง บางชนิดจะมี 4 ช่วง แต่ไม่เกิน 6 ช่วง ด้านระดับคะแนนสูงสุด หมายถึงมีความสามารถในการเขียนดี ระดับคะแนนต่ำสุด หมายถึง ทักษะนั้น ๆ ควรได้รับการพัฒนา ปัญหาของวิธีนี้ คือ การขาดข้อมูลในคุณภาพงานเขียนในแต่ละชิ้นงาน

2. มาตรฐานแบบวิเคราะห์ ผู้ตรวจจะต้องแยกองค์ประกอบของงานเขียน และลงความเห็นถึงงานชิ้นที่ดีหรือความสำคัญจากเกณฑ์การให้คะแนนที่ใช้ประกอบกับหน่วยกำหนดคะแนนการเขียนแต่ละด้าน ตัวอย่าง คือ รูปแบบการตรวจงานเขียนแบบผสมผสาน Jacob et al (1981) ซึ่งมีประโยชน์ต่อการรายงานผลคะแนนที่สามารถได้ข้อมูลด้านการเขียนในแต่ละแง่มุมของผู้เรียนได้ชัดเจน จะอย่างไรก็ตามงานเขียนแต่ละชนิด ควรได้รับการประเมินจากเครื่องมือการประเมินที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษ

การประเมินผลเป็นกระบวนการที่สำคัญในการเรียนการสอน ช่วยให้ผู้สอนทราบว่า ผู้เรียนพัฒนาการเรียนมากน้อยเพียงใด เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อเสนอแนะวิธีตรวจงานเขียนดังนี้

Ike (1990) กล่าวถึงระดับในการให้คะแนนแต่ละส่วนจากองค์ประกอบที่สำคัญควรมี 4 ข้อ คือ

1. สำนวนภาษา 15 คะแนน
2. เนื้อหา 10 คะแนน
3. กลไกการเขียน 10 คะแนน
4. การเขียนเรียงเรียงความคิด 5 คะแนน

ตารางที่ 2 เกณฑ์การให้คะแนนของ Ike (1990)

ระดับคะแนน	เกรด
35-40	A
30-34	AB
25-29	B

ตารางที่ 2 เกณฑ์การให้คะแนนของ Ike (1990) (ต่อ)

ระดับคะแนน	เกรด
20-24	BC
15-19	C
10-14	CD
ต่ำกว่า 9	F

Brown (2000) แบ่งเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. เนื้อหา พิจารณาเรื่องของความสัมพันธ์และเชื่อมโยงสอดคล้องกันระหว่างเนื้อหากับจุดประสงค์ การแสดงความคิดเห็นและการยกตัวอย่างผ่านการใช้ประสบการณ์ในการอธิบาย
 2. การเรียบเรียงเนื้อหา พิจารณาจากความเหมาะสมของคำนำ การเรียงลำดับความคิด การสรุปและความยาวของงานเขียน
 3. การใช้ภาษาในการสื่อความของงานเขียน พิจารณาถึงความสัมพันธ์ของเนื้อหาที่เขียนกับประโยคที่เป็นใจความหลักของเรื่อง การใช้ภาษาที่หลากหลาย สละสลวย และความสอดคล้องในการคิดของแต่ละย่อหน้า
 4. การเรียงลำดับคำนำในประโยคและความถูกต้องด้านกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์
 5. การเลือกใช้คำศัพท์ที่สื่อความหมายได้ชัดเจน เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน และถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา
 6. กลไกทางภาษา ได้การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนตัวอักษรใหญ่
- นอกจากนี้ ยังมีการประเมินการเขียนที่เป็นเกณฑ์การประเมินใน Standardized test ที่ได้นำมาใช้ในการประเมินการเขียนในระดับการทดสอบระดับนานาชาติ

Education northwest (2014) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินการเขียนในแต่ละด้านซึ่งเป็น Standardized test ที่เป็นลักษณะการประเมินดังนี้

ด้านความคิด (ideas) ประเมินเกี่ยวกับด้านเนื้อหาของงานเขียน เป็นไปตามหัวข้อและเขียนอย่างมีความชัดเจนและน่าเชื่อถือ ข้อมูลตรงประเด็น และการเขียนแสดงให้เห็นประสบการณ์ของผู้เขียน ผู้เขียนทำให้ผู้อ่านเข้าใจและเชื่อมโยงเรื่องได้

การเรียบเรียง (organization) ประเมินเกี่ยวกับ การเรียบเรียงเนื้อหา การย่อหน้าสามารถ เชื่อมโยงกับความคิด เขียนตามลำดับ และเขียนตรงกับวัตถุประสงค์

ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ประเมินเกี่ยวกับ การแสดงข้อคิดเห็นหรือมุมมองของ ผู้เขียน การใช้โทนที่มีความเหมาะสม ผู้เขียนมีส่วนร่วมในงานเขียนทำให้งานเขียนเกิดความน่าสนใจ และมีการแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนอย่างชัดเจน การแสดงความรู้สึกของผู้เขียน รวมไปถึง การแสดงให้เห็นถึงการลองใช้วิธีใหม่ๆ ที่จะทำให้งานน่าสนใจ

การเลือกใช้คำศัพท์ (word choice) ประเมินเกี่ยวกับ การใช้คำศัพท์ต่าง ๆ ที่ง่ายต่อการ เข้าใจและตรงประเด็น ถูกต้อง แม่นยำ การใช้คำที่เป็นธรรมชาติแต่คงความแน่นต้นฉบับ

การลื่นไหลของภาษา (sentence fluency/structure) ประเมินเกี่ยวกับ การเขียนมีจังหวะ ที่ลื่นไหล อ่านแล้วไม่ติดขัดเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ประโยคมีความสมดุลและเชื่อมโยง

การใช้ภาษา (conventions) ประเมินเกี่ยวกับ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง การสะกดคำถูกต้อง ไวยากรณ์ถูกต้อง ความหมายถูกต้องและชัดเจน รวมถึงการใช้ตัวอักษรพิมพ์เล็ก พิมพ์ใหญ่ได้ถูกต้อง

การนำเสนอ (presentation) การเว้นระยะห่างสม่ำเสมอ แบบอักษรและขนาดตัวอักษร ถูกต้อง ความสมดุลกับพื้นที่บนกระดาษ รูปภาพที่ใช้เหมาะสม ถูกต้อง และตรงกับเนื้อหา อีกทั้ง เครื่องหมายวรรคตอนเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความ

Educational Testing Service (2021) จัดสอบวัดระดับทางภาษาในหลากหลายรูปแบบ ซึ่งผลการสอบจะสามารถนำไปใช้ในการยื่นคะแนนเพื่อแสดงถึงความสามารถทางภาษาอังกฤษใน ระดับมาตรฐานของโลกได้ ซึ่งในการสอบแบบ TOEFL มีการสอบในส่วนของ การเขียน โดยแบ่งเป็น 2 ข้อ คือ ข้อที่ 1 การเขียนตอบจากเรื่องที่ได้อ่านและฟัง (Integrated Writing) และในข้อที่ 2 การเขียนจากประสบการณ์และความคิดเห็นส่วนตัวจากคำถามที่มีมาให้ (Independent Writing) โดยมีการกำหนดเกณฑ์การประเมินกล่าวโดยสรุป ดังนี้

- สามารถเรียบเรียงความคิดของตนเองมาตอบได้ตรงคำถาม
- ใช้คำและรูปประโยคในภาษาอังกฤษได้ดี
- เขียนเรื่องราวได้เป็นเอกภาพ
- ขยายความโดยให้คำอธิบายและตัวอย่างได้ดี
- สามารถหาเหตุผลมาสนับสนุนได้

- สามารถเชื่อมโยงเนื้อหาจากบทความและสามารถจดบันทึกออกมาได้ (สำหรับข้อที่ต้องอ่านและฟัง)
- สามารถนำเสนอประสบการณ์ส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับการตอบคำถามได้ (สำหรับข้อที่ถามความเห็นส่วนตัว)

กล่าวโดยสรุป ในการตรวจให้คะแนนงานเขียนมีผู้เสนอรูปแบบในการให้คะแนนไว้มากมากหลายรูปแบบ แต่เมื่อนำรูปแบบที่คล้ายคลึงกันมาจัดรูปแบบหรือประเภทเข้าด้วยกันแล้วนั้น เกณฑ์การประเมินผลการเขียนเรียงความที่นิยมใช้จะมี 2 วิธี คือ 1 การประเมินแบบรวม เป็นเกณฑ์การประเมินที่ไม่มีเกณฑ์แยกองค์ประกอบที่ชัดเจน ผู้ประเมินสามารถตรวจงานเขียนได้อย่างรวดเร็วโดยใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์เครื่องมือตัดสิน โดยอาจใช้ผู้ตรวจหนึ่งคนหรือมากกว่านั้น ในกรณีที่ผู้ตรวจมากกว่าหนึ่งคน จะนำคะแนนมารวมกันแล้วการเฉลี่ยเป็นคะแนนที่ได้ และ 2 การประเมินแบบวิเคราะห์เป็นการประเมินแบบมีเกณฑ์ โดยการแยกคะแนนเป็นส่วน ๆ จากองค์ประกอบของการเขียน การกำหนดเกณฑ์แต่ละส่วนอาจจะเท่ากันหรือไม่เท่ากันก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียน ดังเช่นในระดับต้นอาจจะมีความถูกต้องของภาษามากกว่าความสามารถในการสื่อความหมาย ส่วนในระดับสูงอาจเน้นความสามารถในการสื่อความหมายมากกว่าความถูกต้องภาษา และจากรรณกรรมเกี่ยวกับการประเมินงานเขียนในข้างต้นจะเห็นได้ว่าการประเมินในส่วนต่าง ๆ ของงานเขียน แต่ยังไม่มีการศึกษาคนใดพูดถึงการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ปรากฏในงานเขียน นั้นอาจจะเป็นเพราะว่าไม่มีการศึกษาท่านใดในประเทศไทยจำเป็นต้องส่วนนี้ให้เป็นรูปธรรมได้

แต่ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าเกณฑ์การประเมินในการทดสอบในระดับนานาชาติที่เป็น Standardized test มีการประเมินที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) อยู่ในเกณฑ์การประเมินอย่างชัดเจนเป็น 1 ใน หัวข้อเรื่องที่ต้องประเมิน และในการเกณฑ์ประเมินการสอบแบบ TOEFL ถึงแม้ที่ไม่ได้เขียนระบุไว้อย่างชัดเจนว่ามีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) แต่มีการประเมินที่เป็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) อยู่ คือ มีการให้คะแนนในส่วนของการเขียนแสดงความคิดเห็นของตนเองลงไปในงานเขียนเพื่อแสดงตัวตนของผู้เขียนที่ต้องการสื่อสารไปยังผู้อ่านผ่านประสบการณ์และความคิดของตนเอง ทั้งนี้ กล่าวได้ว่า การประเมินที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) มีการใช้ในประเมินการเขียนอย่างชัดเจนและเป็นส่วนสำคัญในการประเมินการเขียนระดับเรียงความ (essay) แต่ในประเทศไทยยังไม่มีการใช้เกณฑ์การประเมินที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) อยู่ในเนื้อหา

เกณฑ์การประเมิน ในส่วนขอการประเมินที่กล่าวมาข้างต้นนี้จึงเป็นเหตุให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการประเมินลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียนด้วย

3. การรับรู้

3.1 ความหมายของการรับรู้

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528: 33) กล่าวว่า การรับรู้ หมายถึง การตีความหรือการแปลความหมายของสิ่งเร้าต่ออวัยวะที่สัมผัส ทั้ง 5 ส่วน หรือส่วนใดส่วนหนึ่ง ได้แก่ ตา หู ลิ้น จมูก และผิวหนังโดยส่วนใหญ่มักอาศัยประสบการณ์เดิมในการตีความหมาย

ประมะ สตะเวทิน (2540: 67-68) กล่าวถึง การรับรู้ คือ สิ่งเร้าที่พบเจอในสิ่งรอบตัวทั้งนี้เกิดจากการใช้กระบวนการการรับรู้หรือการตีความหมาย หรือกล่าวได้อีกว่า ประสบการณ์มีผลต่อการรับรู้ของคนเรา และตัวบุคคลนั้นได้ให้ความหมายอย่างไรต่อสิ่งเร้าที่พบเจอ

ประสบการณ์ คือ สิ่งที่เรารับรู้ พบเห็น มีความหมาย และจดจำไว้ใช้ ได้แก่ ค่านิยม ความเชื่อ ความรู้ ภาษา สถานะทางสังคม บุคลิกลักษณะ ทศนคติ ศาสนาวัฒนธรรมขนบธรรมเนียม ประเพณี ความต้องการ อารมณ์ อาชีพ เป็นต้น การรับรู้และตีความหมายสิ่งที่เราประสบโดยอาศัยความหมายจากประสบการณ์ที่เรามีอยู่ หากสิ่งที่เราพบเห็นเป็นสิ่งใหม่ซึ่งเราไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน เราก็ทำในสิ่งนั้น มีความหมายได้ด้วยการเลือก เพิ่มเติม บิดเบือน หรือ เชื่อมโยง สิ่งเหล่านั้นเข้ากับประสบการณ์ของเราได้ ดังได้กล่าวแล้วว่า ประสบการณ์มีอิทธิพลต่อการรับรู้ และความหมายของคน แต่เนื่องจากแต่ละบุคคล มีประสบการณ์ที่แตกต่างกันออกไป ไม่มีใครมีประสบการณ์เหมือนกันทั้งหมด ดังนั้นแต่ละบุคคล จึงมีการรับรู้และการแปลความหมายต่อสิ่งที่เราพบเห็นแตกต่างกันไป

วัชร ทรัพย์มี (2531: 42) กล่าวว่า การรับรู้ หมายถึง การตีความหมายการรับสัมผัสออกเป็นสิ่งที่มีความหมาย ซึ่งการตีความนั้นจะต้องอาศัยประสบการณ์หรือการรับรู้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546: 151) ให้ความหมายว่า การรับรู้คือกระบวนการหรือการตีความของการสัมผัสที่ได้รับจะออกมาในรูปแบบของสิ่งที่มีความหมาย โดยที่มักตีความโดยใช้ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม ทฤษฎีการรับรู้ (Perception Theory) กล่าวว่า การรับรู้เป็นพื้นฐานการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ จึงขึ้นอยู่กับปัจจัยการรับรู้และสิ่งเร้าที่มีประสิทธิภาพซึ่งปัจจัยการรับรู้ประกอบด้วยประสาทสัมผัส และปัจจัยทางจิตคือ เจตคติ ความต้องการ และความรู้เดิม เป็นต้น การ

รับรู้จะประกอบด้วยกระบวนการสามด้านคือการรับสัมผัส การแปลความหมาย และอารมณ์
(Availabled from-<http://socialscience.igetweb.com>)

3.2 กระบวนการของการรับรู้

การรับรู้เกิดจากส่วนประกอบดังนี้

1. อาการสัมผัส หมายถึง การที่อวัยวะได้สัมผัสสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นสิ่งเร้าเพื่อสามารถทำให้คนเราได้รับรู้สิ่งต่างๆ ที่อยู่รายล้อม เมื่อได้รับการกระทบของสิ่งเร้าแล้วคนเราจะเข้าสู่กระบวนการแบ่งแยกสิ่งเร้าเหล่านั้นตามความคุ้นชินเดิมที่มี

การแปลความหมายจากอาการสัมผัส ซึ่งต้องอาศัย

- 1.1 เซวาร์ปัญญา เป็นสิ่งทำให้บุคคลเข้าใจต่อสิ่งเร้าที่เข้ามากระทบได้เร็ว
- 1.2 สังเกตพิจารณา ความชำนาญจะช่วยให้การพิจารณาสังเกตทำได้ถูกต้อง
- 1.3 ความสนใจและความตั้งใจ ทำให้การรับรู้ถึงสิ่งเร้าเป็นไปด้วยความละเอียดรอบคอบ เพราะมีสมาธิในการพิจารณา

1.4 คุณภาพของจิตใจในขณะนั้น เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้เพราะเมื่อจิตใจห่อเหี่ยวจะส่งผลถึงสมองทำให้การรับรู้ไม่เต็มที่

2. การแปลความหมาย เป็นไปตามปัจจัยในการใช้ชีวิต ท่าทาง การพูดจา

3. ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม การตีความการสัมผัสผ่านการรับรู้เดิมของคนนั้นๆ ทั้งนี้ ความรู้ ความคิด ประสบการณ์เดิมที่เคยมีมาในอดีตจะช่วยให้การตีความชัดเจน (ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2546: 152-153)

3.3 ธรรมชาติของการเรียนรู้

เนื่องจากเราได้พบเจอกับสิ่งแวดล้อมหลายๆ อย่างในขณะเดียวกัน การรับรู้สิ่งแวดล้อมต่างๆ เราจะไม่สามารถรับรู้สิ่งต่างๆ ได้ทั้งหมด แต่จะเลือกรับรู้เฉพาะบางสิ่งบางอย่างและในขณะเดียวกันก็จะมีการจัดหมวดหมู่ของกลุ่มสิ่งเร้าต่างๆ ที่รับรู้ นั้น เป็นกลุ่มก้อน เป็นส่วนรวม เพื่อให้ถ่ายทอดการแปลความหมายออกมา ซึ่งเป็นธรรมชาติของการรับรู้ของมนุษย์

ธรรมชาติของการรับรู้ของมนุษย์โดยทั่วไป มีลักษณะดังนี้

1. เลือกสิ่งที่จะรับรู้ มนุษย์มีแนวโน้มที่จะรับรู้สิ่งเร้าที่มีลักษณะดังนี้

1.1 สิ่งที่น่าสนใจหรือที่ต้องการในขณะนั้น กล่าวคือ เราสนใจในสิ่งไหนก็จะเลือกรับรู้ในสิ่งนั้น

1.2 สิ่งที่เด่น แปรและสะดุดตา ซึ่งเกิดความอยากรู้อยากเห็นต่อสิ่งเหล่านั้น ยิ่งดู
ดึงดูดความสนใจในสิ่งเหล่านั้น

2. นำสิ่งที่จะรับรู้มาทำการจัดหมวดหมู่ การรับรู้สิ่งเร้าพร้อมๆ กัน คนเป็นไปได้ที่จะมี
แนวโน้มในการสร้างหมวดหมู่เพื่อจัดสิ่งเร้าออกมาในลักษณะกลุ่มก้อน โดยแบ่งได้ดังนี้

2.1 หมวดหมู่ความใกล้ชิด สิ่งที่อยู่ใกล้กันจะส่งผลให้การรับรู้ถูกจัดสิ่งเหล่านั้นเป็น
จำพวกเดียวกัน

2.2 หมวดหมู่ความเหมือนกันหรือคล้ายคลึง การรับรู้หากสิ่งนั้นที่ไม่แตกต่างกันจะถือ
ว่าเป็นสิ่งเดียวกัน

2.3 หมวดหมู่ความต่อเนื่อง การรับรู้ถึงสิ่งเร้าที่มีลักษณะไปในแนวทิศทางเดียวกันจะ
รับรู้ให้เป็นสิ่งเดียวกัน

2.4 หมวดหมู่ความสมบูรณ์แบบ ถึงแม้ว่าสิ่งต่างๆ จะหายไปบางจุดแต่เราสามารถรู้ได้
ว่าสิ่งเหล่านั้นมีลักษณะเป็นเช่นไรเมื่ออยู่ในลักษณะที่สมบูรณ์

3. ภาพและพื้น (Figure and Ground) สิ่งเร้าที่เป็นในลักษณะที่มีพื้นหลังเราจะมองเห็น
สิ่งที่โดดเด่นออกมาก่อนซึ่งเป็นจุดสนใจของภาพส่วนที่สนใจต่างออกไปหรือสนใจน้อยจะมองเป็นพื้น
หลังของ

4. การคลาดเคลื่อนของการรับรู้ มีดังนี้

4.1 การคงที่ของการรับรู้ ประสบการณ์ที่มามาก่อนจะเป็นตัวช่วยที่ส่งผลให้การรับรู้
ของเราแตกต่างไปจากสิ่งที่เห็นตรงหน้า ณ จุดนั้น ตัวอย่างเช่น มิของขนาดที่เท่ากันวางอยู่เรียงกันใน
แนวแกวยาว เมื่อเราอยู่ใกล้ของที่ใกล้ตัวมักจะมีขนาดใหญ่กว่าของที่อยู่ไกลตัว แต่สิ่งที่รับรู้จาก
ประสบการณ์คือ ของสิ่งนั้นมีขนาดเท่ากัน

4.2 ภาพลวงตา อิทธิพลของสิ่งที่แวดล้อมที่อยู่ภายนอกจะส่งผลต่อการรับรู้ที่ทำให้
เกิดความผิดพลาดจากความเป็นจริงไปได้ (ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2546: 161-162)

3.4 ประเภทของการรับรู้

การรับรู้ แบ่งออกเป็น 4 ประเภท (กมลรัตน์: 2528: 228-239) ดังนี้

1. การรับรู้ทางอารมณ์ หมายถึง การรับรู้ความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ เช่น รู้สึกดีใจ
เสียใจ ตื่นเต้น เกลียด รัก ชื่นชม เป็นต้น

2. การรับรู้ลักษณะของบุคคล ต้องอาศัยการแปลข้อมูล 3 ประการ ดังนี้

2.1 ลักษณะทางกายภาพ เช่น รูปร่าง หน้าตา ลักษณะแขน ขา เท้า สีผิว

2.2 พฤติกรรม เช่น การพูดคุย การหัวเราะ การยิ้ม การเดิน

2.3 คำบอกเล่า เช่น คำบอกเล่าจากญาติ พี่ น้อง เพื่อน ผู้ใกล้ชิด

3. การรับรู้ภาพพจน์ของกลุ่มบุคคล หมายถึง มโนภาพ หรือมโนคติของสิ่งต่าง ๆ ตามที่บุคคลรับรู้ เป็นภาพที่อยู่ในความคิด หรือจินตนาการของบุคคล และ บุคคลสามารถบอกลักษณะของภาพเหล่านั้น ให้คนอื่นทราบได้ด้วย

4. การรับรู้ปรากฏการณ์ทางสังคม เป็นการตีความ หรือแปลความหมาย สิ่งต่าง ๆ หรือปรากฏการณ์ต่างๆ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ตามความเชื่อของตนเอง เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และสามารถอธิบายสิ่งต่าง ๆ ได้ การรับรู้ปรากฏการณ์ทางสังคมนั้นขึ้นอยู่กับสาเหตุ 2 ประการ คือ

4.1 ระดับการรับรู้ หมายถึง การที่บุคคล มีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ เขาว่า ปัญหา หรือความเฉลียวฉลาด เมื่อต่างกันย่อมมีผลในการตีความต่อสิ่งต่างๆ ได้ต่างกันออกไปด้วย

4.2 การเปลี่ยนการรับรู้ หมายถึง ถ้าผู้มีการรับรู้ต่ำ เมื่อมีโอกาส สนทนา หรืออภิปรายกับผู้ที่มีการรับรู้สูงกว่า ก็อาจจะถูกผู้ที่มีการรับรู้สูงกว่าเปลี่ยนแนวความคิด หรือแนวทางการรับรู้ได้

3.5 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้

กันยา สุวรรณแสง (2544) กล่าวไว้ว่า การรับรู้สิ่งเร้าต่างๆ จะมีปัจจัยเป็นตัวกำหนดให้เกิดการรับรู้ที่ต่างกัน และต้องมีปัจจัยอื่นๆ รวมถึงอิทธิพลต่อการรับรู้ ต่างๆ มีผลให้เกิดการรับรู้ในระดับน้อยหรือมาก เช่น ประสบการณ์ วัฒนธรรม การศึกษา ดังนั้นการที่บุคคลจะเลือกรับรู้สิ่งเร้าใจอย่างใดอย่างหนึ่งในขณะใดขณะหนึ่งนั้นจะขึ้นอยู่กับปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ โดยแบ่งเป็น 2 ประเภท

1. อิทธิพลเกิดจากภายนอก ได้แก่ การเคลื่อนไหว ขนาด การทำซ้ำ

2. อิทธิพลเกิดจากภายใน ได้แก่ แรงจูงใจ การคาดหวัง ความสนใจ อารมณ์ ความคิดและการมีจินตนาการ ความรู้สึกต่าง ๆ ที่บุคคลได้รับ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่ออันนี้ด้วยกัน 2 ประการคือลักษณะของผู้รับรู้และลักษณะของสิ่งเร้า

ปัจจัยการรับรู้มี 2 ประเภท

1. ลักษณะของผู้รับรู้ แบ่งออกเป็น 2 ด้านดังนี้

1.1 ทางกายภาพ หมายถึง ร่างกายในการสัมผัส จมูก ตา หูและส่วนสัมผัสอื่นๆ ปกติการรับรู้บางอย่างเกิดโดยการสัมผัสของสองอวัยวะที่ประกอบการประสานงานกัน จมูกและลิ้นช่วยการรับรู้รส การได้ยินเสียงและรับรู้ภาพในช่วงขณะนั้นพร้อมๆ กัน ทำให้การแปลความหมายเกิดความถูกต้อง

1.2 ทางจิตวิทยา เป็นการรับรู้ที่ได้รับอิทธิพลมาจากการรับรู้และความคุ้นเคยหรือคุ้นชินเดิม อาจมาจากจากวัฒนธรรม อารมณ์ สติปัญญา ความพร้อม ความสนใจ การสังเกตพิจารณา ทักษะ ค่านิยม ความตั้งใจ ความจำ และประสบการณ์เดิม เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้อีก ได้แก่ ประสาทสัมผัสที่จะได้รับ สมรรถภาพของอวัยวะสัมผัส เลือกจัดหมวดหมู่และตอบสนอง ความสามารถของสมอง รวมทั้งชนิดและขนาดของสิ่งเร้า เช่น คนเราจะรับรู้สิ่งเร้าได้รวดเร็วและดี ถ้าสิ่งเร้านั้นมีขนาดของสิ่งเร้ามีขนาดใหญ่มาก ความเข้มมาก และสะดุดตา โดยเฉพาะสิ่งที่ไม่คุ้นเคยหรือสิ่งใหม่จะทำให้เกิดการใส่ใจ

2. ลักษณะของสิ่งเร้า โดยดูจากการเลือกรับรู้สิ่งเร้านั้นก่อนหรือรับรู้สิ่งเร้านั้นหลัง และการรับรู้มากหรือการรับรู้ขึ้นอยู่กับความน่าสนใจของสิ่ง อิทธิพลที่ส่งผลต่อการรับรู้มีดังนี้

2.1 สิ่งเร้าภายนอกที่ดึงดูดความสนใจ คือ ลักษณะและคุณสมบัติของสิ่งๆ นั้น ส่งผลให้เกิดการรับรู้ หากสิ่งๆ นั้นที่ตอบสนองต่อธรรมชาติของการรับรู้จะทำให้สามารถรับรู้ได้ดีขึ้น

2.2 การจัดหมวดหมู่ของสิ่งๆ นั้นที่เป็นสิ่งเร้า

ปัจจัยหลากหลายอย่างที่ส่งผลต่อการรับรู้ ซึ่งถูกกล่าวไว้หลายแนวทาง ดังนี้

สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2524) กล่าวถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ในทางด้านสังคม ดังนี้

1. ความต้องการในการรับรู้ กล่าวคือ การรับรู้ที่สนองความต้องการของตนเอง ทำให้เกิดการรับรู้ได้อย่างดีและเร็ว เช่น หากเราหิว เราจะรับรู้ทุกอย่างที่เป็นองค์ประกอบของอาหารได้อย่างทันที เช่น ได้กลิ่น เสียงของรถขายอาหาร เราจะรับรู้สิ่งเหล่านั้นได้อย่างชัดเจนและรวดเร็วกว่าเสียงอื่นๆ ณ ช่วงเวลานั้น

2. ประสบการณ์ คนเรามักตีความจากความรู้หรือภูมิหลังของแต่ละคน

3. การเตรียมตัวไว้ก่อน เมื่อเรามีประสบการณ์เกิดขึ้น มีการสัมผัสและรับรู้สิ่งนั้นมาก่อน เรา จะเกิดการเตรียมตัวต่อการตอบสนองของสิ่งนั้นไปในทำนองเดิมที่เคยรับรู้

4. บุคลิกภาพ มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ คือ คนที่มีความยืดหยุ่นจะรับรู้การเปลี่ยนแปลงต่อสิ่งเร้าได้เร็วกว่าคนที่มีความแข็งกร้าว

5. ทักษะ หากเรามีมุมมองและทัศนคติต่อคนหนึ่งในทางที่ดีการรับรู้ต่อการกระทำของคนนั้นก็เป็นการรับรู้ในทางที่ดี

6. บทบาทและตำแหน่งทางสังคม สิ่งผลต่อการรับรู้ที่ต่างกัน

7. วัฒนธรรม ถือเป็นสิ่งที่ทำให้การรับรู้มีความแตกต่างกันออกไปตามแต่ละวัฒนธรรมนั้นๆ

8. อารมณ์ของคนที่ได้รับรู้มีผลต่อการรับรู้สิ่งเร้าในขณะนั้นๆ

Steer (1984) กล่าวว่า ปัจจัยหลัก ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้บุคคลอื่น ๆ คือ

1. คุณลักษณะของบุคคลผู้รับรู้ ได้แก่ องค์ประกอบทางสังคม บทบาทขององค์กร ตำแหน่งทางสังคม เป็นต้น

2. คุณลักษณะของบุคคลผู้รับรู้ ได้แก่ แนวความรู้ ความคิด การตอบสนอง ประสบการณ์

3. คุณลักษณะของสถานการณ์ ได้แก่ องค์ประกอบทางสังคม บทบาทขององค์กร ตำแหน่งทางสังคม เป็นต้น

จากความหมายของปัจจัยในข้างต้นสรุปได้ว่า ปัจจัยที่กำหนดการรับรู้ หมายถึง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคลที่สำคัญ ได้แก่ ความสนใจ ความรู้ ประสบการณ์เดิม ลักษณะของสิ่งเร้า และการมีแรงจูงใจ เป็นต้น ซึ่งปัจจัยดังกล่าวแบ่งออกเป็น มาจากภายใน เช่น สิ่งเร้าต่าง ๆ และมาจากภายนอก เช่น อวัยวะสัมผัส การรับรู้ประสบการณ์ แรงจูงใจ หรืออิทธิพลทางสังคม โดยสรุปปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ ได้แก่

1. ปัจจัยด้านสรีระร่างกาย ได้แก่ หู ตา ลิ้น จมูก เป็นต้น

2. ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้รับรู้ ได้แก่ ทัศนคติ ความจำ สติปัญญา อารมณ์ ค่านิยม ความต้องการ แรงจูงใจ บุคลิกภาพ ประสบการณ์หรือความถี่ของประสบการณ์ เป็นต้น

3. ปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก ได้แก่ บทบาททางสังคม องค์ประกอบของสังคม วัฒนธรรมการจัดองค์กร

จากการศึกษาปัจจัยในการรับรู้ มีการให้ความหมายของการรับรู้ในหลากหลาย กล่าวคือ สิ่งเร้าเดียวกันอาจจะทำให้คนสองคนสามารถรับรู้ต่างกันได้ โดยอาศัยปัจจัยหลายประการ ซึ่งจะรับรู้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับอิทธิพลต่อการรับรู้ เช่น ประสบการณ์ วัฒนธรรม การศึกษา การรับรู้ต่อสิ่งเร้าในสถานการณ์เดียวกันได้แตกต่างกันไปตามประสบการณ์ กาลเวลา ความสนใจ ความต้องการ สภาวะอารมณ์ เป้าหมาย สถานภาพ โลกของงาน อีกทั้งการรับรู้และการแปลความหมายในเรื่องของสิ่งเร้าขึ้นอยู่กับปัจจัยที่หลากหลายประการ เช่น ความตั้งใจ ความสนใจ ความรู้ ความจำ

ประสบการณ์ สภาพ อารมณ์ ความคาดหวัง ความเชื่อ ทักษะสติ สติปัญญา จิตสำนึก วุฒิภาวะ และสัมพันธภาพกับผู้อื่น นอกจากนี้การเรียนรู้ คือการรับรู้ โดยอาศัยประสบการณ์เดิม หรือเป็นการแปลความหมายจากการสัมผัสการรับรู้เกิดจากการสร้างสถานการณ์ของสิ่งเร้า และใช้ประสบการณ์เดิมเพื่อมาสร้างสถานการณ์ทำให้เกิดภาพลวงตาได้ คือ แต่ละคนอาจจะรับรู้ในสิ่งเร้าเดียวกัน หรือต่างกันได้ ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม โดยไม่มีการตัดสินใจว่าใครรับรู้ถูกหรือผิด และการรับรู้คือการตีความหมายการรับสัมผัสออกมาเป็นสิ่งที่มีความหมายนั้น โดยการตีความจะต้องอาศัยประสบการณ์หรือการเรียนรู้ จากการศึกษาความหมายและปัจจัยในการรับรู้ มีปัจจัยจากหลากหลายปัจจัยที่ส่งผลในการรับรู้ ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่าปัจจัยมีผลต่อการรับรู้ ในประเด็นหลักด้านประสบการณ์การเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาปัจจัย 3 ประเด็น คือ ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน เพื่อนำมาเป็นปัจจัยในการศึกษาการรับรู้ในครั้งนี้

3.6 คุณลักษณะของสิ่งเร้า

แบ่งออกได้เป็น 2 แบบ คือ

1. มีโครงสร้างและแบบแผน การรับรู้ของบุคคลต่อสิ่งเร้าเหล่านี้ เป็นการรับรู้ตามคุณสมบัติที่เป็นจริงของสิ่งเร้านั้น ๆ มีลักษณะโครงสร้างและรูปแบบแบบแผนที่ชัดเจนตามคุณสมบัติของสิ่งนั้น ๆ
2. ไม่มีโครงสร้างและแบบแผน หรือสิ่งเร้าที่มีลักษณะกำกวม ซึ่งสามารถดูได้สองนัยขึ้นไป คนเรามักรับรู้และตีความหมายให้กับสิ่งเร้าดังกล่าว โดยจะขึ้นอยู่กับความต้องการ คุณค่า เจตคติ บุคลิกภาพของตน สิ่งเหล่านี้จะกำหนดการรับรู้ หากไม่มีการรับรู้ การเรียนรู้อย่อมเกิดขึ้นไม่ได้ เพราะคนเราไม่มีประสบการณ์เดิมอยู่เลยการเรียนรู้อบรมเขตกว้างขวางและสลับซับซ้อนมากซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางจิตใจ และนำไปสู่การเกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบ ความคิด ความคิดรวบยอด เจตคติ และอื่นๆ อีกมาก หากมองแล้วจะเห็นได้ว่า การรับรู้ได้เข้ามาเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดความคิดรวบยอด เจตคติอันเป็นส่วนสำคัญยิ่งของกระบวนการการรับรู้ของคน (ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2546: 163-165)

4. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตร โดยแบ่งกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ ออกเป็น 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงาน อาชีพและเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ ในที่นี้ จะขอกกล่าวเฉพาะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้

4.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้กลุ่มที่ 8 ที่เป็นสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอน จากการศึกษาหลักสูตรการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้กลุ่มที่ 8 ที่เป็นสาระการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยไปทำการเก็บข้อมูลต้องใช้เป็นหลักในการศึกษา สาระที่เป็นองค์ความรู้ด้านการเขียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในทักษะการเขียนประกอบด้วย

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ต 1.1 ม.4-6/3 อธิบายและเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่านรวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน

ต 1.2 ม.4-6/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการเสนอ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม

ต 1.2 ม.4-6/4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม

ต 1.2 ม.4-6/5 พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

ต 1.3 ม.4-6/1 พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่อง และประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม

ต 1.3 ม.4-6/2 พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญแก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่องกิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ

ต 1.3 ม.4-6/3 พุดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

4.2 คุณภาพของผู้เรียน

เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คุณภาพผู้เรียนมีดังนี้

1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟัง และอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรองและบทละครสั้นถูกต้องตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดีพร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือกและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พุดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พุดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พุดและเขียนบรรยายแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ และกิจกรรมได้อย่างมีเหตุผล

3. พุดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์/ตนเอง เหตุการณ์/ข่าว เรื่องและประเด็นต่างๆ ตามความสนใจ พุดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พุดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคมและโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาสและสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิตความคิด

ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำและจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

5. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปราย ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

6. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/เหตุการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพเผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติเป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 3,600-3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

10. ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการ และไม่เป็นการ

จากกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้กลุ่มที่ 8 จะเห็นได้ว่า ถึงแม้จะมีการกล่าวถึงการเรียนรู้ด้านทักษะการเขียนไว้ แต่ยังไม่มีความชัดเจนที่กล่าวถึงการเขียนที่ใช้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียนของนักเรียนโดยตรง ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้เกณฑ์ในการประเมินงานเขียนของนักเรียนก็จะไม่ปรากฏเกณฑ์ในเรื่องของการเขียนที่มี ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในการประเมินงานเขียนของนักเรียนเช่นกัน งานวิจัยนี้จึงมีจุดประสงค์ในการศึกษาการรับรู้ของครูผู้สอนต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียนเพื่อสำรวจสภาพจริงในการเรียนการสอนการเขียนและเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาการสอนการเขียนที่เน้นผู้เรียนและเน้นกระบวนการเขียนที่ให้ความสำคัญในด้านการแสดงตัวตนของผู้เขียน (voice) ด้วย

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยต่างประเทศ

Hood (2012) ได้ศึกษาเรื่องจุดยืน (stance) และลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) คือ การชักชวนในการเขียนงานวิจัยข้ามสาขาวิชา โดยกล่าวถึงแนวคิดทั่วไปของจุดยืน (stance) และ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) จากกรอบของภาษาศาสตร์เชิงระบบ (systemic functional linguistics (SFL)) โดยการแนะนำแง่มุมต่างๆ ของทฤษฎี SFL ซึ่งเป็นการเน้นระบบย่อยของการ ประเมิน และอธิบายการประยุกต์ใช้กรอบงานในขอบเขตของวาทกรรมทางวิชาการ (academic discourse) โดยกล่าวว่า ภาษาเป็นเรื่องเกี่ยวกับบางสิ่งที่ทำหน้าที่เพื่อตีความตามประเภทของ ประสบการณ์ ระหว่างบุคคล ภาษาการเจรจา ความสัมพันธ์ทางสังคม เพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ เพื่อแบ่งปันข้อมูลค่านิยม ภาษานำเสนอกะแสข้อมูล ของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) และ จุดยืน (stance) โดยในการศึกษานี้ได้พูดถึง ความเข้าใจหรือการตระหนัก (การประเมิน) มี 3 วิธี คือ attitude (ค่าที่สามารถแสดงได้) ซึ่งสามารถจะแสดงให้เห็นด้านบวกหรือด้านลบที่ชัดเจน (ดี/ดีมาก) คำศัพท์เกี่ยวกับทัศนคติอาจจะแสดงอารมณ์เป็นความรู้สึกหรืออารมณ์ (สนใจ พอใจ) ความซาบซึ้งใน คุณค่าของสิ่งของ (สำคัญ ชับช้อน) หรือการตัดสินใจในการประเมินผู้คนและพฤติกรรม (กล่าวหาญ ชื่อสัตย์) graduation (ตัวเลือกที่แสดงความหมายให้เห็นถึงระดับการศึกษา) ซึ่งเป็นในเรื่องของการ force หรือ focus และสุดท้ายคือ engagement (การมีส่วนร่วมของผู้อื่นในวาทกรรม) การมีส่วนร่วมที่แสดงในวาทกรรม การที่ใช้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) อื่นที่ไม่ใช่ของผู้เขียนมาใส่ใน ข้อความ ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม (เช่น อาจเป็นไปได้ว่า... ไม่ใช่อย่างนั้น... แนะนำว่า....)

Tse (2012) ได้ศึกษาเรื่อง จุดยืน (stance) ในชีวิตประวัติทางวิชาการ กล่าวว่า ถือเป็น แนวปฏิบัติที่การตีพิมพ์เชิงวิชาการมาพร้อมกับบทความวิจัยที่มีการให้ข้อมูลของผู้เขียน ประวัติทาง วิชาการจะสนับสนุนให้เห็นถึงความรับผิดชอบและเพื่อระบุให้เห็นความพยายามของนักวิชาการใน ผลงานของตนเอง และเพื่อแสดงให้เห็นหรือบอกความเชี่ยวชาญของนักวิชาการในเรื่องของงานวิจัย นั้นผ่านการเขียนชีวิตประวัติทางวิชาการ ตัวอย่างเช่น นักปรัชญาจะเน้นย้ำและนำเสนอความแปลก ใหม่โดยนำเสนองานส่วนตัวผ่านสิ่งพิมพ์ซึ่งมักเป็นผู้เขียนคนเดียว นักภาษาศาสตร์ประยุกต์จะ แสวงหาความร่วมมือทางวิชาการด้านการวิจัยที่แตกต่างกัน ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ในการ ร่วมมือการทำงานวิชาการ และวิศวกร เน้นเรื่องการถ่ายทอดองค์ความรู้ โดยฝึกอบรมเฉพาะทาง

และการปฏิบัติ โดยในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพยายามสร้างให้เห็นถึงการแสดงออกถึงลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) และจุดยืน (stance) ผ่านแง่มุมของตนเองในชีวิตประวัติทางวิชาการ

Gross and Chesley (2012) ได้ศึกษาเรื่อง การป้องกันความเสี่ยงของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) และจุดยืน (stance) ในบทความวิจัยทางการแพทย์ กล่าวคือ ความคิดสูงสุดของผู้เขียนไม่ใช่ผลกำไรแต่เป็นความก้าวหน้าทางความรู้ เพื่อสื่อสารทัศนคติของผู้เขียนที่จำเป็นต่อบทบาทของผู้เขียน โดยสรุปให้เห็นความหมายของการศึกษาในครั้งนี้ คือ ประการแรกเกี่ยวกับการอธิบายบริบท ในทางวาทศิลป์การป้องกันความเสี่ยงซึ่งเป็นองค์ประกอบของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ออกแบบมาเพื่อชักชวนผู้อ่านทำให้เชื่อว่าสิ่งที่พูดนั้นเป็นความจริงตามวัตถุประสงค์ เป็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่โน้มน้าวใจได้ดีเพราะถูกสร้างโดยบรรทัดฐานทางสังคม โดยสิ่งเหล่านี้ อาจจะมีการเบี่ยงเบนความหมายที่สองของการศึกษาคือการสนับสนุนประโยชน์ของโปรแกรมซอฟต์แวร์สำหรับการตรวจสอบการป้องกันความเสี่ยง

Bondi (2012) ได้ศึกษาเรื่อง ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในหนังสือเรียน คือ ระหว่างการอธิบายและการแสดงข้อโต้แย้ง กล่าวคือ การอภิปรายด้านการศึกษาที่เน้นที่ประเพณีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในการเขียน ซึ่งแสดงให้เห็นความน่าสนใจเป็นอย่างมากในด้านข้อเสียที่จะเกิดขึ้นกับนักเรียนภาษาที่สอง ซึ่งลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) แต่ละคนอาจจะแตกต่างกันออกไปจากประสบการณ์และความเชี่ยวชาญของนักเรียนต่างวัฒนธรรม การแสดงจุดยืน (stance) จึงกลายเป็นองค์ประกอบหลักในลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ของผู้เขียน อะไรคือ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในตำราเรียน ผู้เขียนหนังสือเรียนมักจะระบุหรือซ่อนค่านิยมเอาไว้ ค่านิยมทัศนคติ หรือการประเมิน สิ่งเหล่านี้จะแสดงให้เห็นทัศนคติของผู้เขียนในวาทกรรมของพวกเขา ซึ่งมีส่วนช่วยในการสร้างลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ของผู้เขียนเอง ซึ่งบทบาทของผู้เขียนมีความสำคัญในหนังสือเรียนและเป็นกลยุทธ์ในการจัดการสื่อสารระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน อีกทั้งยังกล่าวถึงการเน้นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในตำราวิชาการ ถึงอัตลักษณ์ทางวิชาชีพของนักเขียน

Thompson (2012) ได้ศึกษาเรื่อง การประสบความสำเร็จของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ของความเชี่ยวชาญในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก กล่าวคือ นักวิจัยได้พิจารณาหลายวิธีที่นักศึกษาปริญญาเอกสร้างลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยได้เสนอแบบจำลองระดับ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) และ จุดยืน (stance) เนื่องจากเป็นส่วนที่สร้างความประทับใจให้ผู้อ่าน เริ่มจากระดับของข้อเสนอ โดยได้ผ่านการสร้างสมดุลระหว่างการแสดงที่มากกับ

ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) นอกเหนือจากข้อเสนอแล้ว ยังพูดถึงการใช้ Metadiscourse เพื่อทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างข้อเสนอและส่วนต่างๆ ชัดเจนขึ้น และสุดท้าย ผู้เขียนมองประสบความสำเร็จในการใช้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานวิทยานิพนธ์ คือการผสมผสานความคิดแปลกใหม่กับข้อตกลงร่วมกันที่เหมาะสมกับจุดประสงค์

Hyland (2012) ได้ศึกษาเรื่อง ความเข้าใจในระดับปริญญาตรีของผู้เขียน (stance) และลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในรายงานปีสุดท้าย กล่าวคือ สามารถมองว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เน้นไปสู่ผู้อ่านมากกว่า ในขณะที่ จุดยืน (stance) ที่เน้นผู้เขียน เกี่ยวกับวิธีการเขียน เพื่อพูดถึงสิ่งใหม่ๆ หรืออีกอย่างก็คือ การพยายามที่จะนำ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) มาใช้ เพื่อแสดงจุดยืนของแต่ละคน โดยในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้หยิบยกประเด็น ความเข้าใจระดับปริญญาตรีของรายงานที่ตระหนักถึง ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) และ จุดยืน (stance) โดยมุ่งเน้นไปที่วิธีที่นักเรียนเป็นตัวแทนของผู้อ่านและเป็นตัวแทนของตัวเองในวิทยานิพนธ์ชั้นปีสุดท้าย โดยการจากศึกษาพบว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ถูกมองผ่าน 3 รูปแบบทางภาษา และการใช้ภาษา คือ ในงานเขียนที่ปรากฏ มีคำสรรพนาม คำสั่ง และคำถาม ก็ถือว่างานเขียนนั้นมี ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ปรากฏในงานเขียน กล่าวโดยสรุปคือ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) และ จุดยืน (stance) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของวาทกรรมเชิงวิชาการ เนื่องจากไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นข้อความในแง่มุมมองของผู้เขียนเท่านั้น แต่รวมถึงตัวตนเชิงวาทศิลป์ด้วย

Paul Kei Matsuda and Jeffery (2012) ได้ศึกษาเรื่อง ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในเรียงความของนักเรียน กล่าวคือ ในความหมายของการเขียนทางภาษาเขียนอัตลักษณ์ของผู้เขียน จะเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านรู้สึกได้ตอบกับข้อความที่ผู้เขียนสื่อออกมา ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) คือ คุณลักษณะที่สำคัญของการเขียนที่ดี ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้ พบว่าการกล่าวถึงบุคคลที่สาม (reference) ในงานเขียนเรียงความถือว่างานเขียนนั้นปรากฏ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)

จากผลการวิจัยในต่างประเทศดังกล่าว สรุปได้ว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) มีการพูดถึงและให้ความสำคัญในหลากหลายแง่มุม ไม่ว่าจะเป็นในงานเขียนวิชาการ งานเขียนของนักเรียน เป็นต้น แต่ทั้งนี้ยังไม่มียงานวิจัยในประเทศไทยงานใดกล่าวถึงการสอนการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ลงไปปรากฏในงานเขียนของนักเรียน ผู้วิจัยจึงมีความตั้งใจและสนใจที่จะศึกษาว่าการรับรู้ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เป็นอย่างไรและครูได้นำลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) มาใช้ในการสอนการเขียนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนหรือไม่

กล่าวคือ ครูได้สอนและส่งเสริมให้นักเรียนเขียนโดยนำลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) แสดงให้เห็นในงานเขียนของนักเรียน หรือครูได้มีการประเมินงานเขียนของนักเรียนในเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในแบบประเมินผลงานของนักเรียน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ประกอบด้วย 2 ขั้นตอนดังนี้ คือ 1) การวิจัยเชิงปริมาณ และ 2) การวิจัยเชิงคุณภาพ

ขั้นตอนที่ 1

1. การวิจัยเชิงปริมาณ

1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 876 คน (ข้อมูลระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1) พิจารณาจากข้อมูลตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลพื้นฐานโรงเรียน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1

ที่	โรงเรียน	ขนาดโรงเรียน	จำนวนครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	จำนวนนักเรียน 10 มิ.ย.2561
1	สตรีวิทยา	ใหญ่พิเศษ	16	2,917
2	สวนกุหลาบวิทยาลัย	ใหญ่พิเศษ	24	3,121
3	โยธินบูรณะ	ใหญ่พิเศษ	17	3,310
4	เตรียมอุดมศึกษา	ใหญ่พิเศษ	43	4,398
5	เทพศิรินทร์	ใหญ่พิเศษ	34	3,090
6	สามเสนวิทยาลัย	ใหญ่พิเศษ	27	3,015
7	ศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์ฯ	ใหญ่พิเศษ	29	3,005
8	ศึกษานารี	ใหญ่พิเศษ	21	3,248
9	ทวีธาภิเศก	ใหญ่พิเศษ	17	2,578

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลพื้นฐานโรงเรียน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 (ต่อ)

ที่	โรงเรียน	ขนาด โรงเรียน	จำนวนครูกลุ่ม สาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	จำนวน นักเรียน 10 มิ.ย.2561
10	โพธิสารพิทยากร	ใหญ่พิเศษ	20	2,633
11	รัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน	ใหญ่พิเศษ	20	3,309
12	มัธยมวัดหนองแขม	ใหญ่พิเศษ	20	3,001
13	บางปะกอกวิทยาคม	ใหญ่พิเศษ	33	2,912
14	นวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา พุทธรณchol	ใหญ่พิเศษ	22	2,945
15	ศึกษานารีวิทยา	ใหญ่พิเศษ	18	2,792
16	มัธยมวัดสิงห์	ใหญ่พิเศษ	23	3,302
17	วัดราชโอรส	ใหญ่พิเศษ	18	2,796
18	สวนกุหลาบวิทยาลัย ธนบุรี	ใหญ่พิเศษ	22	3,123
19	วัดราชบพิธ	ใหญ่	14	1,789
20	เบญจมาชਾਲย์ในพระบรมราชูปถัมภ์	ใหญ่	5	1,881
21	ราชวินิต มัธยม	ใหญ่	18	2,127
22	ราชันนันทาจารย์สามเสนวิทยาลัย 2	ใหญ่	12	1,510
23	สันติราษฎร์วิทยาลัย	ใหญ่	16	1,828
24	วัดอินทาราม	ใหญ่	16	1,502
25	ชิโนรสวิทยาลัย	ใหญ่	18	2,079
26	สตรีวัดระฆัง	ใหญ่	17	1,730
27	สุวรรณารามวิทยาคม	ใหญ่	10	1,556
28	วัดนวลนรดิศ	ใหญ่	17	2,349
29	สตรีวัดอัมพรสวรรค์	ใหญ่	16	2,071
30	จันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม	ใหญ่	10	1,775
31	ปัญญาवरคุณ	ใหญ่	12	1,741
32	ราชวินิตบางแคปานขำ	ใหญ่	10	1,638
33	วัดพุทธบูชา	ใหญ่	24	1,980

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลพื้นฐานโรงเรียน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 (ต่อ)

ที่	โรงเรียน	ขนาด โรงเรียน	จำนวนครูกลุ่ม สาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	จำนวน นักเรียน 10 มิ.ย.2561
34	โรงเรียนที่ปิงกรวิทยาพัฒนา(ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ	ใหญ่	10	1,939
35	อิสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทย	ใหญ่	16	1,572
36	บางมดวิทยา	ใหญ่	13	2,100
37	มัธยมวัดมกุฎกษัตริย์	กลาง	8	745
38	สายปัญญา ในพระบรมราชินูปถัมภ์	กลาง	13	1,300
39	ไตรมิตรวิทยาลัย	กลาง	5	919
40	สุวรรณพลับพลาพิทยาคม	กลาง	7	671
41	ที่ปิงกรวิทยาพัฒนา(วัดน้อยใน)ในพระ ราชูปถัมภ์ฯ	กลาง	6	700
42	ฤทธิณรงค์รอน	กลาง	5	771
43	ธนบุรีวรเทพีพลารักษ์	กลาง	8	537
44	อุบลรัตนราชกัญญาราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร	กลาง	7	502
45	มหารณพาราม	กลาง	10	1,200
46	มัธยมวัดดุสิตาราม	กลาง	9	1,013
47	มัธยมวัดนายโรง	กลาง	11	1,124
48	ทวีธาภิเศก บางขุนเทียน	กลาง	9	1,155
49	นवलนรดิศวิทยาคม รัชมิ่งคลาภิเศก	กลาง	8	749
50	วัดราชาธิวาส	กลาง	10	789
51	มัธยมวัดเบญจมบพิตร	เล็ก	5	458
52	วัดบวรนิเวศ	เล็ก	5	245

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลพื้นฐานโรงเรียน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 (ต่อ)

ที่	โรงเรียน	ขนาด โรงเรียน	จำนวนครูกลุ่ม สาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	จำนวน นักเรียน 10 มิ.ย.2561
53	วัดน้อยนพคุณ	เล็ก	5	495
54	วัดสังเวช	เล็ก	2	170
55	วัดสระเกศ	เล็ก	5	275
56	ศิลาจารพิพัฒน์	เล็ก	5	443
57	โยธินบูรณะ ๒ (สุวรรณสุทธาราม)	เล็ก	5	416
58	มักกะสันพิทยา	เล็ก	7	300
59	วัดประดู่ในทรงธรรม	เล็ก	5	420
60	มัธยมวัดดาวคนอง	เล็ก	6	366
61	สวนอนันต์	เล็ก	2	256
62	พิทยาลงกรณ์พิทยาคม	เล็ก	5	313
63	วัดรางบัว	เล็ก	5	411
64	ไชยฉิมพลีพิทยาคม	เล็ก	5	472
65	แจรงร้อนวิทยา	เล็ก	5	411
66	วัดบวรมงคล	เล็ก	5	400
67	วิมุตยารามพิทยากร	เล็ก	5	331
รวม			876	107,019

จำนวนครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ใช้ในการศึกษา ทำการกำหนดจำนวนครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยใช้สูตรทาโร ยามาเน (Taro Yamane, 1973:125) ได้กลุ่มตัวอย่างเพื่อการศึกษาครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 โดยคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการทดสอบด้วยวิธีดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน ขนาดของประชากร

e แทน ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง

ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 67 โรงเรียน โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 แทนค่าในสูตร

$$n = \frac{876}{1 + 876(0.05)^2} = 275$$

จำนวนครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ใช้ในการศึกษา คือ 275 คน

ตารางที่ 4 แสดงกลุ่มตัวอย่างครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1

ที่	โรงเรียน	ขนาดโรงเรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 275 คน
1	สตรีวิทยา	ใหญ่พิเศษ	10
2	สวนกุหลาบวิทยาลัย	ใหญ่พิเศษ	12
3	โยธินบูรณะ	ใหญ่พิเศษ	6
4	เตรียมอุดมศึกษา	ใหญ่พิเศษ	10
5	เทพศิรินทร์	ใหญ่พิเศษ	2
6	สามเสนวิทยาลัย	ใหญ่พิเศษ	12
7	ศึกษานารี	ใหญ่พิเศษ	2
8	ทวีธาภิเศก	ใหญ่พิเศษ	1
9	โพธิสารพิทยากร	ใหญ่พิเศษ	14
10	มัธยมวัดหนองแขม	ใหญ่พิเศษ	12
11	ศึกษานารีวิทยา	ใหญ่พิเศษ	4
12	วัดราชโอรส	ใหญ่พิเศษ	16
13	วัดราชบพิธ	ใหญ่	2

ตารางที่ 4 แสดงกลุ่มตัวอย่างครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 (ต่อ)

ที่	โรงเรียน	ขนาดโรงเรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 275 คน
14	ราชวินิต มัธยม	ใหญ่	7
15	วัดอินทาราม	ใหญ่	6
16	ชิโนรสวิทยาลัย	ใหญ่	14
17	สตรีวัดระฆัง	ใหญ่	11
18	สุวรรณารามวิทยาคม	ใหญ่	5
19	วัดนวลนรดิศ	ใหญ่	13
20	สตรีวัดอัมพรสวรรค์	ใหญ่	5
21	จันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม	ใหญ่	7
22	บางมดวิทยา	ใหญ่	7
23	วัดราชาธิวาส	กลาง	1
24	มัธยมวัดมกุฎกษัตริย์	กลาง	5
25	ไตรมิตรวิทยาลัย	กลาง	1
26	สุวรรณพลับพลาพิทยาคม	กลาง	2
27	ทีปังกรวิทยาพัฒน์(วัดน้อยใน)ในพระราชูปถัมภ์ฯ	กลาง	6
28	ฤทธิณรงค์รอน	กลาง	5
29	ธนบุรีวรเทพีพาลาร์กซ์	กลาง	8
30	อุบลรัตนราชกัญญาราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร	กลาง	11
31	มหารณพาราม	กลาง	7
32	มัธยมวัดดุสิตาราม	กลาง	9
33	มัธยมวัดนายโรง	กลาง	11
34	ทวีธาภิเศก บางขุนเทียน	กลาง	1
35	นวลนรดิศวิทยาคม รัชมิ่งคลาภิเษก	กลาง	5

ตารางที่ 4 แสดงกลุ่มตัวอย่างครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 (ต่อ)

ที่	โรงเรียน	ขนาดโรงเรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 275 คน
36	มัธยมวัดเบญจมบพิตร	เล็ก	3
37	วัดบวรนิเวศ	เล็ก	1
38	โยธินบูรณะ ๒ (สุวรรณสุทธาราม)	เล็ก	1
39	มักกะสันพิทยา	เล็ก	2
40	มัธยมวัดดาวคอง	เล็ก	3
41	สวนอนันต์	เล็ก	2
42	พิทยาลงกรณ์พิทยาคม	เล็ก	5
43	วัดรางบัว	เล็ก	2
44	ไชยฉิมพลีพิทยาคม	เล็ก	2
45	แจรงร้อนวิทยา	เล็ก	2
46	วัดบวรมงคล	เล็ก	2
รวม			275

หลังจากนั้น ทำการสุ่มตัวอย่างครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 67 โรงเรียน

การสุ่มครูกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 275 คน โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน
(Muti – Stage Random Sampling) ซึ่งมีลำดับขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 สุ่มโรงเรียนตามขนาดของโรงเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ขนาด คือ ขนาดใหญ่พิเศษ
ขนาดใหญ่ กลาง เล็ก (กรมสามัญศึกษาเดิม) โดยเลือกขนาดโรงเรียนละ 2 โรงเรียน

ขั้นที่ 2 สุ่มเลือกโรงเรียนในแต่ละขนาดโดยวิธีจับฉลาก ได้โรงเรียนตัวอย่างจำนวน 8
โรงเรียน คือ โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ จำนวน 2 โรงเรียน โรงเรียนขนาดใหญ่ จำนวน 2 โรงเรียน
โรงเรียนขนาดกลางจำนวน 2 โรงเรียน โรงเรียนขนาดเล็กจำนวน 2 โรงเรียน แสดงผลดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 การสุ่มตัวอย่างโรงเรียนในแต่ละขนาดโรงเรียน

ที่	ขนาดโรงเรียน	จำนวน (แห่ง)	จำนวนสุ่ม (แห่ง)
1	ใหญ่พิเศษ	18	2
2	ใหญ่	18	2
3	กลาง	14	2
4	เล็ก	17	2
รวม			8

ขั้นที่ 3 สุ่มตามสัดส่วนครูกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 แต่ละโรงเรียน โรงเรียนละ 2 คน โดยกำหนดสัดส่วนตามขนาดโรงเรียน ประกอบไปด้วยโรงเรียน

โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ

1. ครูกลุ่มสาระการภาษาต่างประเทศ โรงเรียนสตรีวิทยา
2. ครูกลุ่มสาระการภาษาต่างประเทศ โรงเรียนวัดราชโอรส

โรงเรียนขนาดใหญ่

1. ครูกลุ่มสาระการภาษาต่างประเทศ โรงเรียนราชวินิต มัธยม
2. ครูกลุ่มสาระการภาษาต่างประเทศ โรงเรียนวัดอินทาราม

โรงเรียนขนาดกลาง

1. ครูกลุ่มสาระการภาษาต่างประเทศ โรงเรียนวัดนายโรง
2. ครูกลุ่มสาระการภาษาต่างประเทศ โรงเรียนวัดราชาธิวาส

โรงเรียนขนาดเล็ก

1. ครูกลุ่มสาระการภาษาต่างประเทศ โรงเรียนมัธยมวัดดาวคะนอง
2. ครูกลุ่มสาระการภาษาต่างประเทศ โรงเรียนแจรงร้อนวิทยา

ขั้นที่ 4 สุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) จากกลุ่มตัวอย่างครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 8 โรงเรียน โรงเรียนละ 2 คน รวมครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจำนวน 16 คน

1.2 เครื่องที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้นเอง โดยสร้างจากรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) และการสอนเขียนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนแสดงลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียน โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List)

ข้อที่ 1 ระดับการศึกษา โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า

ระดับที่ 2 ปริญญาโท

ระดับที่ 3 ปริญญาเอก

ข้อที่ 2 สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา โดยแบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. สาขาการสอนภาษาอังกฤษ

2. สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

3. สาขาอื่น ๆ โปรดระบุ

ข้อที่ 3 ประสบการณ์การทำงาน โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ช่วงประสบการณ์การทำงานที่ 1 น้อยกว่า 5 ปี

ช่วงประสบการณ์การทำงานที่ 2 5-10 ปี

ช่วงประสบการณ์การทำงานที่ 3 มากกว่า 10 ปี

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scales) 4 ระดับ ได้แก่

ระดับ 4 หมายถึง การรับรู้มากที่สุด

ระดับ 3 หมายถึง การรับรู้มาก

ระดับ 2 หมายถึง การรับรู้น้อย

ระดับ 1 หมายถึง การรับรู้ที่น้อยที่สุด

เมื่อรวบรวมข้อมูลแล้ว จะใช้คะแนนเฉลี่ยของระดับการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างแบ่งการรับรู้เป็น 4 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังต่อไปนี้

ระดับคะแนน	3.51-4.00	หมายถึง	การรับรู้มากที่สุด
ระดับคะแนน	2.51-3.50	หมายถึง	การรับรู้มาก
ระดับคะแนน	1.51-2.50	หมายถึง	การรับรู้น้อย
ระดับคะแนน	1.00-1.50	หมายถึง	การรับรู้ที่น้อยที่สุด

โดยแบ่งการรับรู้ออกเป็น 2 ด้าน

1. การสอนการเขียนที่เกี่ยวข้องกับการแสดงลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice)
2. การวัดและประเมินผลที่เกี่ยวข้องกับการแสดงลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice)

1.3 การสร้างเครื่องมือ และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ขั้นตอนในการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ที่เป็นแบบสอบถามผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามโดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้ารายละเอียดต่าง ๆ จากหนังสือ ตำรา เอกสารทางวิชาการ ทฤษฎีและวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวกับการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ
2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามจากหนังสือ ตำรา และเอกสารการวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ ให้ครอบคลุมเนื้อหาในด้านต่างๆ ที่ต้องการศึกษา โดยกำหนดเนื้อหาไว้ 2 ด้าน ดังนี้

ตารางที่ 6 ตารางกำหนดเนื้อหาของแบบสอบถาม

จุดประสงค์	จำนวนข้อ	หมายเลขข้อ
ด้านการสอนการเขียน		
เพื่อสอบถามการรับรู้ของครูผู้สอน ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียนโดยตรง	1	1

ตารางที่ 6 ตารางกำหนดเนื้อหาของแบบสอบถาม (ต่อ)

จุดประสงค์	จำนวนข้อ	หมายเลขข้อ
เพื่อสอบถามลักษณะ เทคนิค หรือกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริม หรือเอื้อต่อการแสดงให้เห็น ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน	17	2-18
ด้านการวัดและประเมินผล		
เพื่อสอบถามการประเมินผล การเขียนที่ไม่เอื้อต่อการแสดง ให้เห็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)	2	1-2
เพื่อสอบถามการประเมินผลที่ เอื้อต่อการแสดงให้เห็น ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในการประเมินงาน เขียน	5	3-7
เพื่อสอบถามปัญหา/อุปสรรค และข้อเสนอนะ	2	1-2

3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ให้อาจารย์ที่ปรึกษาช่วยตรวจสอบความถูกต้องและ เที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ภาษาที่ใช้และปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม

4. นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วมาตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) โดยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาความ สอดคล้องของเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC = index of items objective congruence) แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยรวมมีค่าเท่ากับ 0.97 และทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง .67 – 1.00 แสดงว่าแบบสอบถามมีค่าความเที่ยงตรงตามเกณฑ์ที่กำหนด ในแต่ละข้อคำถามของแบบสอบถาม โดยกำหนดให้คะแนน

คะแนน +1 ถือว่า สอดคล้อง

คะแนน 0 ถือว่า ไม่แน่ใจว่าสอดคล้อง

คะแนน -1 ถือว่า ไม่สอดคล้อง

ซึ่งคำนวณได้จากสูตรนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาของแบบสอบถามกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย (การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ)

$\sum R$ คือ ผลรวมของผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความสมบูรณ์อีกครั้ง หลังจากนั้นนำแบบสอบถามที่ผ่านความเห็นชอบแล้วไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับประชากรที่จะศึกษาจริง (Try Out) กับครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำมาหาความเชื่อมั่น โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ตามวิธีการของครอนบัค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น ด้านการสอนการเขียน เท่ากับ .943 ด้านการประเมินผล เท่ากับ .974 แสดงว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นในระดับสูง

1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ

1. ผู้วิจัยดำเนินการขอหนังสือแนะนำตัว และขออนุญาตเก็บข้อมูลแบบสอบถาม จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามพร้อมนำหนังสือของบัณฑิตวิทยาลัยไปพบผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับประชากรที่จะศึกษาจริง (Try Out) ที่ใช้ในการวิจัยพร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลาเพื่อขอรับแบบสอบถาม
3. เก็บรวบรวมข้อมูล หลังจากเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับประชากรที่จะศึกษาจริง (Try Out) และหาค่าความเชื่อมั่นแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถาม

ให้กับครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้ จำนวน 275 คน และเก็บแบบสอบถามคืนในวันที่แจก

1.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณดังนี้

1. ค่าความถี่ และค่าร้อยละ
2. ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใช้สำหรับการอธิบายการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ
3. เปรียบเทียบการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-Way ANOVA) เนื่องจากกรอบของงานวิจัยและวัตถุประสงค์ของงานวิจัยไม่ได้ศึกษาในส่วนของ Interaction ของตัวแปรต้นในงานวิจัยชิ้นนี้

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ

ขั้นตอนการเก็บข้อมูลงานวิจัยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การกำหนดคุณสมบัติและผู้ให้ข้อมูล

1.1 ผู้วิจัยได้เลือกผู้ให้ข้อมูลหลัก ด้วยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) โดยกำหนดคุณสมบัติผู้ให้ข้อมูลหลัก ดังนี้

- 1.1.1 เป็นผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร
- 1.1.2 เป็นผู้ให้ความร่วมมือในการวิจัย

1.2 ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ

ผู้ให้ข้อมูลหลักในการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) จำนวน 8 โรงเรียน ประกอบไปด้วย

- 1.2.1 โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ จำนวน 2 โรงเรียน
 - โรงเรียนสตรีวิทยา จำนวน 2 คน
 - โรงเรียนวัดราชโอรส จำนวน 2 คน

1.2.2 โรงเรียนขนาดใหญ่ จำนวน 2 โรงเรียน

โรงเรียนราชวินิต มัธยม จำนวน 2 คน

โรงเรียนวัดอินทาราม จำนวน 2 คน

1.2.3 โรงเรียนขนาดกลาง จำนวน 2 โรงเรียน

โรงเรียนวัดนายโรง จำนวน 2 คน

โรงเรียนวัดราชาธิวาส จำนวน 2 คน

1.2.4 โรงเรียนขนาดเล็ก จำนวน 2 โรงเรียน

โรงเรียนมัธยมวัดดาวคะนอง จำนวน 2 คน

โรงเรียนแจรงร้อนวิทยา จำนวน 2 คน

1.3 แนวทางการสัมภาษณ์

เป็นการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 ในประเด็น 3 ประเด็น คือ 1. ข้อมูลทั่วไป 2. การสอนการเขียน ที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ 3. การวัดและประเมินผล มีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1.3.1 กำหนดเรื่องที่จะทำการศึกษา ซึ่งมาจากแนวคิด ทฤษฎี และเรื่องที่น่าสนใจ

1.3.2 กำหนดวัตถุประสงค์ของเรื่องที่ต้องการศึกษา ซึ่งจะนำไปสู่การกำหนดประเด็นที่จะใช้ในการสัมภาษณ์

1.3.3 เรียบเรียงคำถามแนวทางการสัมภาษณ์ เรียงตามลำดับความต่อเนื่อง

1.3.4 นำข้อคำถามที่สร้างแล้วไปเสนอผู้ทรงคุณวุฒิและอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจความถูกต้องของการใช้ภาษาและครอบคลุมประเด็นที่จะศึกษา

1.3.5 การตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ โดยนำแบบร่างข้อคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์เสนอผู้เชี่ยวชาญช่วยพิจารณา

1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยกำหนดวิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูลไว้ดังนี้

1.4.1 ผู้วิจัยขอหนังสือเก็บข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ

1.4.2 นำแบบร่างแนวทางการสัมภาษณ์ พร้อมนำหนังสือของบัณฑิตวิทยาลัยไปพบผู้บริหารสถานศึกษา พร้อมนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ ในการสัมภาษณ์

1.4.3 การเก็บข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์กับครูผู้สอนภาษาอังกฤษตามประเด็นแนวทางที่กำหนดไว้ โดยใช้การสัมภาษณ์ผ่านโปรแกรมออนไลน์ ZOOM และแบบบันทึกและการสัมภาษณ์ ตามวัน เวลา ที่กำหนดไว้ โดยขออนุญาตผู้ให้ข้อมูลและมีหนังสือยินยอมในการเก็บข้อมูล

1.5 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

หลังจากที่ผู้วิจัยจะทำการถอดเทปการสัมภาษณ์แล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยการนำเอกสารหรือหลักฐานอื่น มาวิเคราะห์พรรณนาและอธิบาย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 โดยได้ศึกษาเอกสารด้านแนวคิดทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษา โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ ดังนี้

การวิจัยเชิงปริมาณ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 ผลวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ผลวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใช้สำหรับการอธิบายการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-Way ANOVA)

ส่วนที่ 1 ผลวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามออนไลน์ ซึ่งได้รับแบบสอบถามแบบสมบูรณ์โดยได้รับคำตอบกลับมาครบทุกข้อคำถามจำนวน 250 ชุด คิดเป็นจำนวนร้อยละ 91 ของจำนวน 275 คน จัดว่าเป็นจำนวนที่มากพอสำหรับการศึกษาเชิงปริมาณ ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 250 คน

สำหรับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน วิชาที่สอน ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

	ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1.ระดับการศึกษา	ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	173	69.2
	ปริญญาโท	77	30.8
	รวม	250	100.0
2.สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา	สาขาการสอนภาษาอังกฤษ	136	54.4
	สาขาวิชาภาษาอังกฤษ	103	41.2
	สาขาอื่นๆ	11	4.4
	รวม	250	100.0
3.ประสบการณ์การทำงาน	น้อยกว่า 5 ปี	127	50.8
	5-10 ปี	85	34.0
	มากกว่า 11 ปี	38	15.2
	รวม	250	100.0
4.วิชาที่สอน	วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน	202	15.3
	วิชาการเขียนภาษาอังกฤษ	27	28.1
	วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ	21	6.8
	รวม	250	100.0

จากตารางที่ 7 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 250 คน สามารถจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลได้ดังนี้

1. **ระดับการศึกษา** ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวนสูงถึง 173 คน (ร้อยละ 69.2) รองลงมาคือระดับปริญญาโท จำนวน 77 คน (ร้อยละ 30.8) ไม่มีระดับปริญญาเอก

2. สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชา สาขาการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 136 คน (ร้อยละ 54.4) รองลงมาคือสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 103 คน (ร้อยละ 41.2) และสาขาวิชาอื่นๆ จำนวน 11 คน (ร้อยละ 4.4)

3. ประสบการณ์การทำงาน ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงาน น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 127 คน (ร้อยละ 50.8) รองลงมาคือ 5-10 ปี จำนวน 85 คน (ร้อยละ 34.0) มากกว่า 11 ปี จำนวน 38 คน (ร้อยละ 15.2)

4. วิชาที่สอน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สอนภาษาอังกฤษพื้นฐาน จำนวน 202 คน (ร้อยละ 80.8) สอนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 27 คน (ร้อยละ 10.8) และสอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 21 คน (ร้อยละ 6.8)

ส่วนที่ 2 ผลวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใช้สำหรับการอธิบายการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามออนไลน์ ซึ่งได้รับแบบสอบถามแบบสมบูรณ์กลับมา 250 ชุด ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 250 คน

ส่วนที่ 2 ผลวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใช้สำหรับการอธิบายการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน:ด้านการสอนการเขียน

ด้านการสอนการเขียน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน	การแปล
	\bar{X}	มาตรฐาน	ผลข้อมูล
1. ท่านเคยได้ยินหรือรู้จักคำว่าลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน	1.86	.712	น้อย

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน:ด้านการสอนการเขียน (ต่อ)

ด้านการสอนการเขียน	ค่าเฉลี่ย \bar{X}	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	การแปล ผลข้อมูล
2. ท่านสอนโดยการแยกประเภท (genre) ของงานเขียน เช่น การเขียนบรรยาย (descriptive), การเขียนอธิบาย (expository), การเขียนโน้มน้าว (persuasive) และ การเขียนเล่าเรื่อง (narrative) เป็นต้น	2.76	.967	มาก
3. ท่านใช้เทคนิคการสอนการเขียนที่หลากหลาย เช่น การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) การเขียนแบบกึ่ง ควบคุม (Less – Controlled Writing) และ การเขียนแบบอิสระ (Free Writing)	2.86	.907	มาก
4. ท่านให้นักเรียนหาข้อมูลการเขียนจากแหล่งอื่น	3.40	.677	มาก
5. ท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) แบบบรรยาย (descriptive)	3.11	.778	มาก
6. ท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) ที่เขียนอธิบาย ตามลำดับ (process/sequence)	3.14	.734	มาก
7. ท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) ที่แสดง การ เปรียบเทียบและข้อแตกต่าง (comparison and contrast)	2.89	.824	มาก
8. ท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) ที่แสดง เหตุ และผล (cause and effect)	2.93	.808	มาก
9. ท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) ได้เถียงที่ แสดงเหตุผลสองด้านคือ ด้านสนับสนุนและด้านโต้แย้ง (argumentative)	2.54	1.034	มาก
10. ท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) ที่แสดง ปัญหา และแนวทางแก้ปัญหา (problem and solution)	2.84	.901	มาก

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน:ด้านการสอนการเขียน (ต่อ)

ด้านการสอนการเขียน	ค่าเฉลี่ย \bar{X}	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	การแปล ผลข้อมูล
11. ท่านสอนให้นักเรียนเขียนงานเขียนโดยใช้คำสรรพนามแทน การกล่าวถึงตนเองหรือผู้อื่น	2.96	.886	มาก
12. ท่านเปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนถ่ายทอดเรื่องราวตามหัวข้อ ที่ได้รับโดยสามารถแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกได้	3.37	.672	มาก
13. ท่านเปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนถ่ายทอดเรื่องราวที่สนใจ จากสถานการณ์หรือประสบการณ์จริงหรือจากจินตนาการ	3.21	.786	มาก
14. ท่านสอนให้นักเรียนเขียนย่อหน้า (paragraph) ที่มี topic sentence และ concluding sentence ที่สามารถแสดง ความเห็นของผู้เขียน (writer's perspectives)	2.72	.898	มาก
15. ท่านสอนให้นักเรียนเขียนประโยคที่มี model verb (Ex. can, could, may, might, will, would, shall etc.)	2.80	.748	มาก
16. ท่านสอนให้นักเรียนเขียนประโยคที่มี evaluative adjective (Ex. amazing, beautiful, fantastic, lovely, shocking, terrible, wonderful etc.)	2.96	.687	มาก
17. ท่านสอนให้นักเรียนเขียนประโยคที่มี adverb ที่แสดง ความรู้สึก (Ex. definitely, surprising etc.)	2.71	.839	มาก
18. ท่านสนับสนุนให้นักเรียนใช้ I, You ในงานเขียนได้	2.89	.838	มาก
รวม	2.88	.478	มาก

จากตารางที่ 8 เมื่อพิจารณาตามการกำหนดเนื้อหาของแบบสอบถาม **ด้านการสอนการเขียน** พบว่า การเคยได้ยินหรือรู้จักคำว่าลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.86) เมื่อดูโดยรวมครูผู้สอนรับรู้**ด้านการสอนการเขียน**ที่เอื้อต่อการ

แสดงตัวตนในงานเขียน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.88) และเมื่อจำแนกรายข้อ พบว่า ท่านให้นักเรียนหาข้อมูลการเขียนจากแหล่งอื่นมีค่าเฉลี่ยสูงสุดระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.40) ท่านเปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนถ่ายทอดเรื่องราวตามหัวข้อ ที่ได้รับโดยสามารถแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกได้ มีค่าเฉลี่ยรองลงมา (ค่าเฉลี่ย 3.27) และท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) ได้เต็มที่ แสดงเหตุผลสองด้านคือ ด้านสนับสนุนและด้านโต้แย้ง (argumentative) มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดแม้ว่าค่าเฉลี่ยจะอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.54)

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน:ด้านการประเมินผล

ด้านการประเมินผล	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน	การแปล
	\bar{X}	มาตรฐาน	ผลข้อมูล
1. ท่านประเมินงานเขียนในด้านเนื้อหา	3.09	.655	มาก
2. ท่านประเมินงานเขียนในด้านการใช้ภาษา	2.98	.691	มาก
3. ท่านประเมินงานเขียนในด้านความคิดสร้างสรรค์	3.24	.710	มาก
4. ท่านประเมินงานเขียนในด้านการแสดงความคิดเห็น	3.06	.720	มาก
5. ท่านประเมินงานเขียนในด้านการเลือกใช้คำศัพท์ที่เป็นคำ บ่งบอกถึงการแสดงความคิดเห็น (giving opinion)	2.92	.692	มาก
6. ท่านประเมินงานเขียนในด้านการดึงดูดความน่าสนใจของงาน เช่น ในการนำเข้าสู่เรื่อง (lead)	2.97	.702	มาก
7. ท่านประเมินงานเขียนในด้านการถ่ายทอดและให้รายละเอียดในเรื่องอารมณ์และแสดงความรู้สึกในงานเขียน	2.92	.749	มาก
รวม	3.02	.573	มาก

จากตารางที่ 9 เมื่อพิจารณาด้านการประเมินผล พบว่า โดยรวมครูผู้สอนรับรู้ด้านการประเมินผลที่เอื้อต่อการแสดงตัวตนในงานเขียน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.02) และเมื่อจำแนกรายข้อ พบว่า ประเมินงานเขียนในด้านความคิดสร้างสรรค์ ค่าเฉลี่ยสูงสุดระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.24) ประเมินงานเขียนในด้านเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยรองลงมาอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.09) และท่านประเมิน

งานเขียนในด้านการถ่ายทอดและให้ รายละเอียดในเรื่องอารมณ์และแสดงความรู้สึกในงานเขียน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดแม้ว่าค่าเฉลี่ยจะอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.92)

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-Way ANOVA)

ตารางที่ 10 แสดงการทดสอบความแตกต่างของการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามระดับการศึกษา

ความแตกต่างของการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ	แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig
	ระหว่างกลุ่ม	.020	1	.020	.087	.768
	ภายในกลุ่ม	57.000	248	.230		
	รวม	57.020	249			

จากตารางที่ 10 แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนสองทาง (One-way ANOVA) ในการทดสอบ สรุปได้ว่าการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ มีค่า Sig เท่ากับ .768 ซึ่งมากกว่า 0.05 จึงสามารถสรุปได้ว่า ไม่ปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 11 แสดงการทดสอบความแตกต่างของการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา

ความแตกต่างของการรับรู้ ของครูผู้สอนที่มีต่อ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ใน งานเขียนภาษาอังกฤษ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig
	ระหว่างกลุ่ม	.320	2	.160	.696	.499
	ภายในกลุ่ม	56.700	247	.230		
	รวม	57.020	249			

จากตารางที่ 11 แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนสองทาง (One -way ANOVA) ในการทดสอบสรุปได้ว่าการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ มีค่า Sig เท่ากับ .499 ซึ่งมากกว่า 0.05 จึงสามารถสรุปได้ว่า ไม่ปฏิเสธสมมติฐานหมายความว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาแตกต่างกันมีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 12 แสดงการทดสอบความแตกต่างของการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน

ความแตกต่างของการรับรู้ ของครูผู้สอนที่มีต่อ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ใน งานเขียนภาษาอังกฤษ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig
	ระหว่างกลุ่ม	.175	2	.088	.381	.684
	ภายในกลุ่ม	56.845	247	.230		
	รวม	57.020	249			

จากตารางที่ 12 แสดงผลการวิเคราะห์การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนสองทาง (One -way ANOVA) ในการทดสอบ สรุปได้ว่าการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษมีค่า Sig เท่ากับ .684 ซึ่งมากกว่า 0.05 จึงสามารถสรุปได้ว่า ไม่ปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกันมีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐาน เพื่อศึกษาการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ 1 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน

สรุปได้ว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน สรุปได้ว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2 สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน

สรุปได้ว่า สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน สรุปได้ว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 3 ประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน

สรุปได้ว่า ประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน สรุปได้ว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

การนำเสนอผลการศึกษาระดับคุณภาพ ผู้วิจัยมุ่งอธิบายความสัมพันธ์ของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ: การรับรู้ของครูผู้สอนเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 โดยใช้กระบวนการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกมาสนับสนุนข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ โดยแบ่งประเด็นการศึกษาออกเป็น 3 ประเด็น โดยสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. สภาพการณ์ของการจัดการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ลักษณะการสอน รูปแบบการสอน การทำกิจกรรมการเขียน การตอบโต้ของผู้เรียน การมีส่วนร่วมของผู้เรียน ต่องานเขียน การสอนการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ

จากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า การเรียนการสอนในโรงเรียนของผู้ให้สัมภาษณ์แบ่งเป็น 2 รายวิชา คือ

1. รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาษาอังกฤษแบบพื้นฐานมีการให้เรียนการเขียนในลักษณะรวมกับทักษะอื่นใน 1 รายวิชา ซึ่งกิจกรรมในการสอนการเขียนจะเป็นเพียงกิจกรรมที่อยู่ในทักษะอื่น กล่าวคือ กิจกรรมการเขียนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานจะแทรกอยู่ในแบบฝึกหัดที่รวมกับทักษะ เช่น การเขียนถามตอบเพียงสั้น ๆ เมื่อได้ฟังหรืออ่าน

2. รายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน จะแบ่งออกเป็น การอ่าน และ การเขียน ใน 1 รายวิชา โดยมีกิจกรรมให้นักเรียนเขียนด้วย และเมื่อสอบถามผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ นักเรียนยังไม่ถึงการเขียนในระดับการเขียนเรียงความ (essay) ได้ก็ทำได้ในระดับการเขียนประโยค (sentence)

ทั้งนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์ข้อมูลยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องของการสอนการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) โดยส่วนใหญ่แล้ว เมื่อพูดถึง การสอนการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ก็จะมีการนึกถึงลักษณะของแกรมมา active voice และ passive voice ในการเขียนต่างๆ ความเป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยบางท่านจะมีการนึกถึง การใช้คำศัพท์ หรือการใช้ syntax ของผู้เขียนที่ต้องการสื่อ ให้เป็น เอกลักษณ์ของตัวเอง เพราะจากข้อมูลการสอบถามแสดงให้เห็นว่าครูเน้นเรื่องแกรมมามากกว่าจะเน้นเรื่องเนื้อหา และมีการเรียนการสอนแบบเน้นผลงาน (Product-based Approach) มากกว่า เพราะอุปสรรคด้านความสามารถในการเขียนของนักเรียน แม้จะเป็นการทำกิจกรรมการเขียนแต่เป็นเพียงการทำกิจกรรมในระดับประโยค (sentence) แต่เมื่อ

สอบถามลึกลงไปถึงลักษณะกิจกรรมการสอนมีผู้ให้สัมภาษณ์ที่ให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็น ให้เหตุผล แต่เป็นเพียงในระดับประโยค (sentence) เท่านั้น มีเพียงผู้ให้ข้อมูล 1 ท่าน ที่มีความรู้ความเข้าใจเรื่องของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เนื่องจากมีประสบการณ์การสอนในโรงเรียน แต่เมื่อสอบถามแล้วก็พบอุปสรรคเดียวกันคือ ความสามารถในการเขียนของนักเรียน ยกตัวอย่างจากบทสัมภาษณ์ ดังนี้

“นี่ก็ถึง active voice passive voice ในการเขียนต่างๆ พอได้ยินก็นึกถึงสองคำนี้ แต่สอนนักเรียนก็ยังไม่เข้าใจ และคุณนักเรียนจะ งง มีการให้ทำกิจกรรมการเขียนเชื่อมประโยค และการเขียนโปสการ์ด แต่เป็นการเขียนประโยคสั้นๆ ไปเรื่อยๆ”

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1

“ส่วนตัวแล้วประสบการณ์น้อยมากในเรื่องการเขียน เพราะเพิ่งบรรจุได้ 8 เดือน แต่การสอนส่วนใหญ่จะเป็นการสอน topic แต่ตอนได้ยินก็นึกถึง active voice passive voice เหมือนท่านอื่นเลยคะ แต่มีอันนึงนึกเข้ามาในใจคิดแบบไม่รู้จริงๆ นะคะ คือ สิ่งที่คุณที่เขียนมาเนี่ยะ ในงานเขียนนั้น ต้องสื่อถึงเรารึป่าว ว่าเป็นอารมณ์ไหน ต้องการสื่ออะไรถึงเรารึป่าว ประมาณนั้นคะ เพื่อบอกอารมณ์อันนี้ในความคิดนะคะ”

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2

“ของหนูก็นึกเหมือนกันเลยคะ ว่า active voice passive voice ค่ะ แต่ว่าหนูจะเน้นในเรื่องของว่า ประธานถูกกระทำรึป่าว แล้วประธานคนไหนที่เหมือนกับว่า ถ้าเกิดว่าคุณต้องการสื่อว่าถูกกระทำก็ต้อง passive voice ประมาณนี้ ส่วนกิจกรรมในห้องเรียนจะให้เขียนในลักษณะ Memo ว่าจะให้เขียนให้ตรงตามหลักการเขียน เขียนโปสการ์ด และกิจกรรมสุดท้ายจะให้เขียนคือ การเขียนจดหมาย โดยมีสถานการณ์กำหนดให้แต่ละเป็นการเขียนในระดับประโยคหรือย่อหน้าโดยนำประโยคมาเชื่อมต่อ ๆ กัน”

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3

“เคยได้ยิน voice จากการค้นคว้าด้วยตนเอง เพราะประสบการณ์ที่เคยสอนในโรงเรียน XXX (โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง) มีเรื่องของการสอบที่เอาไปฝึกเด็ก มีการสอบหลายประเภทในเรื่องของการเข้ามหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นก็จะมี SAT IELTS TOFEL ซึ่งในข้อสอบความเข้าใจในการอ่านมันก็จะมีการถามเข้ามาว่า ผู้เขียนต้องการสื่ออะไร แนวไหน โดยเฉพาะ SAT ก็เลยศึกษาจากตรงนี้

รู้จัก voice แต่ไม่ได้ประเมิน ไม่มีในงานเขียนของเด็กเลย เพราะเด็กโรงเรียนXXX อ่อนเขียนระดับประโยคยังไม่ถูกต้องเลย เลยไม่ได้ให้เขียนในระดับ essay หรือ paragraph”

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4

2. การวัดและประเมินผล เช่น แนวทางการประเมินงานเขียน (รายบท หรือ รายสัปดาห์ หรือรายภาคการศึกษา) รูปแบบและรายละเอียดของเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินงานเขียน รวมไปถึงเกณฑ์รายด้านและ การกำหนดคะแนนที่ใช้ในการประเมิน

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกในประเด็น การวัดและประเมินผล พบว่า ผู้ให้ข้อมูลจะมีเกณฑ์การประเมินนักเรียนที่แตกต่างกัน โดยจะให้คะแนนตามความเหมาะสม โดยเน้นตรวจแกรมม่า เกณฑ์การตรวจเป็นในลักษณะกว้าง ๆ ไม่มีรายละเอียดของแต่ละด้าน แต่ถึงแม้ว่าครูจะไม่รับรู้เรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) แต่ก็มีครูบางท่าน มีการให้คะแนนการเขียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ตามความชอบของครู แต่ไม่ได้นำมาเป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนหลัก เป็นเพียงคะแนนเสริมเท่านั้น ยกตัวอย่างจากบทสัมภาษณ์ ดังนี้

“โครงสร้างและการให้เหตุผลในการเขียน นอกจากแกรมม่าต้องถูกแล้ว การให้เหตุผลของนักเรียนก็ต้องให้คะแนนครอบคลุมเนื้อหาที่นักเรียนนำมา และเป็นในเรื่องของระเบียบการเขียน ไม่ใช่ว่าเรื่องนี้แล้วยกมาอีกเรื่องนึง มันต้องเป็นความต่อเนื่องของเนื้อหา และสรุปความชัดเจน ความลื่นไหลของเนื้อหา เช่นการเขียน การข้ามทาลัย ก็ต้องเขียนให้เป็นลำดับ นักเรียนต้องเขียนให้เป็นขั้นตอนที่ถูกต้องและลงท้ายการสรุปเรื่องให้ได้ความเข้าใจในเนื้อหาที่เขียนค่ะ”

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1

“สำหรับการประเมินเด็กถ้าเป็นข้อสอบจะเป็นแบบแยกส่วน เรื่องของ คำศัพท์ รูปแบบ จุดประสงค์ และแบ่งส่วนไป แต่ถ้าเป็น project งานก็จะเป็นองค์รวม ถ้าอย่างที่เคยสอบคือสอบกลางภาค แต่ไม่เขียนเรียงความ แต่แค่ให้โจทย์สั้น ๆ หรือเช่นการเขียน โปสการ์ด มี pattern ให้ดูว่าเด็กเขียนตามที่เราให้ไว้มั้ย แต่ถ้าการเขียนทั่วไปในห้องเรียนก็จะเป็นองค์รวมด้วย และรูปแบบตามกำหนดด้วย แต่การเขียนทั่วไปก็ประเมินองค์รวมให้เป็นชิ้นๆ ไปเลย แต่การให้คะแนนก็ไม่ตรงตามเกณฑ์ ก็ต้องมียืดหยุ่นบ้าง”

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2

“ถ้าเป็นการประเมินก็ให้ไปงานนี้ 10 แต้ม แต่ก็รู้ว่าแกรมมาไม่โอเค ก็ารู้ว่า แกรมมา 4 แต้ม ความเข้าใจ 6 แต้ม แต่ถ้าอย่างสอบปลายภาค ก็จะแบ่งแยกกว่า 5 ข้อ 20 แต้ม ข้อละ 4 แต้ม อย่างข้อเนี่ยจะให้เขียนโปสการ์ด ก็จะวัด แกรมมา 2 แต้ม ความเข้าใจ 2 แต้ม แต่ในเรื่องการตรวจ คืออย่างที่คุณครูทุกท่านว่ากัน ด้วยภาระงานหน้าที่มันเยอะขึ้นด้วย”

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3

“มีงานชิ้นหนึ่งที่ให้เขียนเรื่องราวจากรูปภาพที่กำหนดให้ แล้วมีเด็กคนนึงก็คือ แค่ 1 รูปภาพเดียว เด็กสามารถที่จะแต่งเรื่องสื่อความคิดสร้างสรรค์เหมือนกับระเบิดศิลปะ ออกมาในรูปแบบงานเขียน และมีเด็กคนนึงแต่งเป็นนวนิยายได้เลย แต่ก็เด็กคนนี้แกรมมาไม่ได้ดี แต่ความคิดสร้างสรรค์เต็ม 5 เลย”

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4

3. ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกในประเด็น ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม พบว่าอุปสรรคในการเรียนการสอนนั้น แบ่งได้เป็น 3 ประเด็นหลัก คือ

1. จำนวนเด็กที่มากจนเกินไปในแต่ละชั้นเรียนและสาระการเรียนรู้ที่มีมากหลายประเด็น ทำให้ส่งผลต่อการตรวจงานของครูในการสอนการเขียน ซึ่งต้องมีเวลาในการอ่านและแก้ไขกลับคืนไปยังเด็ก เพื่อให้เด็กได้ทราบข้อผิดพลาดและเขียนส่งครูใหม่อีกครั้ง เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถพัฒนาในจุดที่ตนเองผิดพลาด เด็กในความดูแลที่มีเป็นจำนวนมากก็เป็นอุปสรรคที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพเท่าเทียมกันได้

2. ภาระงานของอาจารย์ผู้สอนที่มีจำนวนชั่วโมงการสอนที่เอื้อต่อการสอนการเขียนน้อย เพราะผู้สอน 1 คน สอนหลายวิชาและมีกิจกรรมของโรงเรียนเองที่ต้องรับผิดชอบอีกด้วย ส่งผลให้ครูไม่สามารถตรวจงานเขียนคืนนักเรียนได้ทันเพื่อกลับไปแก้ไขแล้วนำกลับมาส่ง ภาระที่มีมากของครู ประกอบกับจำนวนนักเรียนที่มีมาก ยังส่งผลให้ครูให้งานเขียนแก่นักเรียนน้อย เช่น ภาคการศึกษาละ 1 งานเขียน หรือ ปีการศึกษาละ 1 งานเขียน

3. ความสามารถของนักเรียน เนื่องจากระดับความสามารถของนักเรียนที่แตกต่างกัน ตลอดจนนักเรียนมีการใช้รูปแบบโครงสร้างของการเขียนประโยคภาษาไทยมาเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ส่งผลให้การสอนการเขียนภาษาอังกฤษมีอุปสรรค เนื่องจากเด็กที่อ่อนกว่าจะไม่สามารถเรียนได้เร็วเท่ากับเด็กที่เก่งกว่า ส่งผลให้งานหรือการบ้านที่เกี่ยวกับการเขียนต้องคำนึงถึงความสามารถของ

นักเรียนที่อ่อนประกอบด้วย นักเรียนที่พอจะมีพื้นฐานความรู้ที่ดีก็จะสามารถประสบความสำเร็จในด้านการเรียนภาษาได้มากกว่านักเรียนที่มีพื้นฐานการเรียนภาษาที่ไม่เท่ากับนักเรียนผู้อื่น นอกจากนี้ยังมีในการคัดลอกงานจากเพื่อนนำไปสู่การยากในการพัฒนาศักยภาพของนักเรียน ทั้งนี้ เด็กส่วนใหญ่กลัวที่จะเรียนภาษาอังกฤษ และกลัวผิดแกรมมา ทำให้เด็กไม่กล้าที่จะเขียน ไม่กล้าลงมือทำเมื่อเด็กกลัวผิดเพราะไม่มีพื้นฐานการเขียนที่เพียงพอ เด็กก็ใช้โปรแกรมแปลภาษา Google translation ในการทำงาน ซึ่งจะเห็นได้ว่าทัศนคติของเด็กที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษก็ถือเป็นอีกอุปสรรคหนึ่ง

จากอุปสรรคทั้ง 3 ประเด็น ขอยกตัวอย่างจากบทสัมภาษณ์ ดังนี้

“เด็กไม่เข้าใจตั้งแต่ระดับของไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน เพราะฉะนั้นเราปูพื้นนะคะ วิเคราะห์สิ่งที่อ่าน วิเคราะห์ประโยค คำก็ยังไม่ งง ๆ อะนะคะ แล้วก็ไม่ได้มีการแบบใฝ่รู้ใฝ่เรียนเพิ่มเติม เพราะฉะนั้นทำให้ศักยภาพเค้าพัฒนาค่อนข้างยากที่จะไปสู่การเขียนในระดับที่เป็นการเขียนเรียงความ”

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 1

“โรงเรียน ณ ปัจจุบัน ไม่สามารถทำได้ เพราะจำนวนเด็กเยอะมาก จำนวนห้องละ 45 คน และด้วยความสามารถที่ต่างกันด้วย ทำให้การจัดการสอนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยากมาก”

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 2

“ครูไม่สามารถตรวจงานได้ทันเวลาเพราะมันมีหลายห้องด้วย ครูก็เลยแบบทำให้เราตรวจงานได้ไม่ละเอียดเท่าที่เราอยากให้เป็นเพราะบางที่เราต้องรีบ ส่งงานกลับคืนนักเรียน เพราะนักเรียนจะได้กลับไปแก้มาเพิ่ม เพื่อจะได้ final draft ออกมา เพราะฉะนั้นงานเขียนได้มาแค่ 1 ชิ้นงานเดียว”

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 3

“เด็กเค้าชอบติตประโยคภาษาไทย พยายามเอารูปแบบภาษาไทยมาเขียนในภาษาอังกฤษ แล้วปรากฏว่าเขาหาคำศัพท์ตัวนี้มา แล้วพอมารวมประโยคมันเลย เอ๊ะ ว่าใช้ตำแหน่งที่ถูกต้องมั๊ย แล้วก็เจองานตัวนี้ก็คือ เด็กมีประมาณ 10 คน ลอกกันมาจาก 1 คน ก็ทำให้เห็นปัญหาที่ว่าเด็กที่ลอกกันมาทั้งหมด เด็กนั้นไม่มีพื้นอะไรมาเลย พอมาม.ปลาย เด็กก็มี การเรียนรู้ที่ต่างกัน เด็กบางคนเรียนรู้ช้า บางคนเรียนรู้เร็ว เด็กบางคนไม่กล้าถาม เด็กบางคนขอให้ส่ง เพราะจับได้ตอนที่สอนออนไลน์ด้วย ปัญหาคือ เด็กชอบเอาประโยคภาษาไทยมาเป็นภาษาอังกฤษ และพื้นฐานของเด็กไม่เท่ากัน”

ผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 4

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพข้างต้น ผู้วิจัยขอรายงานในรูปแบบ ตารางการสรุป ได้ดังนี้

ตารางที่ 13 ตารางแสดงสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ	คำอธิบาย
ด้านการเรียนการสอน		
ผลการวิจัยพบว่า จากข้อคำถามข้อที่ 1 ครูไม่รับรู้เรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) คือการรับรู้อยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.86) แต่จากข้อคำถามข้อที่ 2 – 18 มีการสอนโดยใช้ลักษณะการสอนหรือกิจกรรมที่เอื้อต่อการแสดงให้เห็น ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยจากน้อยไปมาก ระหว่าง 3.40 - 2.54) และเมื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ โดยจำแนกออกเป็น 3 ด้าน คือ จำแนกตามระดับการศึกษา จำแนกตามสาขาที่สำเร็จการศึกษา และจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีปัจจัยทั้ง 3 แตกต่างกันมีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อ	ผลการวิจัยพบว่า ครูไม่รับรู้เรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) และมีครู 1 คนที่รับรู้เรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) โดยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมแบ่งเป็น 2 รายวิชาที่มีการเขียนแทรกลงไปคือในรายวิชาคือ 1. รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และ 2. รายวิชาภาษาอังกฤษ อ่าน-เขียน และเมื่อสอบถามเรื่องการจัดกิจกรรมและงานเขียนที่มอบหมายให้นักเรียนเขียนพบว่า มีกิจกรรมที่ให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นและใส่เหตุผล แต่เป็นการเขียนในระดับประโยคซึ่งกิจกรรมดังกล่าว จะทำในวิชาภาษาอังกฤษ อ่าน-เขียน แต่ในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน	จากผลการวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพสามารถอธิบายได้ว่า ครูไม่รับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) แต่มีครู 1 ท่านรับรู้เรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เมื่อมาดูเรื่องกิจกรรมในการสอนพบว่าผลการวิจัยเชิงปริมาณครูมีกิจกรรมที่ใช้ในการสอนที่เอื้อต่อการแสดงให้เห็น ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียนของนักเรียน อยู่ในระดับมากก็จริงแต่ในส่วนนี้กล่าวได้ว่าครูรับรู้ในเรื่องของรูปแบบงานเขียนต่างๆ เท่านั้น เพราะเมื่อมาสู่ผลการวิเคราะห์เชิงคุณภาพพบว่า ครูมีการรับรู้รูปแบบและกิจกรรมการสอนดังกล่าวอยู่จริง แต่ไม่ได้จัดกิจกรรมดังกล่าวในห้องเรียนกับ

ตารางที่ 13 ตารางแสดงสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ (ต่อ)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ	คำอธิบาย
ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน	จะเป็นเพียงการแทรกการเขียนเข้าไปใน 1 รายวิชา ซึ่งจะเรียนไปพร้อมทักษะอื่น ทำให้นักเรียนไม่สามารถสื่อความเป็นตัวตนลงไปในงานเขียนและครูไม่ได้วัดและประเมินผลในส่วนนี้	นักเรียนเพื่อสื่อสารตัวตนในงานเขียน แต่เป็นเพียงการสอนเขียนในระดับประโยค (sentence) เท่านั้น ไม่ได้เขียนในระดับเรียงความ (essay) ซึ่งทำให้งานเขียนไม่สามารถแสดงลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ออกมาได้ จึงทำให้อึดค้ำกับผลการวิจัยเชิงปริมาณที่ว่าครูไม่รับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)
ด้านการวัดและประเมินผล		
ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการประเมินผลการเขียนโดยรวม อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.02) และเมื่อพิจารณารายข้อแล้ว กลุ่มตัวอย่างมีการประเมินในทุกด้าน อยู่ในระดับมากทั้งหมด และการประเมินที่ได้ระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ประเมินงานเขียนในด้านการแสดงความคิดสร้างสรรค์ (ค่าเฉลี่ย 3.24) จึงสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างได้ใช้เกณฑ์การประเมินในทุกด้าน และเมื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อ	ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้เกณฑ์การประเมินนักเรียนที่แตกต่างกัน โดยจะให้คะแนนตามความเหมาะสม โดยมีการดูหลายองค์ประกอบของผลงานนักเรียนโดยส่วนใหญ่จะให้คะแนนตามเนื้อหาของงานที่ตรงวัตถุประสงค์ของงานที่นำมา โดยจะมีการแบ่งเกณฑ์ตามความเหมาะสมของแต่ละท่านโดยส่วนใหญ่ไม่มีการให้คะแนนด้านการสื่อตัวตน (voice) ลงในงานเขียน แต่ถึงแม้ว่าครูจะไม่รับรู้เรื่อง	จากผลการวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพสามารถอธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีการประเมินการเขียนจริง ตามผลการวิจัยเชิงปริมาณ แต่เมื่อได้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผ่านการวิจัยเชิงคุณภาพพบว่า มีเกณฑ์การประเมินที่แตกต่างกันออกไป และแม้ว่ามีการประเมินด้านความคิดสร้างสรรค์ เช่นเดียวกับผลการวิจัยเชิงปริมาณที่ว่า การประเมินงานเขียนในด้านการแสดงความคิด

ตารางที่ 13 ตารางแสดงสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ (ต่อ)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ	คำอธิบาย
<p>การรับรู้ด้านการวัดและประเมินผล โดยจำแนกออกเป็น 3 ด้าน คือ จำแนกตามระดับการศึกษา จำแนกตามสาขาที่สำเร็จการศึกษา และจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีปัจจัยทั้ง 3 แตกต่างกันมีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน</p>	<p>ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) แต่ก็มีครูบางท่าน มีการให้คะแนนการเขียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ตามความชอบของครู แต่ไม่ได้นำมาเป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนหลัก เป็นเพียงคะแนนเสริมหรือคะแนนพิเศษเท่านั้น</p>	<p>สร้างสรรค์ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.24) แต่เมื่อสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในเชิงลึก พบว่า การประเมินด้านความคิดสร้างสรรค์นั้นเป็นเพียงแค่การประเมินโดยการให้คะแนนพิเศษหรือให้คะแนนตามความชอบของครู แต่ไม่ได้จัดทำหรือบรรจุในเกณฑ์การประเมินหลัก</p>

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับ “การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1” ผู้วิจัยนำมาสรุปสาระสำคัญตามลำดับดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์และวิธีการดำเนินการวิจัย

5.2 สรุปผลการวิจัย

5.3 อภิปรายผล

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์และวิธีการดำเนินการวิจัย

5.1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

5.1.1.1 เพื่อวิเคราะห์การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ

5.1.1.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ (ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน)

5.1.2 วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับ “การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1” ซึ่งการวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยแบบผสม (Mixed Method Research) โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ผ่านการใช้แบบสอบถามเป็นตัวเก็บข้อมูล ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในเขตกรุงเทพมหานคร เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 67 โรงเรียน จำนวน 250 คน และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกในการเก็บข้อมูล

5.2 สรุปผลการวิจัย

สรุปผลเชิงปริมาณ

5.2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวนสูงถึง 173 คน (ร้อยละ 69.2) รองลงมาคือระดับปริญญาโท จำนวน 77 คน (ร้อยละ 30.8) สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาสาขาการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 136 คน (ร้อยละ 54.4) รองลงมาคือ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 103 คน (ร้อยละ 41.2) และสาขาวิชาอื่นๆ จำนวน 11 คน (ร้อยละ 4.4) มีประสบการณ์การทำงาน น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 127 คน (ร้อยละ 50.8) รองลงมาคือ 5-10 ปี จำนวน 85 คน (ร้อยละ 34.0) มากกว่า 11 ปี จำนวน 38 คน (ร้อยละ 15.2) สอนภาษาอังกฤษพื้นฐาน จำนวน 202 คน (ร้อยละ 80.8) สอนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 27 คน (ร้อยละ 10.8) และ สอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 27 คน (ร้อยละ 6.8)

5.2.2 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใช้สำหรับการอธิบายการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ด้านการสอนการเขียนอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.88) และเมื่อจำแนกรายข้อ พบว่า การเคยได้ยินหรือรู้จักคำว่าลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน มีการรับรู้อยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.86) การสอนโดยการแยกประเภท (genre) ของงานเขียน เช่น การเขียนบรรยาย (descriptive), การเขียนอธิบาย (expository), การเขียนโน้มน้าว (persuasive) และ การเขียนเล่าเรื่อง (narrative) เป็นต้น มีการรับรู้อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.76) ท่านใช้เทคนิคการสอนการเขียนที่หลากหลาย เช่น การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) การเขียนแบบกึ่ง ควบคุม (Less – Controlled Writing) และ การเขียน แบบอิสระ (Free Writing) มีการรับรู้อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.86) ให้นักเรียนหาข้อมูลการเขียนจากแหล่งอื่นมีการรับรู้อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.40) ท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) แบบบรรยาย (descriptive) มีการรับรู้อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.11) สอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) ที่เขียนอธิบายตามลำดับ (process/sequence) มีการรับรู้อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.14)

ด้านการประเมินผล พบว่า โดยรวมการรับรู้ของครูผู้สอนด้านการประเมินผล อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.02) และเมื่อจำแนกรายข้อ พบว่า ประเมินงานเขียนในด้านเนื้อหา มีการรับรู้อยู่ใน

ระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.09) ประเมินงานเขียนในด้านการใช้ภาษา มีการรับรู้อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.98) ประเมินงานเขียนในด้านการคิดสร้างสรรค์ มีการรับรู้อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.24) ประเมินงานเขียนในด้านการแสดงความคิดเห็น มีการรับรู้อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.06) ประเมินงานเขียนในด้านการเลือกใช้คำศัพท์ที่เป็นคำ บ่งบอกถึงการแสดงความคิดเห็น (giving opinion) มีการรับรู้อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.92) ประเมินงานเขียนในด้านการดึงดูดความน่าสนใจของงาน เช่น ในการนำเข้าสู่เรื่อง (lead) มีการรับรู้อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.97) ท่านประเมินงานเขียนในด้านการถ่ายทอดและให้ รายละเอียดในเรื่องอารมณ์และแสดงความรู้สึกในงานเขียน มีการรับรู้อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.92)

5.2.3 ผลการทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 – 3 ด้านระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน สาขาวิชาที่สำเร็จ การศึกษาที่แตกต่างกัน และประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกัน (ตามลำดับ) มีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน สรุปได้ว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผลเชิงคุณภาพ

จากการศึกษา การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 โดยแบ่งประเด็นการศึกษาออกเป็น 3 ประเด็น

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของ voice เมื่อพูดถึง voice จะมีการนึกถึงไวยากรณ์การเรียนการสอนมากกว่า เช่น Active voice และ Passive voice มีเพียงส่วนน้อยที่มีความรู้ที่ voice อยู่บ้าง ในการเรียนการสอนและในนิยามของการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างมีการทำกิจกรรมในห้องเรียนที่เกี่ยวกับการเขียนเป็นในลักษณะการเขียนที่มีการเอื้อให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น และให้เหตุผล และเขียนโปสการ์ด เขียนจดหมาย และการเขียนประวัติส่วนตัว แต่เมื่อสอบถามลักษณะการเขียนของนักเรียน พบว่า นักเรียนเขียนได้แค่ในระดับประโยค (sentence) เท่านั้น ยังไม่ไปสู่ระดับเรียงความ (essay) จึงไม่พบการสื่อตัวตนในงานเขียนของนักเรียน และนอกจากนี้เมื่อศึกษาข้อมูลในเรื่องของเกณฑ์การประเมินผลงานของนักเรียนก็พบว่า อาจารย์ผู้สอนทุกคนในกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ไม่มีเกณฑ์ให้คะแนนในส่วนของคุณลักษณะตัวตนของผู้เขียน

(voice) เนื่องจากผู้สอนไม่มีความรู้ด้านนี้และลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ไม่มีระบุไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน แต่ครูรับรู้ลักษณะการสอนที่เอื้อต่อการมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน ในทางปฏิบัติอาจารย์ผู้สอนนั้น มีเกณฑ์การประเมินผลงานของนักเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนของตนเอง โดยมีการกำหนดเกณฑ์ที่เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้ และพยายามปรับเกณฑ์ให้มีความเหมาะสมกับนักเรียน โดยเน้นรูปแบบการเขียนและโครงสร้างประโยคตามไวยากรณ์ ทั้งนี้ เนื่องจากอาจารย์ผู้สอนนั้นมีความเข้าใจในเนื้อหาการเรียนรู้และเข้าใจในลักษณะพื้นฐานของนักเรียน จึงพยายามปรับเกณฑ์การประเมินให้มีความยืดหยุ่นและสอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของนักเรียนแต่ละกลุ่ม ซึ่งพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และมีการให้คะแนนเสริมพิเศษสำหรับงานเขียนของนักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ใส่งไป แต่การให้คะแนนเสริมนี้ไม่ได้ถูกระบุในเกณฑ์การให้คะแนนหลักในการประเมินงานเขียนของนักเรียน

แต่ทั้งนี้ การสำรวจข้อมูลพบว่า อุปสรรคที่สำคัญที่ทำให้เกิดการพัฒนาด้านการเรียนการสอนที่เป็นไปอย่างไม่ราบรื่นนักนั้น นอกจากจะเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความแตกต่างกันแล้ว ข้อจำกัดด้านเวลาและภาระงานสอนของครูผู้สอนที่มีมากและภาระงานโรงเรียนที่ต้องรับผิดชอบเพิ่มเติม ทำให้อาจจะไม่สามารถดูแลนักเรียนได้อย่างใกล้ชิดโดยเฉพาะการตรวจงานเขียนทำได้น้อยและให้ feedback ได้ไม่ละเอียดเท่าที่ควร โดยเปรียบเทียบโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนในความดูแลเป็นจำนวนมาก กับโรงเรียนที่มีนักเรียนในความดูแลเป็นจำนวนไม่มากก็จะมี ความใกล้ชิดเพื่อที่จะพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีความเข้มแข็งที่แตกต่างกัน

5.3 อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยมีประเด็นที่น่าสนใจ และนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัย ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้ การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ จากผลการวิจัยเชิงปริมาณผู้วิจัยได้กำหนดแบบสอบถามไว้เป็น 2 ด้าน คือ ด้านการเรียนการสอนและด้านการวัดและประเมินผล ซึ่ง ผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาของแบบสอบถามด้านการเรียนการสอนไว้ดังนี้ ข้อที่ 1 เพื่อสอบถามการรับรู้ของครูผู้สอนต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียนโดยตรง

และข้อที่ 2 – 18 เพื่อสอบถามลักษณะเทคนิคหรือกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมหรือเอื้อต่อการแสดงให้เห็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน พบว่า

ครูผู้สอนมีการรับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในระดับน้อย ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ครูผู้สอนไม่รับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) และเมื่อผู้วิจัยสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างพบว่า ครูไม่รู้จักหรือไม่มีความรู้ด้านลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เช่นเดียวกับผลที่ได้จากแบบสอบถามสามารถกล่าวได้ว่าการที่ครูไม่รับรู้ คือ การที่ครูไม่มีความรู้ในเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เพราะเป็นเรื่องที่ใหม่สำหรับการเรียนการสอนในประเทศไทย เพราะในประเทศไทยยังไม่มีนักวิจัยคนไหนทำการศึกษาอย่างเป็นรูปธรรมจึงไม่เป็นเรื่องที่ผิดแปลกหากครูไม่มีความรู้ด้านนี้ประกอบกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่มีปรากฏคำว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ไว้ในหลักสูตรอย่างชัดเจน

ครูมีการรับรู้เทคนิคหรือกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมหรือเอื้อต่อการแสดงให้เห็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) อยู่ในระดับมาก ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ครูมีการรับรู้ลักษณะเทคนิคหรือกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมหรือเอื้อต่อการแสดงให้เห็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน แต่ไม่ได้นำมาปฏิบัติในห้องเรียน อาจเพราะปัจจุบันมีงานวิจัยเรื่องการเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process based approach) มากขึ้น ทำให้ลักษณะการสอนเขียนแบบนี้ถูกนำมาแนะนำให้ครูผู้สอนในโรงเรียนมากขึ้น ทำให้ครูผู้สอนรับรู้รูปแบบการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเขียนแบบมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) มากขึ้น ถึงแม้ว่าครูจะรับรู้งานเขียนที่เอื้อต่อการเขียนแบบมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) แต่เมื่อครูไม่มีความรู้เรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ทำให้การเรียนการสอน การทำกิจกรรม การประเมิน ไม่ปรากฏลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในห้องเรียน ทั้งนี้เมื่อผลการวิจัยเชิงปริมาณพบว่า ครูมีการรับรู้ลักษณะเทคนิคหรือกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมหรือเอื้อต่อการแสดงให้เห็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน และเมื่อผู้วิจัยสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเชิงลึกพบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้ทำกิจกรรมดังกล่าวกับนักเรียน กล่าวคือ การรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างเชิงปริมาณหมายถึงการรับรู้ในเรื่องรูปแบบงานเขียนในรูปแบบต่างๆ เท่านั้น แต่ไม่ได้รับรู้ในเรื่องของเทคนิคหรือกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมหรือเอื้อต่อการแสดงให้เห็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) การไม่รับรู้ของครูผู้สอนและจากการไม่มีเกณฑ์การประเมินเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) กล่าวได้ว่า ครูไม่มีความรู้ในด้านนี้ เพราะเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เป็นเรื่องใหม่สำหรับการศึกษาในประเทศไทย ที่เป็นเช่นนี้เพราะ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ไม่ถูกระบุ

ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทำให้ผู้สอนที่ไม่มีความรู้อยู่แล้วไม่มีความจำเป็นต้องศึกษาเพิ่มเติม ขณะเดียวกันข้อจำกัดต่าง ๆ เช่น จำนวนนักเรียน ระดับความสามารถของนักเรียน ภาระงานต่างๆ ทำให้ผู้สอนได้สอนเป็นเพียงการเขียนระดับประโยค ไม่เป็นระดับย่อหน้า (paragraph) หรือระดับเรียงความ (essay) จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถถ่ายทอดความเป็นตัวตนของตนเองลงในงานเขียนได้ ซึ่งในส่วนนี้ทำให้สอดคล้องกับผลการวิจัยเชิงคุณภาพที่ว่าครูไม่รับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างจะรับรู้ว่ามี การเขียนรูปแบบต่างๆ ที่เอื้อต่อการมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) แต่ไม่ได้นำไปปฏิบัติเนื่องจากกิจกรรมการเขียนของนักเรียนไม่เป็นในลักษณะการเขียนเรียงความ (essay) ก็ทำให้ไม่สามารถแสดง ส่งเสริมให้ผู้เรียนเขียนงานที่ให้เห็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ได้ ตามคำกล่าวของ Hyland (2012) และ Paul Kei Matsuda (2012) ที่ว่าในการทำกิจกรรมในลักษณะการเขียนรูปแบบประโยค (sentence) และในการตอบคำถามสั้น ๆ นั้นไม่สามารถใส่หรือแสดงลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ลงไปได้

ปัญหา/อุปสรรคที่เกิดขึ้นในการสอนเขียนลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) พบว่า เนื่องจาก 1) ครูไม่มีความรู้และการรับรู้ในเรื่องของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เพราะเป็นเรื่องใหม่ที่ยังไม่มีใครพูดถึงหรือศึกษาออกมาอย่างเป็นรูปธรรมในประเทศไทย และ 2) ภาระในการสอนของครูมีจำนวนมากและต้องสอนหลายวิชา รวมทั้งภาระงานกิจกรรมโรงเรียนที่ต้องรับผิดชอบ ทำให้การทำกิจกรรมในห้องเรียนไม่สามารถเขียนในระดับ essay และเวลาการเรียนที่จำกัดต่อชั่วโมงเรียนทำให้การเรียนการสอนเป็นในลักษณะของ Product-based มากกว่าจะเป็นการสอนเขียนแบบ Process-based แต่จะมีครูผู้สอนที่สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ อ่าน-เขียน แม้ว่าจะไม่รับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ก็ตามแต่มีกิจกรรมบางอย่างที่แปลความหมายได้ว่าครูมีความตระหนัก เช่น ให้นักเรียนเขียนหรือทำกิจกรรมการเขียนโดยหากนักเรียนเขียนเนื้อหาที่แปลก แหวกแนว (จากนักเรียนคนอื่น) ก็จะมีการให้คะแนนเพิ่ม แต่การกระทำในงานเขียนดังกล่าวของนักเรียนที่ว่านี้ ครูไม่รับทราบว่าเป็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่นักเรียนแสดงออกมาผ่านการเขียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ เพราะครูไปมุ่งดูในเรื่องของเนื้อเรื่องน่าสนใจ ทั้งนี้ อาจจะกล่าวได้ว่าที่ครูไม่รับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เพราะในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ไม่ได้บรรจุหรือมีคำว่าลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ปรากฏในหลักสูตร ถึงแม้ว่าในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศระบุไว้ว่า มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ในการเขียนเล่าประสบการณ์ เขียนแสดงความคิดเห็น เขียนบรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ เขียนแสดงความรู้สึก เขียนแสดงเหตุผล เล่าเรื่องตนเอง (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) แต่ไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่าต้องมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) อยู่ในเรื่องที่เขียน เพราะฉะนั้นจึง

อธิบายได้ว่าทำไมถึงไม่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียนของนักเรียน และไม่มีการสอนและวัดประเมินผลเรื่องนี้ในห้องเรียน อันเนื่องมาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่ได้ระบุ แม้ว่าเมื่อทำการศึกษา Standardized test ที่เป็นลักษณะ 6+1 (Education northwest, 2014) มีระบุการเขียนลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในเกณฑ์การประเมินอย่างชัดเจน แต่การที่ครูไม่รับรู้เรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ไม่ได้เป็นเรื่องที่ผิด เพราะหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่มีกำหนด จึงไม่เกิดการทำกิจกรรมในห้องเรียน หากครูได้ทำกิจกรรมถึงแม้ว่าครูไม่รับรู้ว่าเป็นรูปธรรมแต่โดยนามธรรมคือการใช้ความคิดสร้างสรรค์ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดไว้ เพราะความคิดสร้างสรรค์คือส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ถ้าครูได้ทำกิจกรรมในห้องเรียนที่เอื้อให้เด็กเขียนในระดับเรียงความ (essay) เด็กจะมีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น เพราะ มีกิจกรรม มีเวที ให้เด็กได้แสดงได้ลงมือปฏิบัติ และครูก็จะเริ่มให้คะแนนลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ถึงแม้ว่าจะไม่มีในเกณฑ์การประเมิน เพราะจากผลการสัมภาษณ์มีครูคนหนึ่งเป็นความบังเอิญที่เด็กคนนั้นเขียนแตกต่างจากคนอื่น ในระดับตอบคำถามสั้น ครูมองเห็นความแตกต่าง น่าสนใจ ครูเลยให้คะแนนตรงนี้เพิ่มเติม อีกทั้งในปัจจุบัน การศึกษาในระดับมหาลัยตามที่ได้สอบถาม และพบเจอมา มีการสอนในเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ด้วย ครูจึงควรเตรียมนักเรียนในด้านการเขียนเพื่อให้นักเรียนพร้อมในการเรียนระดับสูงขึ้น เพราะการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) จะเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญที่ทำให้งานเขียนมีคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ Dhanarattigannon (2021) กล่าวไว้ว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในการเขียน เป็นองค์ประกอบของการเขียนที่ทำให้งานเขียนมีคุณภาพ และในปัจจุบันการทดสอบภาษาอังกฤษในระดับนานาชาติ (การสอบ TOEFL) ได้เล็งเห็นความสำคัญในการเขียนที่มีการเขียนแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผล ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะปรากฏลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน การสอบดังกล่าวจึงมีการเกณฑ์ประเมินในเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ไว้ด้วยเช่นกัน

ในส่วนของวิธีการสอนถึงแม้ว่าครูจะรับรู้ในเรื่องของการเขียนประเภทหรือรูปแบบต่างๆ ของการเขียนซึ่งตามทฤษฎีแล้วจะเป็นงานเขียนที่เอื้อให้เด็กสามารถใส่ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ลงไปได้ แต่ครูไม่ได้รับรู้ประเภทหรือรูปแบบงานเขียนต่างๆ เหล่านั้น ในแง่มุมมองของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ตามที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ครูจึงไม่ได้สอนให้นักเรียนเขียนในระดับ paragraph หรือ essay แต่เป็นเพียงแคในระดับ sentence เพราะฉะนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าในส่วนของวัตถุประสงค์งานวิจัยในข้อที่ 1 เพื่อศึกษาการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า ครูไม่รับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เว้นแต่ครูที่มีการสอนภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน ที่มีการเขียนในระดับ paragraph แต่เมื่อตรวจงานของนักเรียนก็จะตรวจตามเกณฑ์มาตรฐานที่หลักสูตรแกนกลางฯ กำหนดไว้เท่านั้น แต่ไม่ได้มองในรูปแบบการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) แต่ถึงแม้ว่า

จะมีการให้คะแนนตามเกณฑ์มาตรฐานที่หลักสูตรกำหนด แต่ก็มีดูในเรื่องของความคิดสร้างสรรค์ ว่าเมื่อไหร่ที่นักเรียนเขียนที่มีความแปลกในทางสร้างสรรค์กว่านักเรียนคนอื่นก็จะให้คะแนนเพิ่มเติม

จากผลการวิจัยนี้ มีข้อเสนอแนะว่าในการเรียนการสอนสามารถทำให้ครูรับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) อย่างเป็นรูปธรรมได้ เนื่องจากครูส่วนหนึ่งมีแนวโน้มที่จะมองหาความคิดสร้างสรรค์ในงานเขียนของนักเรียนอยู่แล้วโดยให้สอดแทรกในการสอน ซึ่งสอดคล้องกับที่ Hyland (2012) กล่าวว่าในงานเขียนที่ปรากฏ มีคำสรรพนาม คำสั่ง และคำถาม ก็ถือว่างานเขียนนั้นมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน voice ปรากฏในงานเขียน และ Paul Kei Matsuda (2012) กล่าวว่าหากในงานเขียนใดมีปรากฏลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียนจะส่งผลให้งานเขียนชิ้นนั้นมีชีวิตชีวาไม่น่าเบื่อ และเกิดความน่าสนใจในงานเขียนชิ้นนั้นโดยกล่าวว่าในงานเขียนที่มีการกล่าวถึงบุคคลที่สาม (other reference) ก็ถือว่างานเขียนนั้นมี voice ปรากฏในงานเขียน ซึ่งครูควรมีการรับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) อย่างเป็นรูปธรรมนี้ให้มากยิ่งขึ้นโดยให้อยู่ในการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผลเพราะเมื่อมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) จะทำให้ไปสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางๆ ที่ให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เพราะการมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการเขียนแต่ละประเภทนั้นคือส่วนหนึ่งของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เพราะฉะนั้นจึงควรบอกหรือทำให้เรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ให้เป็นที่รู้จักในหมู่ครูผู้สอน เพราะลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้งานเขียนมีคุณภาพดี ตามที่ Hyland (2012) และ Paul Kei Matsuda (2012) หรือนักวิจัยชาวต่างประเทศกล่าวไว้และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่หลักสูตรแกนกลางกล่าวไว้ในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ อีกทั้งควรมีความจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมให้ผู้สอนรับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) เพื่อที่ครูจะจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมซึ่งผลักดันให้งานเขียนของนักเรียนมีคุณภาพ น่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ ตามที่นักวิจัยชาวต่างประเทศกล่าวไว้ แต่ทั้งนี้ยังไม่มียานวิจัยในประเทศไทยงานใดกล่าวถึงการสอนการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) จึงควรมีการศึกษาเพิ่มเติมจากงานวิจัยนี้

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัย ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ (ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน) สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

จากสมมติฐานที่ 1 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน สรุปได้ว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันมีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ถึงแม้มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันแต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษต้องจัดการเรียน

ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เช่นเดียวกันในทุกโรงเรียนที่อยู่ภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) ไม่ได้ระบุเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ไว้ในหลักสูตร จึงส่งผลให้ครูที่มีสาขาวิชาที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีการรับรู้มีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับบางส่วนกับงานวิจัยของ สีทัฬหะสุวรรณ (2553) ที่ได้ศึกษา การรับรู้ของครูและผู้บริหารในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีที่มีต่อกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา ปีการศึกษา 2551 พบว่า ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ของผู้บริหารที่มีระดับการศึกษาต่างกัน แต่กลับพบว่าการรับรู้ต่อกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาที่ไม่แตกต่างกัน

จากสมมติฐานที่ 2 สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน สรุปได้ว่าไม่เป็นที่ไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันมีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ กลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะสำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาไหน ก่อนเข้ามาประกอบอาชีพครูในระดับมัธยมศึกษาจำเป็นต้องผ่านการอบรมการประกอบวิชาชีพ ครูหรือสำเร็จการศึกษาด้านการสอนและมีใบประกอบวิชาชีพครูทุกคนถึงจะสามารถประกอบอาชีพเป็นครูได้ตามระเบียบและมาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการ และการจัดการเรียนการสอนต้องเป็นไปตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เช่นเดียวกันในทุกโรงเรียนที่อยู่ภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) ไม่ได้ระบุเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ไว้ในหลักสูตร จึงส่งผลให้ครูที่มีสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน

จากสมมติฐานที่ 3 ประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน สรุปได้ว่าไม่เป็นที่ไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกันมีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ กลุ่มตัวอย่างซึ่งมีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน ถือว่าเป็นผู้ที่

ประสบการณ์และมีความเชี่ยวชาญในงานที่ทำ ผู้รู้งานแล้วอย่างถ่องแท้ จึงทำให้เกิดความภาคภูมิใจในงานที่ทำของตัวเอง ย่อมส่งผลถึงแรงผลักดันหรือแรงกระตุ้น แต่ในการรับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ซึ่งเป็นเรื่องใหม่ในประเทศไทย เนื่องจากงานวิจัยในประเทศไทยยังไม่มีนักวิจัยคนไหนศึกษาเรื่องดังกล่าว จึงส่งผลให้ครูที่มีประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับบางส่วนกับงานวิจัยของ สีทัฬหะสุวรรณ (2553) ที่ได้ศึกษา การรับรู้ของครูและผู้บริหารในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีที่มีต่อกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ปีการศึกษา 2551 พบว่า ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน แต่กลับพบว่าการรับรู้ต่อกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาที่ไม่แตกต่างกัน

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ดังนี้

1. จากการวิจัยพบว่าเวลาในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั่วโมงเรียนมีอย่างจำกัด โดยใน 1 สัปดาห์จะมีเรียนภาษาอังกฤษเพียง 2 คาบ ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษของครูไม่เพียงพอต่อการให้นักเรียนพัฒนาได้อย่างเต็มที่ในทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการพัฒนาการเขียนที่ให้อิสระตัวตนในงานเขียน ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้นทางโรงเรียนจึงควรเพิ่มชั่วโมงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มากขึ้น

2. จากการวิจัยพบว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ควรให้ความสำคัญกับทักษะทางการเขียนมากกว่าความถูกต้องของหลักไวยากรณ์ และควรระบุขอบเขตของตัวชี้วัดในเรื่องทักษะทางการเขียนให้มีลักษณะเฉพาะเจาะจงเพื่อช่วยส่งเสริมให้มีการเรียนและการพัฒนาทักษะการเขียนได้อย่างลึกซึ้ง เพราะจะช่วยให้เด็กนักเรียนมีเวลาในการเรียนและฝึกการเขียนมากขึ้น และเขียนได้หลากหลาย ตั้งแต่ระดับประโยคไปสู่ระดับย่อหน้าในรูปแบบต่างๆ มากขึ้น

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน ดังต่อไปนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่าทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนค่อนข้างต่ำ ซึ่งเป็นทักษะที่ควรมีการพัฒนาและปรับปรุง ทั้งนี้ ควรมีการพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับต้น

2. จากผลการวิจัยพบว่าครูส่วนมากไม่รับรู้เรื่องของ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ควรมีผู้เชี่ยวชาญและผู้มีประสบการณ์ด้าน ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏในงานเขียน ให้ความรู้ความเข้าใจเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในการเขียน ทั้งในด้านการเรียนการสอนและการประเมิน เพื่อให้ครูผู้สอนนำไปปรับใช้ในการเรียนการสอนเขียนเพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการเขียนขั้นสูงขึ้นไป

5.4.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาเพิ่มเติมดังนี้

1. ควรมีการศึกษาและวิจัยเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในการเขียนภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่างอื่น

2. ควรมีการศึกษาและวิจัยลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏในงานเขียนของนักเรียนเพื่อเปรียบเทียบข้อมูลของงานวิจัยนี้ และเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนางานเขียนของผู้เรียน

3. ควรมีการศึกษาและวิจัยด้านการประเมินงานเขียนภาษาอังกฤษที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในการเขียน

4. ควรมีการศึกษาและพัฒนาศักยภาพของครูโดยการจัดอบรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในการเขียนภาษาอังกฤษ

5. ควรมีการศึกษาและพัฒนาเครื่องมือโดยจัดทำแบบสอบถามที่มีการสอบถามกิจกรรมในการเขียนของนักเรียน เช่น งานเขียนระดับประโยค ย่อหน้า เรียงความ และปรับระดับมาตรฐานค่าจาก 4 ระดับ เป็น 5 ระดับ เพื่อให้แยกระดับการรับรู้ของผู้ตอบแบบสอบถามได้อย่างละเอียดยิ่งขึ้น โดยครูสามารถเลือกตอบแบบสอบถามแยกระหว่างระดับน้อย ระดับปานกลาง ระดับมากได้ละเอียดขึ้น เพื่อเอื้อต่อกลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ถึงรับรู้ ซึ่งอาจส่งผลทำให้อาจจะได้ผลการวิจัยจากแบบสอบถามออกมาละเอียดยิ่งขึ้น

6. ควรมีการศึกษาและพัฒนาเครื่องมือโดยมีการสอบถามการรับรู้เรื่อง Voice โดยใช้คำว่าที่แปลจากคำภาษาไทยรวมได้ คือ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) เพราะอาจส่งผลให้ผลการวิจัยอาจจะแตกต่างออกไปได้

รายการอ้างอิง

- กมลรัตน์ หล้าสว่างษ์. (2528). **จิตวิทยาการศึกษา (Educational Psychology)**. กรุงเทพมหานคร คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กรรณิการ์ สุวรรณโคตร. (2528). **บทบาทพยาบาลด้านการปรับสภาพการรับรู้ต่อภาวะเครียด เอกสารการสอนวิชามโนคติและกระบวนการพยาบาล หน่วยที่ 1 - 7**. กรุงเทพฯ: นำกัการพิมพ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กันต์ดนัย วรจิตติพล. (2542). "การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏนครปฐม จังหวัดนครปฐม." *วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร*.
- กันยา สุวรรณแสง. (2544). **จิตวิทยาทั่วไป= General psychology**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: รวมสารัน.
- จินตนา เกิดสายทอง. (2536). "การใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5." *วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*.
- ชุตินันท์ ใจอะกะ. (2558). "การใช้ทางการสอนแบบเอแอลเพื่อส่งเสริมความสามารถ ด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1/วิทยาศาสตร์โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์พะเยา." *วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*.
- โซลัน สาและ. (2563). **เกณฑ์การให้คะแนน**. เข้าถึงเมื่อ 20 ตุลาคม. เข้าถึงได้จาก <http://ded.edu.kps.ku.ac.th/192221/การให้คะแนน.pdf>
- ณัฐชมนต์ สุขษาเกษ. (2558). "การพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3." *วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*.
- ธิดา ทิพย์สุข. (2552). "การพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC." *วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร*.

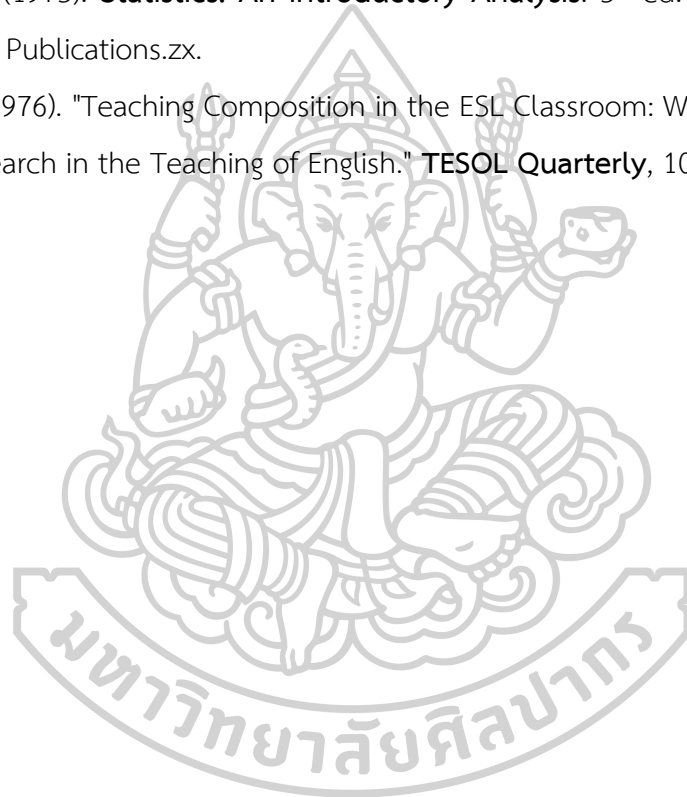
- นิตยร์ตี สารจันทร์. (2560). "การพัฒนาความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ประมะ สตะเวทิน. (2540). **หลักนิเทศศาสตร์**. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดการพิมพ์.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). **จิตวิทยาการศึกษา (Educational Psychology)**. กรุงเทพฯ:
บริษัท พิมพ์ดี จำกัด.
- บุญยวีร์ แสงมนตรี. (2558). "การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีการคิดจากภาพเพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี
ที่ 5." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยี
การเรียนรู้ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พรจิต แก้วลี. (2543). "การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนและความวิตกกังวลในการเขียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนด้วยกระบวนการเขียนของเฮ
วินส์กับการสอนตามคู่มือครู." วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการมัธยมศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พรเพ็ญ พุ่มสะอาด. (2543). "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน เจตคติ
ต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่าน
ด้วยเทคนิคการร่างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย." วิทยานิพนธ์, กศ.ม.
(การมัธยมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2537). **การสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- มาลี รุ่งไธรัญ. (2550). "การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน
ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต." สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รสริน วรธนะภัก. (2531). "ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วราพร จำปามูล. (2558). "การประยุกต์ใช้กลวิธีอธิบายในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริม
ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วัชรีย์ ทรัพย์มี. (2531). **การแนะแนวในโรงเรียน**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

- ศศิพิมพ์ประไพ อาสนรัตน์จินดา. (2560). "การพัฒนาความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายด้วยกิจกรรมการสอนตามกระบวนการอรรถฐาน." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศศิวิมล ผาสุก. (2539). "การพัฒนาทักษะการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สิทธิโชค วรรณสันติกุล. (2524). **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครพิมพ์.
- สีทัฬหะ สุวรรณ. (2553). "การรับรู้ของครูและผู้บริหารในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษา นนทบุรีที่มีต่อกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ปีการศึกษา 2551." วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้. (2557). "การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ." วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุภัทรา อักษรานุกรณะ. (2532). **การสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2529). **เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- Alam, G. G., and Paula, C. (2012). **Stance and Voice in Written Academic Genres**. Palgrave Macmillan UK Press.
- Arapoff, N. (1975). **Writing through Understanding**. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Bondi, M. (2012). **Stance and Voice in Written Academic Genres**. Palgrave Macmillan UK Press.
- Brown, D. H. (2000). **To Language Pedagogy**. San Francisco State University.
- Brown, H. D. (2000). **Teaching by Principles**. พิมพ์ครั้งที่ 2nd ed. San Francisco: Longman.
- Byrne, D. (1988). **Teaching Writing Skills**. Hong Kong: Longman.
- California Technical Assistance Center. (2010). **รูปแบบการเขียน**. เข้าถึงเมื่อ 20 ตุลาคม. เข้าถึงไต่ จ าก http://119.46.166.126/self_all/selfaccess7/m1/181/lesson2/ncrub_bab_kankean.html
- Del, C. (1997). "Curricular Change Process A Cast Study (Learning Organizations , Problem Based Learning." **Total Quality Management**) Dissertation Abstracts International. Ed.D. Birmingham : University of Alabama: DAI.-A 58 (05) : 1512.

- Education northwest. (2014). **Crosswalk Between 6+1® Traits and CCSS Writing and Language Standards.** Accessed May 14. <https://educationnorthwest.org/resource/crosswalk-between-61-traits-and-ccss-english-language-arts-standards-writing-and-language>
- Educational Testing Service. (2021). **TOEFL iBT Test Writing Rubrics.** เข้าถึงเมื่อ October 20. available from https://www.ets.org/s/toefl/pdf/toefl_writing_rubrics.pdf
- Finocchiaro, M., and Saka, S. (1983). **Foreign Language Teaching.** New York: Regents Publishing Co. Inc.
- Harcourt, H. M. (2006). **รูปแบบการเขียน.** เข้าถึงเมื่อ 20 ตุลาคม. เข้าถึงได้จาก http://wipatantun-wi.blogspot.com/2011/05/blog-post_23.html
- Harris, D. P. (1974). **Testing English as a Second Language.** New Delhi: McGraw-Hill Publishing.
- Heaton, J. B. (1975). **Writing English language tests: A practical guide for teachers of English as a second or foreign language.** London: Longman.
- Heaton, J. B. (1988). **Writing English Language Test.** London: Group.
- Heaton, J. B. (1990). **Classroom Testing.** New York: Longman.
- Hedge, T. (1988). **Writing.** Hong Kong: Oxford University Press.
- Hewins, C. P. (1986). "Writing in a Foreign Language: Motivation and the Process Approach. Foreign Language." **Annals**, 19, 3: 219 – 223.
- Hughey, J. B., and al., e. (1983). **Teaching ESL Composition: Principles and techniques.** Massachusetts: Newbury House.
- Hyland, K., and Guinda, C. S. (2012). **Stance and Voice in Written Academic Genres.** Palgrave Macmillan UK Press.
- Jacobs, and al., e. (1981). **Testing ESL composition: A practical approach.** Massachusetts: Newbury House.
- Jiraporn, D. (2021). **English Writing.** Bangkok: Danex Inter corporation.
- Julie, W. (2018). **Understanding Voice and Tone in Writing.** Accessed May 14. available from <https://www.quickanddirtytips.com/education/grammar/under-standing-voice-and-tone-in-writing>

- Kroll, M., Wright, P., and Parnel, J. A. (1998). **Strategic Management**. 4th ed. New Jersey: Prentice Hall.
- Lado, R. (1977). **Language Teaching : A Scientific Approach**. New York McGraw-Hill.
- Lado, R. (1984). **Language Teaching : A Scientific Approach**. New York: McGraw-Hill.
- LATTC Writing Center. (2007). **รูปแบบการเขียน**. เข้าถึงเมื่อ 20 ตุลาคม. เข้าถึงได้จาก http://119.46.166.126/self_all/selfaccess7/m1/181/lesson2/ncrubbab_kankee.html
- Madsen, H. (1983). **Techniques in Testing**. New York: Oxford University Press.
- Nelson, G. L. (1984). "Reading : A Student Centered Approach.". **English Teaching Fourm**, 22, 4): 2 - 58.
- Oller, J. W. (1980). **Language Test of school : A Pragmatic Approach**. London: Longman.
- Patricia, V. (2020). **Voice in Writing: Definition & Examples**. Accessed October 20. available from <https://study.com/academy/lesson/voice-in-writing-definition-examples-quiz.html>
- Paul, K. M., and Jill, V. J. (2012). **Stance and Voice in Written Academic Genres**. Palgrave Macmillan UK Press.
- Raimes, A. (1983). **Techniques n Teaching Writing**. London: Oxford University Press.
- Schwartz, Z. D. (1980). **Introduction to Management : Principle, Practice and Process**. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Selfaccess7. (2563). **รูปแบบการเขียน**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 20 ตุลาคม. เข้าถึงได้จาก http://119.46.166.126/self_all/selfaccess7/m1/181/lesson2/ncrubbab_kankee.html
- Steer, R. M. (1984). **Introduction organization behavior**. Dallas, Scott: Foresman and Company.
- Susan Hood. (2012). **Stance and Voice in Written Academic Genres**. Palgrave Macmillan UK Press.
- Taylor, G. J. (1984). "Alexithymia: Concept, measurement, and implications for treatment." **The American Journal of Psychiatry**, 141, 6: 725–732.
- Thompson, P. (2012). **Stance and Voice in Written Academic Genres**. Palgrave Macmillan UK Press.

- Tse, P. (2012). **Stance and Voice in Written Academic Genres**. Palgrave Macmillan UK Press.
- Valette, R. (1977). **Modern Language Testing**. New York: Harcourt Brace Javanovich Inc.
- White, R., and Arndt., V. (1991). **Process Writing**. London Essex, Addison Wesley Longman Limited.
- Wilbers, S. (2020). **Five elements of effective writing**. accessed October 20. available from <http://www.wilbers.com/elements-wilbers.pdf>
- Yamane, T. (1973). **Statistics: An Introductory Analysis**. 3rd ed. New York: Harper and Row Publications.zx.
- Zamel, V. (1976). "Teaching Composition in the ESL Classroom: What we can Learn from Research in the Teaching of English." **TESOL Quarterly**, 10: 202 – 205.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เอกสารเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ที่ อว 8606 (วท) / 5504
๘๗

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

15 กันยายน 2563

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.พรศิริ ม่วงสมัย

ด้วย นางสาวสุรชาติพิศ คงชูศรี รหัสประจำตัว 59254401 นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ: การรับรู้ของครูผู้สอน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อริกมาส มากजू)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ อว 8606 (หน้า) / 5509

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสกลนคร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

15 กันยายน 2563

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.เพ็ญภา เรียบร้อย

ด้วย นางสาวสุรชาติพิศ คงชูศรี รหัสประจำตัว 59254401 นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสกลนคร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ: การรับรู้ของครูผู้สอน เขตพื้นที่การศึกษามัชฌิมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสกลนคร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่าน ในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อธิกมาส มากजू)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ อว 8606 (๖๖) / 5509
๗

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

15 กันยายน 2563

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัทรพร ดีะปิ่นดา

ด้วย นางสาวสุชาทิพย์ คงชูศรี รหัสประจำตัว 59254401 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ลักษณะตัวตน
ของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ: การรับรู้ของครูผู้สอน เขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษา
กรุงเทพมหานคร เขต 1 "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากจู้ย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร. 034-218790

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)

ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อที่ตรงกับสถานภาพของท่าน

ข้อที่ 1 ระดับการศึกษา

- ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
- ปริญญาโท
- ปริญญาเอก

ข้อที่ 2 สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา

- สาขาการสอนภาษาอังกฤษ
- สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
- สาขาอื่นๆ โปรดระบุ.....

ข้อที่ 3 ประสบการณ์การทำงาน

- น้อยกว่า 5 ปี
- 5 – 10 ปี
- มากกว่า 11 ปี

ข้อที่ 4 ท่านสอนภาษาอังกฤษวิชาใด

- วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน
- วิชาการเขียนภาษาอังกฤษ
- วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ

ข้อที่ 5 โปรดระบุโรงเรียนที่ท่านสังกัด โรงเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงระดับความคิดเห็นที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านในแต่ละข้อคำถามดังต่อไปนี้

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการสอนการเขียน					
1	ท่านเคยได้ยินหรือรู้จักคำว่าลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ในงานเขียน				
2	ท่านสอนโดยการแยกประเภท (genre) ของงานเขียน เช่น การเขียนบรรยาย (descriptive), การเขียนอธิบาย(expository), การเขียนโน้มน้าว (persuasive) และ การเขียนเล่าเรื่อง (narrative) เป็นต้น				
3	ท่านใช้เทคนิคการสอนการเขียนที่หลากหลาย เช่น การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) การเขียนแบบกึ่งควบคุม (Less – Controlled Writing) และ การเขียนแบบอิสระ (Free Writing)				
4	ท่านให้นักเรียนหาข้อมูลการเขียนจากแหล่งอื่น				
5	ท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) แบบบรรยาย (descriptive)				
6	ท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) ที่เขียนอธิบายตามลำดับ (process/sequence)				

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
7	ท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) ที่แสดงการเปรียบเทียบและข้อแตกต่าง (comparison and contrast)				
8	ท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) ที่แสดงเหตุและผล (cause and effect)				
9	ท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) ได้เถียงที่แสดงเหตุผลสองด้านคือ ด้านสนับสนุนและด้านโต้แย้ง (argumentative)				
10	ท่านสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (essay) ที่แสดงปัญหาและแนวทางแก้ปัญหา (problem and solution)				
11	ท่านสอนให้นักเรียนเขียนงานเขียนโดยใช้คำสรรพนามแทนการกล่าวถึงตนเองหรือผู้อื่น				
12	ท่านเปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนถ่ายทอดเรื่องราวตามหัวข้อที่ได้รับโดยสามารถแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกได้				
13	ท่านเปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนถ่ายทอดเรื่องราวที่สนใจจากสถานการณ์หรือประสบการณ์จริงหรือจากจินตนาการ				
14	ท่านสอนให้นักเรียนเขียนย่อหน้า (paragraph) ที่มี topic sentence และ concluding sentence ที่สามารถแสดงความคิดเห็นของผู้เขียน (writer's perspectives)				

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
15	ท่านสอนให้นักเรียนเขียนประโยคที่มี model verb (Ex. can, could, may, might, will, would, shall etc.)				
16	ท่านสอนให้นักเรียนเขียนประโยคที่มี evaluative adjective (Ex. amazing, beautiful, fantastic, lovely, shocking, terrible, wonderful etc.)				
17	ท่านสอนให้นักเรียนเขียนประโยคที่มี adverb ที่แสดงความรู้สึก (Ex. definitely, surprising etc.)				
18	ท่านสนับสนุนให้นักเรียนใช้ I, You ในงานเขียนได้				
ด้านการวัดและประเมินผล					
1	ท่านประเมินงานเขียนในด้านเนื้อหา				
2	ท่านประเมินงานเขียนในด้านการใช้ภาษา				
3	ท่านประเมินงานเขียนในด้านความคิดสร้างสรรค์				
4	ท่านประเมินงานเขียนในด้านการแสดงความคิดเห็น				
5	ท่านประเมินงานเขียนในด้านการเลือกใช้คำศัพท์ที่เป็นคำบ่งบอกถึงการแสดงความคิดเห็น (giving opinion)				
6	ท่านประเมินงานเขียนในด้านการดึงดูดความน่าสนใจของงาน เช่น ในการนำเข้าสู่เรื่อง (lead)				
7	ท่านประเมินงานเขียนในด้านการถ่ายทอดและให้รายละเอียดในเรื่องอารมณ์และแสดงความรู้สึกในงานเขียน				

ตอนที่ 3 ปัญหา/อุปสรรค และข้อเสนอแนะของท่านเกี่ยวกับการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ

3.1 ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

3.2 ข้อเสนอเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณสำหรับการสละเวลาในการทำแบบสอบถามนี้ ☺

แนวทางการสัมภาษณ์ระดับลึก

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice)

ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1

1. การเปิดการสนทนาสร้างความคุ้นเคย

เริ่มสนทนา

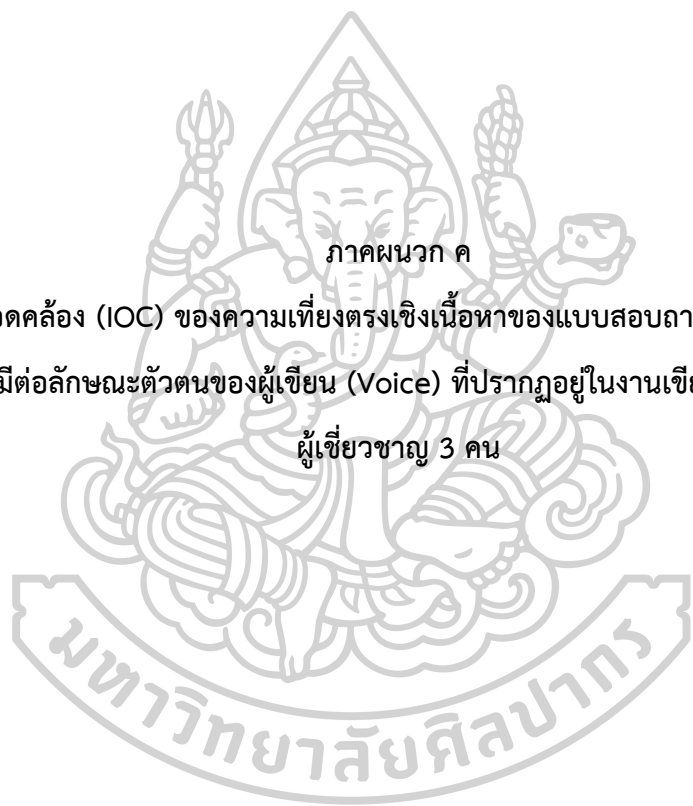
- แนะนำตัวของผู้วิจัย และบอกวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ระดับลึก
- ผู้วิจัยขอให้ผู้รับการสัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระและเป็นจริง ซึ่งจะไม่มีผลต่อกับผู้สนทนาแต่อย่างใด

กับผู้สนทนาแต่อย่างใด

- ผู้วิจัยขออนุญาตเริ่มการสนทนา และขออนุญาตบันทึกเทประหว่างการสัมภาษณ์ เพราะผู้วิจัยอาจจดไม่ทัน แต่เทปนี้จะไม่นำไปเผยแพร่ที่ไหน นอกจากผู้วิจัยจะนำมาเปิดฟังเพื่อสรุปความคิดเห็นในการสัมภาษณ์ของผู้ให้สัมภาษณ์เพื่อความถูกต้องของข้อมูลเท่านั้น

2. เรื่องราวในประเด็นต่างๆ คือ

1. ข้อมูลทั่วไปของครูผู้สอน เช่น ระดับชั้น/ช่วงชั้น ประสบการณ์ จำนวนนักเรียนในชั้นเรียน สอนทักษะภาษาอังกฤษด้านใด
2. สภาพการณ์ของการจัดการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ลักษณะการสอน รูปแบบการสอน การทำกิจกรรมการเขียน การตอบโต้ของผู้เรียน การมีส่วนร่วมของผู้เรียนต่องานเขียน การสอนการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ
3. การวัดและประเมินผล เช่น แนวทางการประเมินงานเขียน (รายบท หรือ รายสัปดาห์ หรือ รายภาคการศึกษา) รูปแบบและรายละเอียดของเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินงานเขียน รวมไปถึงเกณฑ์รายด้านและการกำหนดคะแนนที่ใช้ในการประเมิน
4. ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ภาคผนวก ค

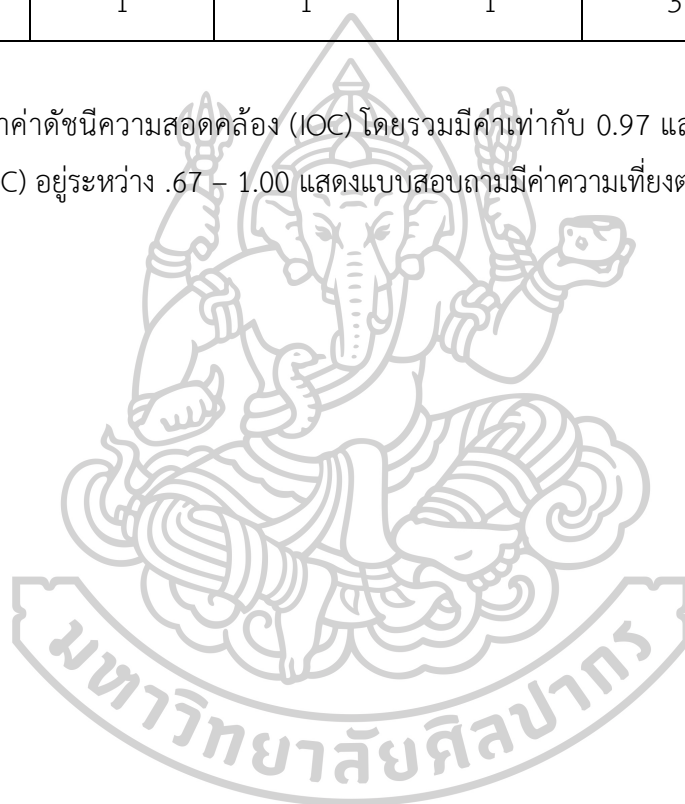
ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ของ
ครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษจาก
ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน

ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ของ
ครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่า IOC
	1	2	3		
ด้านการสอนการเขียน					
1	1	1	1	3	1
2	1	1	1	3	1
3	1	1	1	3	1
4	1	1	1	3	1
5	1	1	1	3	1
6	1	1	1	3	1
7	1	1	1	3	1
8	1	1	0	2	0.67
9	1	1	1	3	1
10	1	0	1	2	0.67
11	1	1	1	3	1
12	1	1	1	3	1
13	1	1	1	3	1
14	1	1	1	3	1
15	1	1	1	3	1
16	1	1	1	3	1
17	1	1	1	3	1
18	1	1	1	3	1
ด้านการวัดและประเมินผล					
1	1	1	1	3	1
2	1	1	1	3	1

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่า IOC
	1	2	3		
3	1	1	1	3	1
4	1	1	1	3	1
5	1	1	1	3	1
6	1	1	1	3	1
7	1	1	1	3	1

พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยรวมมีค่าเท่ากับ 0.97 และทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง .67 – 1.00 แสดงแบบสอบถามมีค่าความเที่ยงตรงตามเกณฑ์ที่กำหนด

ที่ อว 8606 (ทศ.) / 5506
๗

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

15 กันยายน 2563

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1

ด้วย นางสาวสุรชาติพิศ คงชูศรี รหัสประจำตัว 59254401 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ลักษณะตัวตน
ของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ: การรับรู้ของครูผู้สอนเขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษา
กรุงเทพมหานคร เขต 1" มีความประสงค์จะขอตกลงเครื่องมือวิจัยกับครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
เขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 ระหว่างเดือนตุลาคม-ธันวาคม 2563 เพื่อประกอบการทำ
วิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นักศึกษา
ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากจู้)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ อว 8606 (พ.ร.) / จ.พิเศษ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

4 มีนาคม 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียน

ด้วย นางสาวสุรชาติพิศ คงชูศรี รหัสประจำตัว 59254401 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ลักษณะตัวตน
ของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ: การรับรู้ของครูผู้สอนเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
กรุงเทพมหานคร เขต 1 " มีความประสงค์จะขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ช่วงเดือนมีนาคม 2564 เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดแจ้งผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ
เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้แก่ศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากจู้)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ อว 8606 (ชว) / จป ๑๗๕

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

4 มีนาคม 2564

เรื่อง ขอสัมภาษณ์และขอถ่ายภาพ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียน

ด้วย นางสาวสุธาทิพย์ คงชูศรี รหัสประจำตัว 59254401 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " ลักษณะตัวตน
ของผู้เขียน (voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ: การรับรู้ของครูผู้สอน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
กรุงเทพมหานคร เขต 1" มีความประสงค์จะขอสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนของท่าน ช่วงเดือนมีนาคม 2564
และขอถ่ายภาพ เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดให้ความอนุเคราะห์
แก่นักศึกษาคณะที่เห็นสมควร ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา สำหรับกำหนดวัน เวลา สถานที่ ในการเข้าสัมภาษณ์
และรายละเอียดเพิ่มเติมต่าง ๆ บัณฑิตวิทยาลัย ขออนุญาตให้ นางสาวสุธาทิพย์ คงชูศรี หมายเลขโทรศัพท์
080-649-0693 เป็นผู้ประสานงาน โดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อริกมาส มากจู้ย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล นางสาวสุธาทิพย์ คงชูศรี

วุฒิการศึกษา พ.ศ. 2552 คณะศิลปศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน

พ.ศ. 2559 ศึกษาต่อระดับปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาการสอนภาษาอังกฤษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ที่อยู่ปัจจุบัน 78 หมู่ 6 ตำบลวังมะปรางเหนือ อำเภอวังวิเศษ จังหวัดตรัง 92220

